2012 ARTHUR C. CLARKE ÖDÜLÜ SAHİBİ

2011 MAN BOOKER ÖDÜLÜ ADAYI

JANE ROGERS

JESSIE LAMB'IN VASİYETİ

Jane ROGERS

Jessie Lamb'ın Vasiyeti

Çeviren: Sertaç Kahyaoğlu

Nemesis Kitap

Jessie Lamb'ın Vasiyeti
Kitabın Özgün Adı: The Testament of Jessie Lamb

Nemesis Kitap / Roman
Yayın No: 153
Yazan: Jane Rogers
Çeviren: Sertaç Kahyaoğlu
Yayına Hazırlayan: Hasret Parlak
Düzelti: Ceylan Türk
Kapak Tasarım ve Uygulama: İlknur Muştu

ISBN: 978-605-5092-13-9

Baskı / Eylül 2013

Baskı ve Cilt:
Melisa Matbaası
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Davutpaşa / İstanbul
Tel: 0212 674 97 23670 97

Pazar Sabahı

O gittiğinden beri ev çok sessiz. Düşmemeye dikkat ederek kalkıyorum ve ayaklarımı sürüyerek pencereye gidiyorum.

Işık, yan komşunun bahçesindeki dev ağacı tarafından kısmen engellenmiş. Bulunduğum evin yakınında kimse yaşamıyor.

Alnımı pencereye yaslıyor ve ot bürümüş bahçeye dikkatle bakıyorum. Soğuk pencere nefesimle anında buğulanıyor.

Atlamak için yüksek olduğunu biliyorum. Zaten pencereler kilitli ve anahtar yok. Odanın içinde ayaklarımı sürüyor, kapıya ulaşana kadar sol elimi duvarın üzerinde tutarak dengemi koruyorum. Ne olur ne olmaz diye tekrar deniyorum.

Köşeye benim için peynirli sandviç ve plastik bir şişede portakal suyu bırakmış. Bütün gün dışarıda kalmayı planlıyor olmalı. Neyse... En azından bütün gün tekrar tekrar aynı şeyleri söylemesini dinlemek ya da ağladığını veya huzursuz adımlarla evin içinde dolandığını görmek zorunda kalmayacağım. En azından şimdi düşünecek zamanım var ve kendimden başka endişelenmem gereken hiçbir şey yok.

Bisiklet kilidini yeniden kontrol ediyorum. Açık mavi plastik kaplı olanlarından, plastiğin içinde gümüş kabloyu görebilirsiniz. Her iki ayak bileğimin etrafına da bir tanesini üç kez dolamış ve kilitlemiş, halhal gibi. Ve üçüncüsünü de diğer ikisinin içinden geçirip düğümlemiş ve kilitlemiş.

Halkalar bileğimden kayamayacak kadar darlar. Ayaklarımı birbirinden yalnızca on beş santimetre ayırabiliyorum. Bu da zincire vurulmuş bir mahkûm gibi ayaklarımı sürümeme neden oluyor. Halkaların mesafesini korumam gerekiyor, yoksa kilidin takılı olduğu halka bollaşınca diğerleri daralıyor ve canım acıyor.

Bana kapaklı bir kova ve tuvalet kâğıdı bırakmış fakat bunları kullanmam çok zor çünkü ayaklarımı düzgünce çömelebilecek kadar birbirinden uzaklaştıramıyorum. Eğlenmem için bir bloknot ve kalem bırakmış. Uyku tulumum ve yastığım duvara karşı yaslanmış. Bozuk ısıtıcı nihayet çalışıyor ve artık o kadar üşümüyorum.

Beynim sonunda kapana kısılmış bir fare gibi davranmayı kesti. Kendini oradan oraya savurmayı ve kendi kuyruğunu kovalamayı bıraktı. Ne de olsa beni burada sonsuza kadar tutamaz. Tüm yapmam gereken oturup beklemek.

Onca ağlamamdan sonra burun kemiğimin üzerinde bana garip bir biçimde haz veren bir ağrı başladı ve şimdi bir daha ağlayacağımı

sanmıyorum. Yerde uyumaktan dolayı bedenim biraz tutuldu fakat yine de o kadar kötü değil.

Daha kötü olabilirdi. Duvarlar boyunca yine ayaklarımı sürüyorum, sonra piknik masasına ve odanın ortasına yerleştirdiği sandalyeye dönüyorum. Sürüyerek konumumu düzeltiyorum ve sandalyeye oturuyorum. Bloknotun ilk sayfasına ismimi yazıyorum: Jessie Lamb.

Benden ne yaptığım hakkında düşünmemi istiyor. Şu an öyle bir şey yapıyor değilim. Beklemedeyim ve bu nereJane Rogers deyse artık burada değilmişim gibi hissettiriyor. Amacına ulaşmak için koşturan o Jessie Lamb değilim.

Bisiklet kilitlerinin anahtarlarının yere düşürülmüş olduğunu görsem onları yerden alıp bileklerimi çözer miyim?

Özgür kalmanın bir yolunu bulmaya çalışır mıyım? Belki yalnızca fark etmemiş gibi yapar ve esir olarak kalırım. Tutsak olmak ve düşünmek zorunda olmamak bir bakıma ra hatlatıcı.

Etkin olmak yerine, edilgen olmak...

Bana bir çıkış yolu sunmaya çalışıyor. Böylece eğer gösterdiği şeyi yapmazsam, korkaklığımla yüzleşmek yerine onu suçlayabilirim.

İstediğin bu mu?

Büyükannemin evini kontrol etmeyi önerdiğinde onunla aptal gibi arabaya atlamamı başka ne açıklayabilir?

Arkadaşça bir davranışta bulunduğunu düşündün, öyle düşünmek istedin.

Evet... Fakat o zaten seni durdurmak için her ne gerekirse’ yapacağı tehdidini savurmuştu. Öyleyse alıkoyulacağım bilerek mi arabaya bindin? Aslında istediğin bu muydu?

Ah! Bütün bunlarla canımı sıkamam. Üstüne gelmesine izin vermek yeterince kötü değil mi?

Mantıklı olan, o ne istiyorsa yapmak: Yaptıklarım hakkında düşünmek. Gerçekten de... Kâğıda yaz. Hatırla, yeniden hatırla, bir araya getir. Çünkü bu bir kanıt olacak, değil mi? Gerçekten yapmak istediğin şeyi yaptığının kanıtı. Şunun kanıtı: Ben, Jessie Lamb. Zihinsel ve fiziksel sağlığımın yerinde olduğunu kabul ederek kararımın bütün sorumluluğunu üzerime alıyorum ve hak ettiğim sona doğru devam etmek istiyorum.

Bloknot üzerindeki ismimin altını çiziyorum. Asıl sorun, nereden başlamalı? Benim hikâyem nereden başlıyor?

Kendi başlangıcım... Sanırım doğduğum gün...

On altı seneyi yazmak mı, hayır olamaz!

Hayır, fakat başından başlamak gerekir. O feci hissin ya da baskının kafamın içine yerleşip ısrar ederek bir şey yapmam gerektiğini, bir şey yapmam gerektiğini, bir şey yapmam gerektiğini yoksa patlayacağını söylemesinden öncesi.

Yapmam gereken kaderimde neyse onu bulmam gerektiği.

Olmuş olan her şeyi tam olarak yazacağım, kusursuzca ve dürüstçe yazacağım. Böylece kimsenin kafasında neyi, neden yapmak istediğime dair zerre şüphe kalmayacak.

Bölüm

Rüzgâra kapılmış bir tüy kadar hedefsizdim. Haberlerdeki ve gazetelerdeki şeylerin yetişkinler için olduğunu düşünürdüm.

Bu onların aptal, sefil, karmaşık dünyalarının bir parçasıydı; benimle ilgisi yoktu.

Bir akşam, Roaches'm yukarısında bir hemzemin geçitte çitlerin üzerinde Sal, Danny ve başka birileriyle oturduğumuzu hatırlıyorum. Özellikle demiryolunun her iki tarafı, yanmış siyah fundalıklardan oluşan dik setten dolayı karanlıktı. Aşağıdaki vadide bulunan barın aydınlık pencerelerine ve yol boyunca geçen arabaların küçük, sarı gözlerine baktık. Bizim dışımızda herkes kapalı ortamlardaydı ve biz yukarıda, rüzgârlı karanlıkta, yüzümüzü vadinin diğer tarafında yükselen kara çalı kütlesine dönmüştük.

Bir tren uğuldayarak geçti, Huddersfield'e gidiyordu.

Sıcak hava akımı bizi neredeyse çitlerin üzerinden uçurdu.

Danny, rayın üzerinde dengede durarak yürümemizi önerdi.

En uzağa hangimizin gideceğini merak etmişti. "Tren gelirse atlarız," dedi. "Yalnızca bir saat var."

Sal çitlerin üzerinden indi ve kollarını iki yana açarak ray boyunca sendeleyerek yürümeye başladı. Onu zar zor görebiliyordum, hareket ettikçe karanlığın içinde bir leke haline geldi. Dengesi bozulmuş muydu yoksa gözlerim onu karanlığın geri kalan kısmında seçemiyor muydu, bilemiyordum.

Küfredince düştüğünü anladım ve sonra diğerleri denedi. Şarki söyler gibi yüksek sesle sayıyorduk. "Bir *ve* iki *ve* üç *ve* DÜŞTÜ!" Ona ilk gelebilecek kişiyi bekliyorduk.

Sıra bana gelince rayı bile göremediğimi, yalnızca ayak tabanlarımda hissettiğimi fark ettim ve dengemi sağlayıp yolun sonundaki sinyal lambasına baktım. Kulaklarımı dolduran bir uğultu sesi vardı. Bunun rüzgârın sesi mi yoksa kendi kanımın sesi mi ya da diğerlerinin bağırışları

ve gülüşmeleri mi olduğunu bilmiyordum. Fakat her şeyi, her ne olursa olsun yapabilirmişim ve hiçbir şeyin beni incitmeye gücü yetmeyecekmiş gibi hissettim. Kendime, eğer yirmi adım daha atabilirsem bunu kanıtlayabileceğimi söyledim.

Yirmi birinci adımda raylardan atladım ve çitlere tırmanırken arkamdaki karanlığın içinden bir tren süratle fırlayarak ıslığıyla kulakları sağır eden bir rüzgâr savurdu. O an aniden kafamda bir düşünce belirdi: AÖS, onu düzeltebilirdim.

Dünyadaki her şeyi yeniden iyi edebilirdim. Fakat kimse benden bunu istemediği için kendimi sıkıntıya sokmuyordum.

Bu, küçükken inandığınız saçma şeylere benziyor; benim uçabileceğime inanmış olmam gibi. Buna senelerce inandım fakat düşüncemi kendime sakladım. Eğer birine söyler ya da gösterirsem gücümü kaybedeceğimi biliyordum, bu yüzden kittıseye bir şey söylemedim. İnanmış- ıo tim... Gerçekten ihtiyaç olduğunda uçabileceğimi biliyordum.

Neyse ki hiçbir zaman gerekmedi.

Şimdi beni utandıran şeyleri hatırlıyorum... Anne ve babamla Scarborough’dan dönüyorken York’un etrafındaki bütün yollar Minster’daki toplu cenaze töreni yüzünden tıkalıydı. Babam yola çıkmadan önce yol durumunu internetten kontrol etmeyi unutmuştu ve ben eve dönüp Sal’i aramak için sabırsızlanıyordum. İki saat boyunca trafikte sıkışıp kalmıştık. Arabaların içindeki kederli insanlara bakıp şöyle dediğimi hatırlıyorum: “Yas tutmak için neden sadece evlerinde duramıyorlar? Bu, ölen kadınların umurunda olmayacaktır!”

Bunun normal olduğunu düşünmüştüm, bütün mesele bu. Küçükken her şeyin normal olduğunu düşünürsünüz.

Eğer annenizin sivri bir kafası ve yeşil kulakları olsaydı, bunun normal olduğunu düşünürdünüz. Yalnızca büyüdüğünüzde herkesin öyle olmadığını fark edersiniz. Gitgide içinde yaşadığınız zamanın da tuhaf olduğunu öğrenirsiniz, her zaman böyle olmamış olduğunu. Kendinizi ne kadar rahatsız ve güvensiz hisseder ve herkes gibi olmanın ve uyum sağlamanın bir yolunu bulmaya çalışırsanız, bir o kadar normallik sizden uzaklaşır çünkü böyle bir şey mümkün değildir. Ya da olsa bile, sizinle aynı fikirde olan birini bulmak zorundasınız. Kişisel olarak ben bunu beceremememiş gözüküyorum.

O zamanlar Sal benimle hemfikirdi. Birlikte bütün cevapları biliyorduk. Kadınların ölmesinin normal olduğunu düşünüyorduk ya da daha da kötüsü,

neredeyse bunu hak etmiş olabileceklerini çünkü utanç duyulacak bir şey yapmış olduklarını düşünüyorduk. Eğer öldüyseniz, bunun en azından bir parça sizin hatanız olması gerektiğini düşünüyordum.

Böyle bir kaderi kendinize doğru çekmek için ıı -özellikle AÖS için-içinizde kötü bir şey olmalıydı ve seks yapmış olmalıydınız.

Bildiğimiz ölen ilk kişi bu kurala tamamen uyuyordu.

Caitlin McDonagh, onuncu sınıfa gidiyordu. İlkokuldan öğretmenleri ve anne-babamın tanıdığı kadınları saymıyorum çünkü onlar yetişkindi ve yetişkinler (o zamanlar bana göre) hep yaşlıydı ve ölmeye meyilliydi.

Oysa Caitlin tarih dersinde hıçkırarak ağlamaya başladı, onu ofise götürdüler ve bir daha geri gelmedi. En iyi arkadaşı bize onun hamile olduğunu söyledi ve biz de onu yirmi yaşlarındaki pespaye erkek arkadaşıyla hayal ettik, hak edilmiş gibi gözüküyordu. Yine de yetkililer okula geldiler ve -çoğumuzun erkek arkadaşı bile olmamasına rağmen-birkaç hafta sonra hepimize Implanon1 yerleştirdiler.

Böylece kötü bir şey yaparsak hiçbirimiz Caitlin gibi cezalandırılmayacaktık.

Sal ve ben meraklıydık fakat başımızı belaya sokmamaya dikkat ediyorduk. Ta ki Sal, halasına olanları duyduğu güne kadar... Sal'in, giysileri yere atılmış yatak odasındaydık ve ikimiz de annesinin aşağıdan gelen telefondaki endişeli sesini dinlemememeye çalışıyorduk.

"Geçen gece haberlerde çıkan şu doktorları gördün mü?" diye sordu Sal.

"Sanmıyorum."

"AÖS'nin beyne neler yaptığını gösterdiler. Beynine delikler açılmasına neden oluyor gibi. Dediklerine göre bu hastalığa yakalanan kadınların beyni İsviçre peynirine dönüyor."

"Bu çok iğrenç..."

"Evet, gitgide beyinlerinin bir parçasını kaybediyorlar, dengede duramıyorlar ve bir şeyleri unutuyorlar."

1 Gebeliği önlemesi için deri altına yerleştirilen çubuk, (ç.n.)

"Sence acı veriyor mudur?"

"Söylemediler. Bazıları gerçekten çok hızlı ölüyor.

Hasta olduktan yalnızca üç gün sonra."

Ölümün yaklaştığını bilmenin, işin en kötü kısmı olduğu konusunda anlaştık. Beyninin İsviçre peynirine döneceğini kim bilmek ister ki? Bir süre sessizlik içinde oturduk.

Sal'in, odasında bir dolu kurmalı oyuncağı vardı. Onları biriktiriyordu, biz de bir rahibeyi ve bir Lisa Simpson'ı kurup masasının üzerinde yarıştırıyorduk. Yarışı rahibe kazanmıştı. Posta kutusu şeklinde kalem açacağını ve bir oyuncak arabayı da yarışa dâhil ettik. Dördü birlikte daha zor oluyordu çünkü hepsini kurduktan sonra her bir elinizle tutmamız gerekiyordu. Kendi kendime eğer yine rahibe kazanırsa AÖS'nin tedavisini bulacaklarını söyledim. Fakat Lisa masanın kenarından yere düştü ve rahibe ile posta kutusu çarpıştı.

"Belki de asla çocuklarımız olmayacak," dedi Sal.

"Bugün yaşayan en genç insanlar yaşlandığında..."

"Yeryüzündeki son insanlar olacaklar." Yıllardan beri haberlerde geçiyordu fakat gerçekten ilk defa şimdi görebiliyordum.

"Biz yaşlandıkça hiç çocuk *kalmayacak.'*''

"Okulları kapatmak zorunda kalacaklar."

"Çocukların ihtiyacı olan şeyleri bir daha hiç yapmayacaklar."

"Bebek bezleri, kıyafetleri, arabaları."

"Gerçekten çok garip olacak."

"Ve biz yaşlandığımızda herkes yaşlı olacak. İşe giden kimse olmayacak."

"Ne dükkânlar ne çöpçüler ne de otobüsler..

"Hiçbir şey... Her şey yavaş yavaş duracak."

Sal televizyonu açtı. Hindistan'da kutsal bir yerde bir isyan çıkmıştı. Çok sayıda kadın oraya dua etmeye gitmişti ve birisi paniklemişti. Bu yüzden pek çoğu ezilerek ölmüştü.

Sal televizyonun sesini kapattı. "Ev ödevlerimizi yapmamızın pek bir anlamı kalmadı, değil mi? Eğer neslimiz tükenmek üzereyse..."

Anlamı kalmamış olabilecek her şeyi düşündük. Üniversite, iş, evlenmek, inşaat, çiftçilik, yolları onarmak...

"Öleceğimiz zamana kadar kendimizi eğlendirmeye çalışmaktan başka yapacak bir şey olmayacak," dedi Sal.

"Ne yaptığımızın önemi kalmayacak. Kimsenin umurunda olmayacak,"

Son cesetleri yakacak ya da gömecek kimse olmayacağı için endişelenmeye başladım. Sonra muhtemelen hayvanların onları yiyeceğini düşündüm. "Dünya gerçekten huzurlu olacak. Bir daha ne arabalar ne uçaklar ne fabrikalar ne de kirlilik. Şehirleri yavaş yavaş bitkiler kaplayacak..."

Yavaşça dağılacak olan evlerimizi, rüzgârda açılıp kapanan kapıları, çöken çatıları ve yerlerine yuvalanmış kuşları ve hayvanları düşündük.

“Diğer başka türler egemen olacak,” dedi Sal ve hangisi olabileceği konusunda tartışmaya başladık.

Hayvanat bahçelerindeki tüm hayvanlar son insanlar ölmeden önce serbest bırakılmalıydı. Bu da birkaçımızın kökünü daha bile erken kazıyabilirdi. Yeni bölgelerindeki hayata uyum sağlamaya çalışan bu hayvanlar kontrolü ele geçirebilirdi. İngiltere’de yeniden kurtlar ve ayılar olabilirdi.

Kaplanlar, artık güdülmeyen ineklerden geçimini sağlayabilirdi.

Ağaç dalları yolların üzerine saçılacak ve çalılar deli gibi büyüyecek ve asfaltlardan otlar fışkıracaktı. Yüz sene sonra dünya, tehdit altındaki türlerin yeniden ürediği, denizde harika balık sürülerinin olduğu, eski kilise kulelerinde kartalların yuva yaptığı büyük bir doğa parkı olacaktı.

Bu bana, Âdem ve Hawa işleri batırmadan önce ne kadar güzel olduğu söylenen cennet bahçesini düşündürttü.

“Yine de kollarının arasında bir bebeği asla tutamayacağım hayal et.” Sal televizyonun sesini açtı. Dans eden yoğurt kaplarının olduğu reklam çıkmıştı. Her zamah reklama yüksek ve cırtlak bir sesle eşlik ederdik, öyle de yaptık.

Sonra annesi gözleri yaşlı yukarı geldi ve Sal’e halasıyla konuştuğunu söyledi. Halasının hamile olduğunu bile bilmiyordum. Tek düşünebildiğim, annesi kapıyı açtığında içeri giren yanık kokuşuydu. Boğazınızı yakan ağır yanığın tatlı kokusu... Birlikte yaptığımız ve annesinin göz kulak olması gereken çikolatalı kekin yanmış kokusu...

Onlara hoşça kal dedim ve aşağı indim. Köpekleri Sammy arka kapıda mızmızlanıyordu, ben de onu içeri aldım ve fırını kapadım. Bakmamın bir anlamı yoktu, küle döndüğü kesindi. Halası için hiçbir şey hissetmedim. Doğrusu hiç *umursamadım. İleride neler olacağını merak ediyorum,* diye düşündüm. İnsan ırkının ve kaderinin sanki benimle hiçbir ilgisi yokmuş gibi. Sanki bir bisikletin üzerindeymişim, yokuş aşağı umursamadan hızla gecenin tatlı karanlığına iniyormuşum gibi.

Bölüm

O zamanlar anne ve babam sürekli didişiyor ve fırsat bulduklarında bana da söyleniyorlardı. AÖS için endişeleniyor olduklarını düşünüyorum fakat bunun hakkında fazla konuştuklarını hatırlamıyorum. Hatırladıklarım, bitmeyen önemsiz kavgalar. Sabah uyandığınızda evin içine gaz sızıntısı

gibi yayılmış olan bu hava olurdu. Her şeyi konuşmadan halleder, birbirlerinin yolundan çekilir, benimle abartılı bir yakınlıkla konuşurlardı. Bazen günlerce sürdüğü olurdu ve sonra nedensizce bitirirlerdi. Babam bir şeyler yapar, annemin kadehine şarap doldurur ve hafifçe eğilerek ona uzatır ya da DVD izlemek isteyip istemediğini sorardı ve birdenbire her şey yeniden yoluna girerdi. Çünkü *onlar* karar vermişlerdi. Huzurlu tek gece salılarıydı. Annem akşam klinikte çalışırdı ve babamla ben birlikte çay içerdik.

Mutfakta salı gecesi.

Babam tüm malzemeleri tezgâhın üzerine muntazam bir sırayla çıkarttı ve hepsini ayrı ayrı tartıp ölçtü. Bir tara- frnda metal kefesi ve diğer tarafında pirinç ağırlıklar olan eski tip kollu bir terazisi vardı. Noel'de ona annem vermişti ve babam onu çok seviyordu. Ağırlıklar pürüzsüz, tıknaz ve düzgün bir kule şeklinde bir arada duruyorlardı. Annem onun bir bilim adamı gibi yemek yaptığım söylerdi. Doğru malzemeleri olmazsa babam bir şey pişirmezdi.

Orada durmuş, omuzlarım öne doğru çıkartmış ölçüyordu.

Birazcık maymuna benziyordu! Maymun gibi kıllı bir göğsü de vardı. Annem beni yüzmeye götürdüğünde göğüsleri tüysüz garip adamlara bakardım. Babamın geniş omuzları ve kalın bir boynu vardı fakat bacakları kısaydı.

Gülümsemek için arkasını döndüğünde parlak kahverengi gözlerini ve ağzının iki tarafına gerçekten maymunumsu bir sırıtışa neden olacak şekilde oyulmuş gamzeleri olduğunu görebilirsiniz. Size doğru sırıttığı zaman elinizde olmadan siz de ona sırıtırdmız. Ancak babam uzun zamandır gülümsemiyor.

Bu da sanırım benim hatam.

Salıları ödevimi mutfak masasında yapardım ve babamla yakalanmayacağımız kusursuz suçlar uydurup birbirimizi güldürürdük. Eğer kurbanınızın arı sokmasına alerjisi varsa yakasına birkaç damla bal döküp birkaç arıyı serbest bırakırdık.

Boynunu soktuklarında kurbanın boynu şişecek ve yardım alamadan boğulacaktı. Ya da bir cesetten kurtulmanız gerekiyorsa onu arabanıza koyun ve bir safari parkına gidin. Kimse bakmıyorken cesedi aslanlara atm. Aslanlar cesedi yiyip bitirdiklerinde tüm izler silinecektir.

Bir salı günü babam bana AÖS'yi, Anne Ölümü Sendromu'nu açıkladı. Haberlerde hastalığın her yerde görüldüğünü söylüyorlardı. Amazonlardaki

yağmur ormanlarında hastalıktan etkilenmeyen kabileler ya da donmuş kuzeyin Eskimoları ile ilgili rivayetlerin hepsi asılsızdı. Yalnızca Batı ya da Birinci Dünya ülkeleri ya da şehirleri değildi.

Hâlâ bazı hamile kadınlar vardı fakat hamileliklerinin ileri dönemlerindeydiler, AÖS ortaya çıkmadan önce hamile kalmışlardı. Bu kadınlar da doğum yaptıktan sonra görünen o ki bir daha bebek olmayacaktı.

“Anlamıyorum,” dedim babama. “Neden yalnızca hamile kadınlar buna yakalanıyor?”

“E e ...” dedi biraz patates soymak için hazırlanarak.

“Yüz yıl öncesine kadar hamilelik bir kadının hayatındaki en tehlikeli deneyimdi ve en yüksek yüzdeli ölüm nedenlerinden biriydi.”

“Bilgeliğin Babası,” dedim ve gözlerimi devirdim. Tutkulu bir biçimde açıklamalar yaptığında ona böyle derdim.

Fakat gülümsemedi.

“Bilmek istiyor musun yoksa istemiyor musun?”

“İstiyorum.”

“Tamam o zaman. Hamileliğin neden tehlikeli olduğuna dair çok çeşitli sebepler olduğu ortada. Bebek çok erken ya da çok geç gelebilir, ters dönmüş olabilir, plasenta yerinden düzgünce çıkmayabilir falan filan. Fakat sorun çıkarabilecek bütün fiziksel ve mekanik nedenleri ortadan kaldırdığında başka bir şey daha var ve bu çok daha rahatsız edici çünkü adamların bundan esinlendiğini düşünüyorlar.”

“Adamlar?”

“Teröristler. Bu virüsü geliştiren Biyo-teröristler.”

“Nedir o?”

“Bağışıklık sisteminin ne olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Evet, hastalıklarla savaşır.”

“Çok doğru. *Senin* ne olduğunu bilir ve *sen* olmayan her şeye saldırır. Sistemindeki yabancı her şeye seni korumak adına saldırır. Şimdi sorunu belirleyelim. Bir kadın hamile kaldığında nasıl bir sorun oluşur?”

Oturdum ve kafamı kurcaladım. “Bebek mi? Çünkü bebek farklı bir kişi?”

“Neredeyse. Bebek nelerden oluşur?”

“Hmm... Kan, kemikler...”

Kafasını iki yana salladı. “İlk başlarda.”

“Bir yumurta.”

“Ve?”
“Bir sperm.”
“Teşekkürler. Başka birisinden gelen bir şey... Bebeğin büyümesi için o spermin hayatta kalması gerekir, sperm ve yumurtanın birliği neticesinde büyüyen bütün hücrelerin de yaşaması gerekir. Oysa kadının bağışıklık sisteminin ona saldırması gerekir çünkü bedenindeki bir yabancıdır.”
“Evet.”
“Fakat saldırmaz. Normal hamileliklerin çoğunda kadının bağışıklık sistemi sperme ya da gelişen fetüse saldırmaz.
Bağışıklık sistemi, bebeğin büyümesine izin vermek için geri çekilir ve kadın sperme karşı korunmuyorken sistemini işgal etmek isteyebilecek diğer çeşitli kötülüklere karşı da tam olarak korunmaz.”
“Öyleyse bu yüzden mi AÖS’ye yakalanıyor?”
“Öyle olduğunu düşünüyorlar. Bağışıklık sisteminde hamileliğin sürmesini sağlayan boşluk Anne Ölümü Sendromu’na karşı vücudu savunmasız bırakıyor gibi gözüküyor.
İşte bu esnada virüs harekete geçiyor. Garip bir şans...
Bunu çözen her kimse ya bir dâhi ya da çok şanslı.”
“Öyleyse hastalığın ilerlemiş olduğunu söylediklerind e ...”
“CJD’yi (deli dana hastalığı) tetiklediğini söylemek istiyorlar. Araştırmacıların tahminine göre AIDS virüsü ile CJD’yi birleştirmişler. AIDS yerleşip kadını dışarıdan gelen her şeye karşı savunmasız bırakınca ilk gelen CJD oluyor ve bunun için bir çare yok. Deli dana hastalığı çıktığından beri olmadı.”
“Bunu bir bilim adamı yapmış olmalı.”
“En azından kaza eseri olmamış.”
“Fakat *nedeni*”
“Güç? Din? Senin tahminin de benimki kadar iyi, Jessie.”
Patatesleri cips şeklinde kesmişti. Hepsini tavadaki kızgın yağa attığında cızırdadılar. Sıcak yağın kokusu odayı doldurdu. “Masayı kur canım, neredeyse piştiler. Ve konuyu değiştirelim, olur mu?”
Kitaplarımı masanın üzerinden çektim.
“Haydi,” dedi. “Kusursuz suça ne dersin? Devekuşu tüyü ve çengelli iğne kullanmak zorundasın. Sana üç dakika veriyorum.”
Yaptığımız şey buydu. Birbirimize bir ipucu ya da bir silah veriyorduk. Birbirimizi her zaman güldürebilıyorduk.
Bu, bir başka hayatı hatırlamak gibi...

“Acele et,” dedi. “Benim fındık renkli kızım.”
Olan bir sonraki şey Sal’in Birmingham’daki halasının Ölümüydü. Halası on haftalık hamileydi. Sal’in hala ve amcasının zaten üç çocukları vardı. “Annem Tommy’i -küçük olanı- bizimle birlikte yaşaması için alabileceğimizi söylüyor,” dedi Sal.
“Annen çok mu üzgün?”
Sal, suratını astı.
Kendimi görgüsüz, kalın kafalı ve sefil hissettim fakat bunun hakkında konuşmak istiyordum. “Sence bu neden oluyor?”
“Bilmem.”
“Hayır, yani ardında ne var?”
Dudaklarının arasından püskürdü. “Birisi insan neslinin tükenmesini istiyor.”
Jatıe Rogers “Ama neden?”
“Nereden bileyim?”
“Bunun hakkında düşünüyordum.”
Sal giysilerini yerden toplamaya ve köşedeki yığma atmaya başladı. “Devam et, harika beyin.”
“Belki de bir sebepten dolayı yaptılar.”
“Ne gibi?”
“Herkesten nefret ediyor olmalılar.”
“Zekice.”
“Kızgın... Gerçekten kızgın olmalılar.”
“Neye?”
“Her şeye. Savaşlar... Adaletsizlik...”
“Bu tam olarak bir şeyleri düzeltmeyecek, değil mi?”
“Evet. Bütün kötü şeylerin sona ermesini sağlayacak.”
“Neden kadınları hedef alıyorlar? Dünyadaki onca insan arasından, neden kadınlar ve bebekleri? Kötü insanları süpürmek istiyorsan neden politikacılardan ya da sübyancılardan başlamıyorsun?”
“Çünkü... Bilmiyorum.”
“Neden kimin yaptığı üzerine düşünüyorsun? Onlar birer canavar! Kötüler, beyinlerine birer delik açılmalı ve her taraflarına iğneler batırılmalı ve içlerine kaynayan mum dökülmeli!” Sal elinin tersiyle gözlerini sildi. “Kimin yaptığıyla neden ilgilendiğini anlamıyorum.”
“Özür dilerim. Sana kakao yapmamı ister misin?” Sal kakaoyu sever, onun evindeyken her zaman içerdik. Mutfağa indiğimizde Sammy

heyecanlandı ve havlamaya başladı.

Biz de kendimizi bahçede ona top atarken bulduk.

Sal ile tartıştığım nadir zamanlardan biriydi. Ne söylemek istediğimi gerçekten bilmiyordum fakat yalnızca teröristlerin ne kadar kötü oldukları ve nasıl cezalandırılmaları gerektiği ile ilgili konuşmak istemiyordum. Evet, tabii kötülerdi fakat ben daha çok bunun olmasına neden *izin verildiğini* bilmek istiyordum. Ya da bunun şimdi ve bize olmasını sağlayan neydi? Kendimi, sanki başka kimsenin bilmediği bir şey biliyormuş gibi bütün o ‘ne kadar feci ve sarsıcı’ gibi zırvalıklarm dışında hissediyordum.

Bölüm

Daha sonra halkı bilgilendirme anonsları başladı. Bütün hafta televizyonda ve gazetelerde gösterdiler. İşte o zaman resmî olarak AÖS’nin dünya genelinde olduğunu ve herkeste bulunduğunu açıkladılar. Bunu herkesin HIV virüsü taşımasına benzettiler ve pek çoğumuzun hiç hasta olmadan hayatını sürdürebileceğini, ölümcül hale gelmesini tetikleyecek şeyin hamilelik olduğunu söylediler. Dünya üzerindeki bütün hükümetlerin işbirliği içinde araştırma yaptığını söyleyerek bizi rahatlatmaya çalıştılar.

Haberleri anne ve babamla izlediğimi, ardından gözlerimi onlara diktiğimi hatırlıyorum. Hastalık onlarda vardı.

Bende vardı. Hepimizde AÖS vardı. Yavaşça öldüren bir zehir içtiğini bilmek gibi bir şeydi. Onlarla birlikte oturmak istemedim, bu yüzden yukarı odama çıktım ve Baz’a bir kısa mesaj yolladım. (Ne kadar gülünç. Sadece adını yazmak bile beni mutlu ediyor. Baz, Baz, Baz... Ve şimdi yanaklarımdan aşağı süzülen aptal yaşlar var.)

O zamanlar yalnızca bir arkadaştı. İlkokulda birlikteydik.

Onun yüzünden senelerce Pazar Okulu’na gittim. Babası bir mahalle papazıydı ve Baz sürekli Pazar Okulu’na giderdi, bu yüzden ben de peşine takılıyordum. Bazen onunla konuşuyorken kafasının içinde piyano çalışıyormuş gibi görünürdü ve sizi duyup duymadığını merak ederdiniz.

Sonra konuştuğunda sizi dikkatli bir şekilde dinlemiş olduğunu anlardınız, laftan lafa atlayıp gevezelik etmezdi. Ortaokula başladığımızda ikimizin de başka arkadaşları oldu ve okulda sanki utanmışız gibi birbirimizi görmezden geldik.

Fakat hâlâ birbirimizin evlerine uğruyorduk.

O gece beni aradı ve ailesinin dışarıda olduğunu, Sal’i ve diğerlerini toplayıp gelmemi söyledi. Sal’i çağırmak istemedim. Onunla yalnız konuşmak istiyordum. Sal’i beğenmeyen tanıdığım tek erkeğin o olduğunu

düşünmüştüm fakat bariz bir şekilde yanılıyordum. Aynada kendime bakıp bacaklarım daha uzun, göğüslerim daha büyük ve birbirine yakın olsalar hayatımın daha iyi olabileceğini düşündüm.

Saçımı, herkesin yaptığı gibi sarıya boyatmalı mıyım diye merak ettim fakat sonra babamın kahverengi saçlarımı ne kadar sevdiğini düşündüm. Bana fındık renkli kızım, ela gözlü ve kestane saçlı diyordu. Bir de kahverengi tırtıl kaşlı...

Saçımı düzleştirmenin bir anlamı yoktu, korkunç görünüyordum.

Bu kimin umurundaydı ki?

Böylece Sal ve ben Baz'a uğradık, hepimiz garip davranıyorduk.

Baz'm geçen sene kısa süreliğine beraber olduğu Rosa Davis de oradaydı. Baz onu iki hafta sonra terk etmişti.

Rosa sarhoş gibi davranıyordu.

Baz, üzerinde gözleriyle ayni renkte bir mavi balina olan siyah bir tişört giymişti. Oraya geleli yarım saat geçmişti ki Sal, Damien'i arayıp gelmesini söyledi. İkisi bir süre öpüp koklaştıktan sonra yukarı çıktılar. Baz'a ailesinin nerede olduğunu sordum.

Babası, yakınlarım kaybetmiş insanlarla çalışıyordu.

Hafta sonu konaklamak danışmanlık ve inanç programı vardı, annesi de ona yardım etmek için gitmişti. AÖS'nin papazlar ve levazımatçılar için nasıl harika bir iş kapısı açtığını söyleyerek güldük. Ona televizyondaki anonsları izleyip izlemediğini sordum ve sanki bildiği daha fazla şey varmış gibi yavaşça, "Evet," dedi.

"Ne?" diye sordum.

"Belki de bunu hak etmişizdir."

"AÖS'yi mi?"

Başını salladı.

"Neden?"

"Er ya da geç kötü şeyler olacaktı. İnsanlar dünyayı mahvettiler..."

"Küresel ısınma gibi mi?"

"Tabii ki. Ayrıca petrolün, suyun ve yiyeceğin tükenmesi.

Mesele şu ki zaten kötü bir şey olmak üzereydi. Altyapı buna hazırdı."

"Buna biz sebep olmadık," dedim. "Ailelerimiz yüzünden...

Ve onların aileleri... İşleri batıran onlar."

"Doğru ve herkes bir başkasını suçlayabilir. Korkunç silahlar yapmaları için bilim adamlarına para veren hükümete ya da bütün dünyayı kirlettikleri için kendilerine kızmak yerine, bütün suçu bilinmeyen bir canavarın üzerine

yıkabilirler.” Baz bira şişesinin üzerine vurarak küçük bir ritim tuttu, sonra çıkan sesi duymak için şişenin ucuna birkaç defa üfledi. “İnsanlar her zaman değişmek için yeterince zaman olduğunu düşünüyor,” dedi.

“Gerçekten aptallar.”

Birisi müziğin sesini yükseltti. Hepimiz Baz’m ailesinin içki dolabına saldırdık ve Kaz esrarlı sigara dolaştırdı.

Aileme telefon edip Sal’lerde kalacağımı söylemeyi düşündüğümde kendimi çok kurnaz hissettiğimi hatırlıyorum.

Hiç de sevmediğim Danny ile öpüşüp koklaştığımı hatırlıyorum.

Hatırladığım bir sonraki şey sırtımı küvete yaslayarak oturduğum ve hasta hissettiğimdi. Sal parmaklarımı boğazıma sokmamı söyledi ve biraz kustum fakat gerektiği kadar değil. Ondan sonra B az’m bodrum kattaki odasına indim.

Orada tek başma piyanosunu çalıyordu, beni fark etmedi bile. Büyük koltuğa kıvrıldım ve kestirmeye çalıştım, notalar sanki parmak uçlarından sular dökülüyormuş gibi ilerliyordu ve her birkaç dakikada bir odanın etrafımda dönmesini durdurmak için gözlerimi açmam gerekiyordu. Sonunda uyuyakalmış olmalıyım çünkü uyandığımda üzerime bir örtü serilmiş ve Baz ortadan kaybolmuştu.

Sabah kendimi tabii ki fena hissettim. Daha kötüsü, yukarı çıktığımda Rosa’yı Baz’a etrafı toplaması için yardım ederken buldum. Ona'nerede uyuduğunu sorduğumda sırıttı ve Baz’ın ailesinin yatağının geniş olduğunu söyledi. Eve gittim ve anneme başımın ağrıdığını söyleyerek -ki bu doğruydu- bütün gün odamdan çıkmadım.

Ancak toplandığımız o akşam -kendimi kötü hissetmeye başlamadan önce ve hepimiz dans ediyor ve dünyayı etrafımızda döndürüyorken- özgürlüğün o şahane hissine kapıldım. Anne ve babamdan ve onların önemsiz kavgalarından kurtulabileceğimi düşündüm. Uçabilirdim... Kimse bana bir şey söyleyemezdi, özellikle benden büyük olanlar çünkü her şeyi mahveden onlardı.

Hissettiğim şey güçtü. Tiyatroda Mandy Teyzeme yardım etmeye gittiğim zamanki gibi. Çocukların tiyatro gösterisi için kukla ve maske yapmanın yanında ışıkları da o hazırlıyordu. Bazen tatillerde yardım etmeme izin verirdi ve takip ışığını ben idare ederdim. Büyük sıcak spot ışığının etrafında metal çerçeveli bir tutamaç vardı, onu çevirip kaldırınca ışık aktörü takip ediyor ve aktör her zaman ışığın ucunda duruyordu. Hareketlerine alışınca nereye gideceğini tahmin edip ışığı tam olarak

üzerine tutuyordunuz. Bir süre için teyzemle aynı mesleği yapmak istediğimi düşündüm, karanlıkta ışık ve kontrol masasının önünde oturup işaretlenmiş senaryonun sayfalarını ağır ağır çevirmek... İhtiyacı olan karakterlere ışık vermek, sahneyi güneşle aydınlatmak ya da karanlığa bürümek, sahneyi ateş ışığı ile aydınlatılmış bir kulübeye ya da aydınlık bir yaz sabahına dönüştürmek.

Karakterlere ışık tutmak, onlara hayat vermekti. Sahip olduğumu hissettiğim güç böyle bir şeydi.

Gaitlin'in öldüğünü duyduk ve sınıfımdan bazıları cenazesine gitti. Ben gitmedim çünkü bu bana biraz riyakârca gözüktü, onu o kadar iyi tanımıyordum.

Rosa Davis bir süre sonra ortadan kayboldu ve onun da hamile olduğuna dair söylentiler çıktı. Bu durum kimsenin ilgisini çekmedi, zaten her zaman garip bir kızdı. Kızların arasında hiçbir zaman gerçek bir arkadaşı olmamıştı, grupların dışında takılırdı. Gittiği için memnundum.

Okula bir sonraki gidişimde kendimi ikilemde kalmış hissediyordum. Bir kısmım lise diplomam için endişeleniyor; bir kısmım da, "Ne olmuş yani? Bu şey anlamsız," diyordu.

Baz'm benim sarhoş bir ahmak olduğumu düşünmesinden korkuyordum ama o beni aradı ve toplantıya gelir miyim diye sordu. "Önceki gece konuştuğumuz şeyle ilgili," dedi. "İnsanların dünyayı mahvettiği ile."

"Evet," dedim çünkü onunla gitmemi istediğini düşündüm.

Sonra Baz'm Manchester'da piyano sınavı olduğu ve annesinin sınavdan sonra onu toplantıya bırakacağı ortaya çıktı. Kendimi aptal gibi hissettim. Sal'e benimle gelip gelmeyeceğini sordum fakat o gelmek istemedi.

"Sıkıcı olacak," dedi. "Baz'ın yeşil işlerinden biri. Şu anda gezegeni kurtarmaya kimin ihtiyacı var?"

Sal'in kafasında Damien dışında hiçbir şeye yer yoktu.

Ne zaman fırsat bulsalar birlikteydiler. Sonunda toplantıya kendi başıma gittim.

Berbat bir bölgeydi; Ashton'm batı ucunda, bir kale gibi neredeyse hiç penceresi olmayan, kırmızı tuğladan alçak bir binaydı. İçerisi yemek ve ter kokuyordu. Sesleri uzaktan duyabiliyordum. Solumda kapısı açık bir ofis vardı. İçeride kimse yoktu ve sesler, alçak tavanlı büyük bir odadan geliyordu.

Kapı ağzına gittiğimde Baz'm uzun, siyah saçlarını hemen fark ettim. Tanımadığım bir çocukla konuşuyordu.

Orada yaklaşık otuz çocuk olmalıydı, içlerinden yalnızca üç tanesi kızdı. Çocuklardan biri tekerlekli sandalyedeydi. Sakalı örülmüş, öğrenci tipli, sıska bir genç kalabalığa dönüp, “Sessizlik lütfen,” dedi.

Yeryüzünün insanoğlunun sorumluluğunda olduğu ve insanların bunu nasıl istismar ettikleri konusunda bir şeyler gevelemeye başladı. Önümdeki çocuklar birbirlerine baktılar, sonra yavaş yavaş fısıldaşmaya başladılar. Ön sıradaki bir Asyalı çocuk ayağa kalktı ve herkesten dinlemelerini istedi.

İnsanlar yüksek sesle konuşmaya başladılar. “Devam et!” ve “Kes sesini!” diyerek yavaşça el çırpmaya başladılar.

Sakalı örülü genç, politikacıların nasıl işe yaramaz olduğu ile ilgili konuşmasına yılmadan devam etti. Sonra kahverengi saçları önüne düşmüş, soluk yüzlü bir çocuk kalabalığa bağırmaya başladı. Gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi gözüküyordu. Herkes bir anda sustu. “Bu bir şaka değil! Bilim adamlarının yaptığı deneyler doğaya aykırı.

Doğaya saldırdıkları için doğa da bize saldırıyor. Hayvanları sakatlıyorlar... ”

Sakalı örülü olan, ondan lafını kesmemesini istedi. Asyalı çocuk bağırıyordu. “Sıranı bekle!” ve önümdeki bir kız çığlık atıyordu. Gerçekten çığlık atıyordu. “Kadınlar ölüyor!

Siz hayvanlardan mı konuşmak istiyorsunuz? Kadınlar *ölüyorV*’ Kimse kimseyi dinlemiyordu.

Bazıları kalktı ve toplantıyı terk etti. Baz’m sıska bedenini kaldırıp benim bulunduğum sıranın sonuna geldiğini görünce mutlu oldum. “Gitmek ister misin?” dediğinde ona katılmak için ilerledim. Kısa, sarı saçlı bir adamın oturduğu sandalye geçişiıpi engelliyordu. Geçebilmem için ayağa kalktı, sonra sessizce benden ve Baz’dan bir dakika beklememizi istedi. Odanın ön kısmına doğru yürüdü ve ellerini kaldırdı, sonra ellerini çırparak seslendi. “Arkadaşlar! Arkadaşlar!”

Okulda olmak gibiydi... Bay Clarke gelir ve herkes susar.

Sakince hepimizden sandalyelerimizle daire *oluşturmamızı* istedi. Biz hazırlanırken sabırla bekledi, sonra kendini tanıttı: Iain.

Sesimizi duyurmamızın ne kadar gerekli olduğu çünkü gençlerin geleceğimiz olduğuyla ilgili konuşmaya başladı.

Tekerlekli sandalyedeki çocuk, Jacob seslendi. “Bir gelecek yok!”Ö fkeli kız Lisa alçak sesle mırıldandı fakat herkesin duyabileceği kadar sesliydi. “Sana soran oldu mu?”

Iain ona doğru baktı. “Size kendimden bahsetmeliyim,” dedi. “Ben bir aktivistim. Yüksek basınçlı bir petrol boru hattına karşı dayanışma kampında yaşıyordum. Ondan önce havaalanı pisti protestolarına katıldım. Bu işlerin nasıl işlediğini bilirim, tamam mı? Kimsenin sözlerini ağzına tıkmak için burada değilim.”

Iain’de dikkati üzerine çeken bir şeyler vardı. Karşısındakini huzursuz etmiyordu, her zaman durgundu, sesi sakin ve düzenliydi. Gri gözlerini üzerinizden ayırmıyor, tıpkı korkmuş bir hayvanı yeniden yakalamaya çalışır gibi dikkatle bize bakıyordu. Sanki her kelimeyi seçiyordu. Sürekli ve düzenli olarak sizinle nasıl konuşacağına karar veriyor ve her şeyi kontrol altında tutuyordu. Beni neredeyse hipnotize ediyordu. Lisa kafasını eğip sanki ona ait değillermiş gibi ellerine baktı.

“Tamam.. dedi Iain. “Neden daireyi takip ederek herkesten değiştirmek istediği şeyi duyarak devam etmiyoruz?

Sonra hangileriyle başlayacağımızı tartışırız.”

Yanımda oturan kırmızı suratlı çocuk sandalyesini geriye doğru sesli bir şekilde itti ve buranın lanet olası okula benzediğini söyledi. Dışarı çıktı ve kapıyı çarptı.

Iain, “Başka kimse var mı?” dediğinde kimse kıpırdamadı.

Elinde bir çizelge vardı ve Ahmed’den her kişinin istediği değişikliği listelemesini istedi.

Lisa, AÖS araştırmasına daha fazla para koyulmasını ve bilim adamlarının tedaviye yardımcı olabilecek *her türlü* deneyi yapmalarına izin verilmesini istedi. Bunu söylerken soluk yüzlü, hayvan özgürlükçüsü Nat’e bakıyordu ve tabii ki o da hayvanlar üzerindeki bütün deneylerin hemen durdurulmasını söyledi. Diğerleri her zamanki şeyleri istediler.

Karbon miktarının azaltılması, nükleer gücün olmaması, silah satışının yasaklanması, savaşların durması, ekinlerin genetiğiyle oynanmaması...

Sıra Jacob’a geldiğinde, “Sizlere inanamıyorum. Haberleri dinlemediniz mi? Yetmiş yıl içinde neslimiz tükenecek ve siz organik tarımın derdindesiniz!” dedi. Iain ona istediği değişikliğin ne olduğunu sorduğunda, “O piçlere gününü göstermek istiyorum, adamım! Parlamentoyu havaya uçurmak istiyorum!” dedi. O sırada biri “Guy Fawkes!2”

2Guy Fawkes: 1605 tarihinde Ingiltere’deki **parlamento binasını** havaya uçurmaya çalışan ancak yakalanarak idam edilen İngiliz askeri, (e.n.)

diye seslendiğinde Jacob dâhil herkes güldü.

Iain elini kaldırdı ve araya giren bazılarını durdurmaya çalıştı fakat hepimiz bir diğerinin dediklerini toparlıyorduk.

Bu öfkeli olmakla; bütün yaşlı insanların, ebeveynlerin, politikacıların ve iş adamlarının dünyayı nasıl mahvettiklerini görmekle ilgiliydi. *Biz* güç istiyorduk. Onların yarattığı cehennemle yaşamak zorunda olacak olan bizlerdik. AÖS en kötüsüydü fakat diğer bütün şeyler de yeterince berbattı. Savaşlar, seller, kıtlık... İnsanlar yalnızca kendilerini düşünmüştü fakat artık durmak zorundaydılar.

“Bize bir daha ne yapacağımızı söyleyemezler,” dedi Jacob.

“Hayır,” dedi Lisa. “Bize borçlular.” Küçük kardeşi Gabriel hemen yanında oturuyordu. Lisa konuştuğunda o ağlamaya başladı fakat Lisa konuşmasını sürdürdü. “Bize tazminat borçlular,” dedi. “Annemiz öldü. Bizim gibi binlercesi var. Annelerimiz öldü, bizi dinlemek zorundalar, bize para vermek zorundalar.” Odada şaşkına dönmüş bir sessizlik vardı. Benim yaşımda annesi ölmüş kimseyi tanımıyordum.

Ölenler, daha çok bebek sahibi olanlardı.

Sonra patırtı yeniden başladı, sesimizi duyurmamız gerekiyordu.

Çocukların kitleler halinde toplanıp ne yapmak istediklerine karar verebilecekleri mitingler, toplantılar düzenlenmeliydi.

Iain gelecek cuma yeniden toplanmamız gerektiğini ve bir gündem oluşturacağını söyledi.

Baz ve ben eve birlikte yürüdük. Ashton’da bir devrim başlatmakla ilgili şakalaştık. Ayrılırken Baz, “İyi geceler, yoldaş,” dedi.

Yatakta, her şeyi daha iyi kılmaya çalışan bir grubun parçası olmanın ne kadar ilginç olabileceğini düşündüm.

Fakat yine de her şeyin dağıldığı ve bir sona yaklaştığı fikrini oldukça sevmiştim. AÖS bir ceza gibiydi ve insanların -özellikle yaşlı insanların- cezalandırılmaya ihtiyacı olduğunu ve hak ettiklerini bulmaları gerektiğini düşündüm.

Bölüm

Fikrimi değiştiren şey, Mandy Teyzemi görmek oldu. Bu doğru, ona olanlar beni etkiledi. *Etkilemek* kelimesi pek doğru değil, baskı diyelim. Başka türlü olmasını istemek ve bunun olmasını sağlayamamak, artık başka hiçbir şey için yer kalmayana dek şişen bir sıcak hava balonu gibi haftalarca kafamın içinde yavaşça büyüyen bir ağrıydı. Sanırım başladığı gün buydu.

Annem ve ben Mandy Teyzeme çaya gittik. Parlak renklere boyanmış duvarları, kuklaları ve maskeleri her nasılsa sönük ve dağınıktı. Annem,

Mandy’nin ampulü değiştirmesi gerektiğini söyledi fakat mesele yalnızca ışık değildi. Büyük masanın üzerindeki kâğıt hamuru kurumuş ve kovanın içine yapışmıştı, çamur taş gibi sertti, etrafta duran kumaş parçaları kıvrılmış ve tozlanmıştı. Sanki asırlardır temizlik yapılmamış gibi gözüküyordu, hatta belki Clive ayrıldığından beri.

Mandy Teyzemin siyah ve gri saçları yüzünden geriye doğru taranmış ve tahtadan büyük bir örgü şişinin etrafında top lanmıştı. Cildi kâğıt gibiydi. Biraz cadıya benziyordu. Artık annemden daha genç göstermiyordu. Annem gri saçlarının gözükmesine asla izin vermezdi ve cildi dokunmak isteyeceğiniz kadar yumuşaktı. Keyifleri yerinde olduğunda babam, “Bebek poposu gibi!” diyerek onunla dalga geçerdi.

Mandy, oturduğu koltuğun yanında duran bir şişe şarap ile annemin ve kendisinin kadehini doldurdu. Bana okul ve her şeyle ilgili sorular sordu, annemin gözlerinin odanın içinde gezindiğini görebiliyordum.

Sonra Mandy fırını açmak için koştu ve pizzaların hazırdan öte olduklarını söyledi. Yemeği yedikten sonra ikinci şarap şişesine geçmişlerdi. Annem ona Penny Meadow’a uğrayıp uğramadığını sordu. Orada gönüllü olarak çalıştığı aşırı dolu bir AÖS hastanesi vardı.

“Bu hafta her gün oradaydım,” dedi Mandy.

“Hâlâ azalmıyorlar mı?”

“Eskisi kadar çok değiller. Fakat hâlâ yürek burkuyor, bazıları atlattıklarını düşünüyor...”

“Onları yatıştırmıyorlar mı?”

“Tabii ki. Fakat yakınları..,”

“Joe, insanların ziyaret etmesinin bir anlamı olmadığını söyledi.”

“Sanırım daha da dibe vurmalarına neden oluyor. İnsanlar inanamıyorlar.”

“Gerçekten yapabileceğin bir şey var mı?”

Mandy omuz silkti. “Ana kapıdan sedyeyle giriyorlar ve arka taraftan bir kutunun içinde çıkıyorlar.”

Annem bana baktı. O ve babam eğer dinlediğimi düşünürlerse bu tür konulardan bahsetmeyi keserlerdi. Sanki hepimiz kafalarımızı kuma gömsek AÖS ortadan kalkacaktı.

Mandy bakışı fark etti ve doğrudan bana konuştu. “En kötü kısmı da suçluluk aslında.”

“Onlar ölürken sen yaşıyorsun diye mi?” Düşük yaptığı için hâlâ üzgün olduğunu biliyordum.

“Şu neden masum insanlar ölüyor sorusu var. Fakat daha karmaşık...”

“Mandy...” dedi annem.

“Gülünç olma, o artık çocuk değil.”

Annem bir şey demedi.

“Kendi başıma çocuk sahibi olmaya karar verdim, suni döllenmeyle. Klinikte randevu için sıraya girdim. Ve sonra ...”

“AÖS’yi mi duydun?”

“Hayır. Onlar iptal ettiler. Herkesin randevusunu iptal ettiler, henüz haberlerde çıkmadan önce.”

“Bir şeylerin ters gittiği ortadaydı,” dedi annem. “Tanrı’ya şükürler olsun ki hızlı davrandılar.”

Mandy kıpırdamadan oturmuş, uzun ince ellerine bakıyordu.

Alnı değişik bir biçimde kırışmıştı, ağlamamaya çalıştığını anladım.

“Mandy?” Koltuğunun kenarına oturdum ve kolumu boynuna doladım. Yüzünü omzuma gömdü. Tişörtümden içeri giren ıslak ve sıcak nefesini hissedebiliyordum. Annem iç çekti ve mutfağa gitti, çaydanlığı doldurduğunu duydum.

“Çok kötü hissediyorum,” diye fısıldadı Mandy.

Annem geri geldi. “Bunun yerine neden daha çocuklara yardım etmiyorsun? İnternete bak, çocuk bakımı için yardım arayan yakınını kaybetmiş adamların listesi var.”

Mandy sanki komik değilmiş gibi güldü. “Gazete bayisinde bir tane var. Eşlerini kaybetmiş aileler... Bebek bakıcılığı, okul koşuları, yemek yapmak... Başvurabileceğin bir dolu iş var.”

“Çocuklara yardım etmek daha anlamlı değil mi?”

 “Nasıl gidip de bir başkasının çocuğuyla ilgilenebilirim?”

“Benimle ilgilendin!” diyerek lafını böldüm. “Mükemmeldin.”

Islak ıslak gülümsedi. “O eskidendi hayatım.” Anneme baktı. “Onlara sahip olan kadın ölmüşken bunu nasıl yapabilirim?

Üstelik tüm yapabileceğim ona imrenmek olacak.

Beni çocukların yanma yaklaştırmamaklar.”

Kalkıp Mandy’nin yanma gitme sırası annemdeydi.

Koltuğunun yanma çömeldi. “Yapma canım,” dedi. “Sus hadi.” Rulo peçeteden yeni bir parça yırttı. “Hiç saklanmış sigaran var mı?”

Mandy gözyaşlarının arasından güldü ve, “Yatağın başucundaki en üst çekmecede,” dedi.

Annem gidip almam için kafasıyla işaret etti. Önceleri Clive ile ikisinin olan Mandy'nin yatak odasına gittim.

Perdeler çekiliydi ve içerisi küf kokuyordu. Akşam esintisini içeri almak için pencereyi açtım. Evinin arkasındaki ağaçtan gelen üveyiklerin mırıltısını duyabiliyordum ve havada baharın getirdiği o ilk toprak ve yaprak kokusu vardı.

Mandy'nin ben küçükken bana karşı ne kadar iyi olduğunu düşündüm. Saçlarımı örerdi ve annemle birlikte dans kostümümü yaparlar ve sonra gülerlerdi, ben ve Sal gibi uçarıydılar.

Hep öyle kalmalarını dilerdim. Yine hep beraber mutlu olabilmemizi dilerdim.

Yatak odasına geri döndüm. Mandy, pencerenin karşısındaki mor duvarın üzerine, İspanya Alhambra'da gördüğü taştan iki pencere kabartması yapmıştı. Oraya Clive ile birlikte gitmişlerdi. Pencereler, üzerinde açık sarı darbeler olan siyaha yakın bir renk ile kafes şeklinde boyanmıştı, güneş ışığına benziyordu. Bunun güzel olduğunu düşünürdüm fakat bugün ona baktığımda hapishaneye benziyordu.

Yatağının kenarındaki karmakarışık çekmeceyi açtım. Sigaralar en üstteydi.

Odadan çıktığımda mırıltılarını duydum. Kapıyı kapatmışlardı, belli ki duyulsun istemiyorlardı. Benim hakkımda konuşuyor olabileceklerini düşündüm, bu yüzden kapıya yaklaşıp dinledim.

"Bence sen delirmişsin," diyordu Mandy.

"Joe orada olup olmadığımı umursamaz."

"Evet, umursar," dedi Mandy. "Bunu sen de biliyorsun."

"Jessie ile benimle konuştuğundan daha fazla konuşuyor."

"Yani sence sorun olmaz m ı..."

"Şu anda etrafta pek melek yok gibi değil mi?"

"Dinle, eğer deli gibi âşık olsaydın..."

"Deli gibi âşık olmakla ilgisi yok, görünür olmakla ilgili.

Bana *bakıyor* v e ..."

"Hişşt," dedi Mandy. Ben de kapıyı itip açtım. İkisi de birer sigara aldı ve yaktı. Masayı topladım.

Annemin nasıl bir adam ile beraber olabileceğini merak ediyordum. Sonra onun, Mandy'nin dikkatini başka yöne çekmek için öyle konuştuğunu düşündüm. Mandy için midemde bir taş varmış gibi üzüldüm.

Dünyada en çok sevdiğim mekân olan dairesinin nasıl da kokuşmuş bir hapishaneye döndüğüne hayıflandım.

Annem arabayı yavaşça eve doğru sürdü, çok içmişti.

Mandy'nin tiyatro grubuna ne olduğunu sordum.

"Hiç kimse rezervasyon yaptırmamış," dedi annem.

"Üzerinde çalışabileceği bir projesi olması iyi olurdu fakat kimse çocuk oyunlarını düşünmüyor."

"Yaptığı diğer işler?" Anne ve babam onları geçici bir heves olarak nitelendirirdi. Sirk becerileri grubuna ve kadın korosuna katılmıştı. Daha önceleri gitar ve İtalyanca dersleri almıştı. Hint yemekleri kursunun yarısını tamamlamıştı.

Birkaç hafta içinde hep yeni bir şeye ilgi duyardı.

Babama göre pek şaşırtıcı değildi, eskiden de sürekli yeni bir bilgi alanına merak salar; eski medeniyetler hakkında okur ya da Esperanto3 öğrenirdi. Fakat annem onu daha fazla ciddiye alırdı. Bilge Babamın öğrendiklerinin düzgün fakat Mandy'nin öğrendiklerinin yalnızca geçici bir heves olduğunu düşünürdü.

"Bütün heveslerini yitirmiş," dedi annem. "Mutfağın halini gördün mü?"

Kötü gözüktüğünde hemfikirdim.

"Mandy için ya hep ya hiç. Çocukluğumuzdan beri hep böyleydi. Mutluyken aynı anda yirmi şey yapar ve üzgünken ..."

"Fakat bebek sahibi olmasına izin verilmezse nasıl mutlu olabilir ki?"

"Bu iyi bir soru, Jess."

Bunun bir cevabı olmasını istedim. Sanırım AÖS'yi ilk defa ciddiye almıştım.

Evrensel olmayı amaçlayan yapay bir dil. (ç.n.)

Bölüm

Bir sonraki toplantıda Iain diz üstü bilgisayarını getirdi ve bize birkaç tane web sayfası gösterdi. Hepsi de bir hafta önce insanların söylediği şeylerle ilgiliydi. îklim değişikliği, hayvan özgürlüğü, karbon miktarının azaltılması...

"Pekâlâ," dedi. "Öyleyse bizim farkımız ne olacak?"

Nathan, "AÖS havaalanları yoluyla yayılıyor. Uçakların kalkışını durdurmalıyız," dedi. Herkes gülmeye ve daha da şiddetli fikirler sunmaya başladı fakat Nat son derece ciddiydi. Yüzü beyaz ve gergindi, sanki konuşabilmek için çok fazla çaba sarf ediyordu. "Bir şey *yapmak* zorundayız, bunun tek amacı bu. Bu bir oyun değil."

Baz başını sallıyor ve sandalyesinin kenarında tempo tutuyordu. “Ters giden her şey birbiriyle bağlantılı. Bilim adamları diledikleri her şeyi yapabileceklerini, her konuda aptalca davranabileceklerini düşünüyorlar.”

“Yetişkinlerle birlikte yaşamak zorunda olmamalıyız,” dedi Lisa aniden. “Kendi kendimize bakabiliriz.” Herkes ona baktı. “Aptal değiliz. Neden böyle evcil bir *hayvan* gibi muamele görelim? Onlar tarafından? Neden bize ne yapmamız gerektiğini söylemelerine izin verelim?”

İnsanlar onun ne söylediğini kavrayınca başlarını sallamaya başladılar.

“Annelerimizi öldürdüler,” dedi. “Onlar tarafından dikte edilmeden, kendimiz için ne yapacağımıza karar verme hakkımız olmalı. Onlar haklarını *kaybettiler.* Çünkü o hakları istismar ettiler.”

“Nerede yaşayacaksın?” diye sordu Ahmed.

“Nerede olursa,” dedi. “Bazı evleri ele geçirebiliriz. Ve yetişkinleri içeri almayız.”

‘Wendy evi4* gibi,” diyerek alay etti çocuklardan biri ve diğerleri güldüler.

Lisa doğrudan çocuğa karşılık verdi. “Başka hiçbir hayvan, yavrusunu on sekiz sene yanında tutmuyor! Altı yaşındaki çocuklar bile kendilerini koruyabilirler. Neden bizi *tutsak* etmelerine izin veriyoruz?”

O an Lisa’nın babasını merak ettim. İşi oldukça zor olmalıydı.

“Bizler yetişkinlerden daha duyarlıyız,” diyerek sesini yükseltti Gabe. “Savaş başlatmıyoruz!”

“Hayvan özgürlüğünü boşver,” dedi Lisa, Nat’e. “Ya çocukların özgürlüğü? Ya bize işleri nasıl yürüteceğimizi söylemeleri? Yaptıkları her aptalca şeyin kurbanı bizleriz.”

“En iyi biziz!” diye bağırdı Gabe ve herkes güldü.

Lisa benden bir yaş küçüktü fakat kimseden korkmuyordu.

Kıvırcık, uzun, kahverengi saçları ve saçlarının ortasına saklanmış sivri bir suratı vardı ve kızmaya başladığında yanakları pembeleşiyor, gözlerinin arasında çatılmaktan derin çukurlar oluşuyordu. Çocukların ayrı yaşamasıyla ilgili fik^ Oyuncak ev. (ç.n.)

ri o toplantıdakilerin en iyisiydi. Dünyada hâlihazırda kaç protesto grubu olduğunu gördüğünüzde çabaların beyhude olduğunu hissetmek kaçınılmazdı.

“Fakat her birey bir fark yaratabilir,” dedi Iain. Bize Çin’deki ağaçlardan bahsetti. 20. yüzyılda erozyonlar sebebiyle neredeyse bütün ağaçlarını kaybetmişti. Çinliler, herkesin yılda üç ağaç dikmesine karar verdi ve şu

anda kırk beş milyar ağaç dikilmiş durumda! Çöllerin olduğu yerlerde şimdi ormanlar yeşeriyor. AÖS'yi ortadan kaldıramasak bile çabaladığımızı *gösterebiliriz.* Ebeveynlerimizin yaptığı gibi yalnızca dünyanın kaynaklarını kullanabildiğimiz kadar kullanmakla ilgilenmediğimizi gösterebiliriz. Daha az israfta bulunabiliriz. Hava yolculuğunu durdurabiliriz.

Birlikte, yetişkinlerin hayatlarının üzerimizdeki ağırlığı olmadan, gruplar halinde yaşayabiliriz. Belki, bize katılacak yeterince insan bulabilirsek, gezegende yaşamanın farklı bir yolunu yaratabiliriz; belki bu kendi içinde AÖS'ye bir cevap üretmeye başlayabilir. Şu anda hayalini bile kuramadığımız bir çözüm...

Bu toplantılar için neden bu kadar hevesli olduğumu sorduğunda bunu babama açıklamaya çalıştım. AÖS'nin ne sebeple başladığını bilmediğimize göre, neden onu durdurmanın tek yolunun bilimsel araştırmalarla olacağını düşünüyordu?

Belki de onu icat eden kişi ya da varlık aslında insanların hayatlarını değiştirmesi için çabalıyordu.

"Ve şişelerimizi geri dönüştürür, araba kullanmayı bırakırsak bizi bir çareyle ödüllendirecektir? Sihirli bir düşünce, fındık renkli. Bir dahaki sefere de dua etmenin gücünden bahset."

"Araştırmalar durdurulsun demiyorum, sadece gezegende neden daha az açgözlü ve yıkıcı bir şekilde yaşamaya çalışmıyoruz diyorum."

"Araştırmaların durdurulmaması iyi olur, yoksa işsiz kalırım!"

Babama kendi neslinin tipik bir örneği olduğunu söyledim; alaycı ve halinden memnundu, daha az ilgili olamazdı.

Sonra sırıttı ve sözlerimin yeterince doğru olduğunu söyledi.

Politikayla ilgilendiğim için memnundu, gençken herkesin dünyayı değiştirmeye ihtiyacı olurdu.

Şu anda bunu hatırlıyor mu, merak ediyorum?

Sonraları haftada iki kez toplantı vardı ve hepsine katılmaya çalıştım. Kendimize B*İG-Bağımsızlık için Gençlik* diyorduk. Berbat bir isimdi fakat bunda karar kılmamız bile on saatimizi almıştı. Bir anayasamız vardı (teşekkürler Iain), kasa olarak sakin ve duyarlı olan Mary'yr seçtik. Resmî bir gruptuk. *New World London,* nisan ayında bir web sayfası kurdu ve çeşitli eylemler onun üzerinden koordine edildi.

Mayıs sonunda güzel, sıcak bir cumartesi günü Manchester Mitingi'ne katıldık. Piccadilly bahçelerinde iki bin çocuk ve bir dolu yazılı ve görsel...

Sözcümüz Lisa'ydı. Orada onunla ve Gabe ile yaşamak isteyen ya da kendilerine ait çocuk merkezi kurmak isteyen annesiz daha fazla çocukla temas kurdu. Lisa, AÖS annelerinin çocukları için tazminat talebinde bulundu. Gazeteler ona bayıldı ve çocuk merkezi olarak kullanılabilecek iki binayı da içeren destek teklifleri yağdı. Mary, banka hesabımızın kabardığını söyledi.

Çoğunlukla anne ve babam her şeyi onaylıyor gibi gözüküyordu.

Eve gidip onlara Çin işi ağaç dikmeyi anlattığımı hatırlıyorum (tabii ki Bilge Babam zaten biliyordu).

Annem, "Biz de yapmalıyız," dedi ve bir pazar günü üçümüz Old Trafford'da bir anma törenine gittik. Anne ve babam, Kadınlar Hatıra Ormanı için bağışta bulundular. Tören inanılmazdı. Daha önce televizyonda görmüştüm fakat o büyüklükte bir kalabalığın ortasında olmak, herkesin şarkı söylemesi, mutlak sessizlik içinde ayakta dikilmesi, çiçek dağına bir çiçek atması heyecan vericiydi. Eve dönerken arabada babam bize Kore'deki bir inanıştan bahsetti. Çocuk doğururken ölen kadınların ruhları ağaçlarda yaşarmış ve yoldan geçenler ağaçların altındaki taşların üzerine yiyecek ve şarap bırakırmış.

Ağaçlardaki kadınlar fikrini sevdim. Kara toprağa gömülmeleri yerine onları orada, yaprakların titreyişinde düşünmeyi yeğlerim.

Nat ve Baz bilim'adamlarına karşı bir kampanya başlatmak istediler, bununla ilgili Baz'la tartıştım. BİG'e doğru yürüyorduk ve birden o, "Bence enerjimizi araştırma laboratuvarlarının kapatılmasına yoğunlaştırmalıyız," dedi.

"Neden?"

"Çünkü AÖS'nin geldiği yer orası. Sürekli daha karmaşık, kimsenin ihtiyacı olmayan iğrenç şeyleri araştıran bilim adamlarından."

"Hastalıklara çare bulmak için araştırma yapıyorlar!"

"Bazıları, evet. Fakat çoğu mikropları ya da atomun maddelerini ya da genetik mutasyonu araştırıyor. Yalnızca daha fazla şey bilmek adına her şeyi kontrol etmeye çalışıyorlar."

"Daha fazla bilmek iyidir."

"Öyle mi düşünüyorsun? Atomu parçalamak gibi mi?

Einstein, eğer ne yapacaklarını bilmiş olsaydı kunduracı olacağını söylemiş," Baz yanından geçtiğimiz posta kutusuna vurarak zafer dolu küçük bir *ta-da* çığlığı attı. Sırıtması hoşuma gidiyordu.

"Ya penisilin?"

“Babandan dolayı bilim adamlarının lehine düşünüyorsun.

Silahları bir kenara bıraksak bile neden daha fazla diyet hapı ve sakinleştirici icat etmek zorundalar? Kendilerini Tanrı zannettikleri için AÖS ortaya çıktı. Ve işte bu yüzden bilim adamlarını tutukluyorlar.”

“Gerçekten bunda bir sorun olmadığını mı düşünüyorsun?”

“Yani, neden her şeyin içine edip cezasız kalsınlar?”

Babam bir doğurganlık kliniğinde, embriyo ürettikleri bir laboratuvarda çalışıyordu. Hamile bütün kadınlar öldükten sonra AÖS araştırması için embriyo üretmeye devam ettiler. Babam daha fazla bilim adamının daha hızlı çözüm bulabileceğini düşünüyordu. Fakat şimdi benim bu inanca göre davranmamı istemiyor. Onun kitabında iyi olan, bir fikre katıldığını *söylemektir*; o fikri *gerçekleştirmek* değil.

Sürekli anne ve babamın hayatlarının basitliğine dönüp duruyorum, sakıza basmak gibi. Bir şeylere inandıklarını söylerler, sonra ona göre hareket etmezler. Bir başka şey yüzünden her şey mümkündür. Bu beni boğuluyormuşum gibi hissettiriyor. Eğer yapabileceğim hiçbir şey yoksa yaşıyor olmamın ne anlamı var?

O günlerde Baz, fikrini bir sonraki toplantıda paylaştı ve düşüncesi katılımcılardan onay aldı. Amaçlarımızdan biri, amaçsız bütün bilimsel araştırmaları durdurmak olacaktı.

Ve babamınki amaçsız olmadığından sorun yoktu.

Ayrıca kendi karbon salmımımızı azaltma planımızı başlattık ve herkes kendi kişisel kotasının dışına çıkmama konusunda anlaştı. Evdeki yaşantımız da buna dâhildi, bu yüzden ebeveynlerimizi de dönüştürmek zorundaydık. Anne ve babam, “Evet, bahçeye sebze ekebilirsin; pazara gidecek vaktin varsa süpermarket alışverişini kesebiliriz,” deyip tüm çabayı üzerime yıktılar. Bu yüzden ev ödevlerim için yeterince zaman ayırmadığımı düşüneceklerinden endişe etmeye başladım. Diploma için ödevlerimi yapıyordum ve asla yeterince vakit olmuyordu.

Bir akşam toplantıdan çıkıp eve geldiğimde annem ve babam bilgisayarın başında yan yana oturmuş internetten tatil rezervasyonu yapıyorlardı. İnsan ırkı tükenmekle yüz yüzeydi ve ailem Akdeniz’in İspanya sahillerinde yaz tatili için fiyatları karşılaştırıyorlardı. Annem, plaja yakın bir oteli mi yoksa tepelerde havuzlu bir villayı mı tercih ettiğimi sordu. Mandy’yi de alacağımızı söyledi, bu ona dört gözle bekleyeceği bir şeyler verecekti. Gözlerimi ona diktim ve yüzünün kızarmasını izledim.

“Ne yapmamızı istiyorsun?” dedi. “Hayatlarımıza devam etmek zorundayız.”

“*Nedeni*” Bunu kinayeli bir biçimde sordum, nefret ettiğini bildiğim şekilde.

Babam, “Jessie...” dedi uyaran bir ses *tonuyla.*

Odama gidip kapıyı çarptım. Her şeyin yolunda olduğunu düşünüyorlardı. Onlar gibi her şeyin yolunda olduğunu düşünenlerle dolu bir uçak, tonlarca yakıt yakacak ve gökyüzüne karbon boşaltacaktı. Bu sayede İspanyol otelindeki havuzun kenarına uzanıp ciltlerini kansere teslim edeceklerdi.

Beni çaya çağırdıklarında gitmedim ve babam kapımı çaldığında ona gitmesini söyleyerek bağırdım.

Yatağa uzandım ve eski tatillerimizi düşündüm. Scarborough’a gitmiş ve Nanna Bessie’nin karavanında kalmıştık.

Orayı çok sevmiştim, rüzgâr karavanı sallarken rafa benzeyen bir yatakta uyumak, yuvarlak pencereden parlak sabah güneşine bakmak için uyanmak, karavanın basamaklarından inip duş kabinlerine giderken gece sürünerek yolunuza yerleşmiş salyangozların arasından geçmek, babama kumu kazarken yardım etmek... Ayakkabınızın, iç çamaşırınızın, yatağınızın içindeki kum; sandviçinizin içindeki kum...

Anne ve babam gülüyor ve birbirlerini ıslatıyorlardı. Neden artık böyle tatillerimiz olmuyordu?

Ya da yazlan günübirlik gezmeler? Kırlarda piknik yapardık, Dovestones’un üzerinde... Oraya Yalıçapkını Vadisi derdik. Çalılar benden uzundu ve saatlerce saklambaç oynardık, ta ki hava ezilmiş çalıların yeşil kokusuyla dolana kadar. Babam bir yalıçapkını görmüş, onun heyecan verici olduğunu söylemişti. Bütün arazideki en mavi kuş... Tavus kuşundan bile daha iyi... Son derece sakin bir biçimde oturup onu izlerdik. O zamanlar mutluyduk, üçümüz... Şimdi ikisine karşılık ben... Yaşam tarzları korkunçtu.

Daha sonra babam geri geldi ve kapıyı tekrar çaldı. Isıtılmış çörek getirmişti. Onu içeri aldığımda yatağımın ucuna oturdu. “Bugün bazı iyi haberler aldım,” dedi.

“Tabii ya. Gezegeni çöpe çevirmekle ilgili.”

“Aslında hayır. AÖS ile yaşamak hakkında.”

“Sizin gibi insanlar olmasa yayılmayacaktı bile.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Virüsü havaalanlarında yaymışlar. Herkes uçmayı bıraksa...”

“Ahırın kapısını kapatmak gibi olur. Ne istiyorsun, karanlık çağlara dönmeyi mi?”

“Evet. Hıyarcıklı veba salgını olduğunda herkesin köylerinde kalmak yerine etrafta uçarak hastalığı yaydıklarını hayal et. İnsan ırkı muhtemelen o zamanlar son bulurdu.”

Güldüğünde ona odamdan çıkmasını söyledim fakat o zaman, “Ciddiyim, Jess... Gelecek sene belki yeni bebekler olabileceğini düşünüyorlar,” dedi.

“Ne demek istiyorsun? Yalnızca bilim adamlarının bildiği çok gizli bir ilaç mı bulundu?”

“Hayır. Fakat şu anda bizim klinikte ve dünyadaki diğer klinik ve hastanelerde bazı hastalar var. Canlı bebek doğurma şansı yakalayabilecek kimseler...”

“Hamilelik onları öldürüyorken bunu nasıl yapabiliyorlar?”

“AÖS arazlarını azaltmak için erken evrelerde ilaç almayı kabul ettiler ve uyutuldular, böylece bebekler yaşayabilecek.”

“Uyutuldular derken neyi kastediyorsun?”

“E, ilaçla tetiklenmiş komadalar. Onlara Uyuyan Güzeller deniyor.”

“Bir daha uyanabilecekler mi?”

“Hayır... Anne Ölümü Sendromu, hamilelik sırasında beyini yok ediyor. Fakat bebek hayatta kalabilir.”

“Ölü bir anneden canlı bir bebek mi alacaksınız?”

“Hamilelik sona yaklaştığında doktorlar sezaryen uygulayabilir.”

“Ve bebek hastalanmıyor?”

“Hastalık anneye saldırıyor, bebeğe değil. Bebek, annenin bedeninden ihtiyacı olanı yine de alabiliyor.”

“Kulağa ürkütücü geliyor. Herkesin annesi ölmüş olacak.”

G ülümsedi. “Pekâlâ, bu uzun vadeli bir çözüm değil, Jesseroon. Fakat bir başlangıç.”

O gittikten sonra penceremin altında yere uzandım, hava kararmaya başlarken gözlerimi kayın ağacına diktim. Evin yakınında bu kadar büyük bir ağaç olması sakıncalıydı. Bu yüzden kesilme tehdidi altındaydı. Yere uzandığınızda kışın ve baharda çıplak dalların arasından gökyüzü gözükür ve ışık her zaman farklıdır. Yapraklar çıkmaya başladığında yumurtadan yeni çıkmış civciv gibi gevşek ve ıslaktırlar.

Sonra sertleşir ve kararırlar fakat yine de güneşli bir günde gökyüzünden gelen ışıltının içlerinden geçtiğini görebilirsiniz.

Gözlerimi bir süre onlara diktikten sonra sanki ben de bir yaprak oluveririm, parlak gökyüzünün parçalarını üzerimdeki tüm öteki yapraklar gibi oynaşan ya da yağmurun şiddetiyle eğilen yaprakların arasından görürüm. Bu bir nevi esrime halidir, artık Jessie değilimdir, bu garip ayrıksı nesne değilimdir, ağacın bir parçasıyımdır ve kafamda rüzgâr ve gökyüzünden başka bir şey yoktur.

Kayın ağacına bakarak uzandım ve düşündüm. Eğer babam haklıysa -anneleri ölmesine rağmen doktorlar bebekleri sağ salim doğurtabiliyorsa- o zaman hayat devam edecekti.

Neslimiz tükenmeyecekti. Gelecekte bir dünya olacaktı ve bir şeyleri değiştirmek için yeterince çabalarsak dünya şu ankinden daha farklı ve daha iyi olma şansı bulabilirdi.

Kalktım ve evimizin etrafında enerji tasarrufu yapabileceğimiz yöntemlerin listesini çıkarmaya başladım.

Pazar akşamı Ne yapacağımı düşünmeye devam ediyorum. Aklımı kurcalayarak onu ikna edebilecek bir davranış biçimi bulmaya çalışıyorum. Henüz aklıma gelen bir şey yok. Karşıtlık içerisindeyiz. Ben her zaman bunu yapmak isteyeceğim ve o da her zaman yapmamamı isteyecek. Günler her zaman aydınlık, geceler karanlık olacak.

İçeri girdiğinde elinde, o boku yemediğimi bildiği halde, karton kutu içinde pizza var. Ve bir kutu portakal suyu.

Burada değilken onun için üzülmüştüm fakat şu andaki görüntüsü öfkeyle titrememe neden oluyor.

“Çık dışarı! Çık dışarı! Çık dışarı!” Pizzaya vurup onu yere düşürüyorum.

Şaşırmış görünüyor. “Acıkmış olacağını düşünmüştüm.”

“Onu yemem!” Çığlık atıyorum. “Beni burada tutamazsın.”

Koşmak ve ona vurmak istiyorum fakat bisiklet kilidinden dolayı takılıp düşüyorum ve o eğilip beni kaldırmak için yardım etmeye çalışıyor, ben de arkasından dolanıp elini olabildiğince sert bir şekilde ısırıyorum. Kolunu yakalıyor, tırnaklarımı geçiriyorum, ayaklarımı savurup onu tekmelemeye çalışıyorum. Acıyla bağırarak ve sendeleyerek benden uzaklaşıyor ve yaralı eline bakıyor. “Bırak gideyim!”

Çığlık atıyorum. “Beni burada tutamazsın, bırak gideyim!”

“Kes şunu!” diyor. “Seni kimse duyamaz!”

“Beni burada sonsuza kadar tutacak mısın? Hazır yemek yedirip tuvaletimi bir kovaya yaptırarak? Bunu yapabileceğini mi sanıyorsun?”

Hızla kovaya doğru sürünüyor ve onu tekmeleyip deviriyorum. Kovadaki sidik yere dökülünce içinde yuvarlanıyorum, böylece kıyafetlerim ıslanıyor. O tekrar bana doğru gelince iki ayağımla saldırıyor ve kaval kemiğine hızla vuruyorum.

Geri kaçıyor. “Bunu yapmak istemiyorum. Sadece seni durdurmak istiyorum.”

“Beni asla durduramayacaksın! Asla! Senden nefret ediyorum!”

Pizza kutusunu kapıyor ve fırlatmaya çalışıyorum fakat kutu açılıyor ve düşüyor. Yine de meyve suyu kutusu neredeyse suratına denk geliyor. Hızlıca dışarı çıkıyor ve kapıyı arkasından kilitliyor.

Pencereyi parçalar ve kendimi kesersem beni hastaneye götürmek zorunda kalacak. Kan kaybından ölmemi istemez, o zaman bir şeyler yapmak zorunda kalır. Geri gelip beni tutmaya çalışırken ayağa kalkmaya çalışıyorum, dengemi kaybediyorum ve ikimiz de yere kapaklanıyoruz.

Tekme atıyor ve yüzünü tırmalıyorum fakat o daha güçlü.

Kolumu yakalayıp sırtıma doğru büküyor. Çığlık atıyorum.

Çığlık atmaya devam ederken diğer kolumu da yakalayıp üzerlerine çökerek bileklerime bir şey bağlıyor. Ellerimi arkadan bağlıyor.

“Hayır hayır hayır!” Gürlüyorum. Sıkıca çekiyor ve düğüm atıyor, sonra dizlerinin üzerinde benden uzaklaşıyor.

Ayağa kalkamıyorum çünkü kendimi kaldırmak için ellerimi kullanamıyorum. Karaya vurmuş balık gibi yerde kıvranıyorum.

Köşeye gidiyor, sırtını duvara yaslayarak çömeliyor ve ellerini yüzüne götürerek ağlıyor. Bir süre sonra duruyor.

Yavaş, tiz bir sesle konuşuyor. “Seni bağlamak istemiyorum.

Ellerini ve bacaklarını çözmek, temizlenmen ve üzerine temiz giysiler giymen için banyoya gitmene izin vermek istiyorum.”

“Kendi başimamı?”

“Tabii ki.”

“Sonra gidebilir miyim?”

“Hayır. Sonra bacaklarındaki kilidi yeniden takacağım.”

“Siktir git!”

“Bu senin iyiliğin için.”

“Hayır, değil.”

“Kandırılmışsın. Geçici bir delilik içindesin. Mantıklı düşünebilene kadar seni güvende tutuyorum.”

“Senin mantıklı düşünme tanımın, senin düşündüğünü düşünmem. Deliren sensinl Benimle hemfikir olana kadar eli kolu bağlanması gereken sensin.”

Durgun ve donuk gözlerle bana bakıyor ve sonra birdenbire gülüyor. Sidikli giysilerimin içinde, yanağım pütürlü halının üzerinde yan devrilmiş uzanıyorum ve babam köşede çömelmiş bana gülüyor. Gözyaşlarına boğuluyorum.

Yanıma doğru sokuluyor ve oturmam için yardım ediyor.

“Üzgünüm, Jess. Lütfen, lütfen bunu olması gerektiğinden daha kötü hale getirme. Rahat duracağına söz verirsen kollarını çözeceğim.”

“Neden söz verecekmişim?”

“Kavga etmenin hiçbir anlamı yok. Bu benim fikrimi değiştirmeyecek ve zarar görecek olan sen olacaksın.”

“Eğer kendi kızını, düşündüğü şeyi sevmediği için kilit altında tutan bir baba olduğunu duysan, bunun bir rezalet olduğunu söylerdin.”

“Öyle. Söylerdim. Fakat başka ne yapacağımı bilmiyorum '“Bırak gideyim. Bu benim hayatım.”

“Bir kenara atman için değil.”

“İkiyüzlü.”

“Kes şunu, Jess. Banyo yapmak istiyor musun? Su sıcak.”

“İkiyüzlü! İkiyüzlü! İkiyüzlü!” Bağırıyorum.

Bölüm

Mandy’nin bunalımı daha da arttı ve annem onu hastaneye götürdü fakat hastabakıcı eksikliğinden ötürü koğuşları kapatıyorlardı.

Bu yüzden bir günlük bakım merkezi buldu.

Problem şu ki Nuhlar adlı tarikat tarafından idare ediliyordu.

Eve erken geldiği gece annem bize bundan bahsetmişti, o sırada babam ve ben üniversite seçeneklerimin üzerinden geçiyorduk. Ben hâlâ biyoloji yüksek lisansı ya da yeni bir dile başlamak konusunda kararsızdım.

Babam, “Yeni bilim adamlarına hiç olmadığı kadar ihtiyacımız var,” dedi. Fakat Baz’a fen bölümü seçeceğimi itiraf edecek olmam pek hoşuma gitmiyordu. Hangi dersleri seçeceğimi belirlemek için bir sistem vardı ve biz de mutfak masasında oturmuş bunu anlamaya çalışıyorduk. Radyonun sesi arkada mırıldanıyordu.

O sırada kusursuz bir suçla dikkatimiz dağıldı. Kurbanınıza pek de iyi görünmediğini söyleyecek ve sabah akşam ateşini ölçecektiniz. Termometreyi endişeli bir şekilde kontrol edecek ve sonra çizelgedeki bir

kare üzerinde bir yere x işareti koyacaktınız. Çizelge, ateşin her geçen gün istikrarlı bir şekilde yükseldiğini gösterecekti. Babam, birine doğrudan ölümün eşiğinde olduğunu söylemenin onu bitirmek için yeterli olacağında ısrar etti. “Romalılar yüksek ateşi nasıl tedavi ediyorlardı, biliyor musun? Hastanın tırnaklarını kes ve artıkları balmumu ile bir komşunun kapısına yapıştır. Yüksek ateş hastadan komşusuna geçer. Ben iyileşirim ve benim yerime artık sen hastasındır. Akıl denen şey güçlü bir araçtır!”

Annem içeri girdiğinde Bilge Babaya voodoo büyüsünü soruyordum. Dışarıda şu yazları görülen fırtınalardan biri vardı ve mutfak penceresine vuran yağmur bizi keyiflendirdi.

Mutfağa girene kadar annemin geldiğini duymadık. Yağmurluğu hâlâ üzerindeydi ve her tarafa su damlatıyordu.

“Aman Tanrım!” dedi babam. “Neden seni almam için aramadın?”

“Yürümek istedim,” dedi. “Eğer bu senin için bir sorun değilse.”

Babam omuz silkti. Mutfağın keyifli havası bıçak gibi kesilmişti, “Her neyse, yolda barikat vardı.” Yağmurluğunun cebinden ıslanmış sarı bir broşür çıkardı. Üzerinde büyük harflerle TANRI’NIN, İNSANLARINA İŞARETİ yazıyordu.

Ardından küçük harflerle paragraflar vardı ve en altta, NUH’UN ÇOCUKLARI yazıyordu. “Şuna bir göz at.”

Babam gözlerini benden kaçırdı. “Dindar ahmaklar!”

Tanrı’nm doğal felaketlerle bizi uyarmaya çalıştığını fakat insanların çok duygusuzlaştığı için bunu anlamadıklarını söylüyorlardı. Dünya, daha önce şimdi olduğu gibi yozlaştığında Tanrı onları boğmak için bir tufan yollamıştı ve yalnızca Nuh ve gemisi kurtulmuştu. Şimdi ona kötülükJane Rogers fessie Lamb’ın Vasiyeti lerden uzaklaştığımızı ispatlayamadığımız takdirde insan ırkı yok olacaktı.

Annem üzerine kuru kıyafetler giyip geri geldi. “Bundan ne anlam çıkarıyorsun?” diye sordu babama.

“Her zamanki köktenci saçmalık.”

“Mandy kendini buna gerçekten kaptırmış.”

“Mandy’de miydin?”

“Evet. Pazar günü bu toplantıya gidiyor ve benim de onunla gelmemi istedi.”

“Ben olsam yanlarına yaklaşmazdım,” dedi babam.

“Daha da önemlisi, evini toplamaya başlamış. Tanrı’mn temizliği sevdiğini söylüyor.”

Babam ona bir fincan çay uzattı. “Dönüştürülmüş insanlar istiyorlarsa neden sağlıklı olanları hedef almıyorlar?

Neden dengesi bozuk hastaları seçiyorlar? Daha doğrusu, neden istismara açık olanlar?”

“Ondan faydalanacaklarını mı düşünüyorsun?”

“Bu tarikatların çoğu insanlardan faydalanmıyor mu?

Paralarını alıyor ya da kadınlardan liderin seks kölesi olmalarını bekliyorlar.”

“Bir lider *olmadığını* söylüyor. Dünyayı iyileştirmeye çalışmak zorundalar, böylece Tanrı fikrini değiştirecek ve bir lider *yollayacak.* ”

“Ya Tanrı onları görmezden gelirse ne yapacaklar? Toplu intihar mı? Jim Jones Halkının Mabedi’ni duymadınız mı? Ya da Davutçuların Kolu, Waco grubu?”

“Tanrı aşkına...” Annem eğilip alnını pes ediyormuş gibi masaya yasladı, sonra doğruldu ve tekrar babama döndü.

“Dinle Joe, Mandy bunalımda. Yalnızca onu zorlarsam duş alıyor. Ve şimdi...”

“Hasta ve savunmasız bir kadını yakalamışlar... ”

“Ve şimdi...” Annem sanki babam hiç konuşmamış gibi devam etti, “ ...en azından yapabileceği bir şey olduğunu söylüyor.”

“Yapması gereken şey nedir?”

“Zararsız şeyler. Alkole ve evlilik dışı sekse karşı olmak.

Emirleri takip etmek.”

“Cath, onun beyni yıkanmış.”

“Sen ve ben antidepresan kullanması gerektiği konusunda anlaştık. O ilacın amacı bunalımlı hayatını değiştirmek değil, yalnızca ne olursa olsun sorun olmadığını düşünmesini sağlamak. Hayatım *gerçekten* değiştirmek, daha ne kadar kötü olabilir ki?”

Mandy, Nuhlara katıldı. Onu durdurmak için yapabilecekleri bir şey yoktu.

Birkaç gün sonra hâlâ yağmur yağıyordu. Gübreyi dışarı çıkarmak için annemin yağmurluğunu ödünç aldığımda cebinde kullanılmış kâğıt mendillerle birlikte katlanmış bir not buldum. Tanımadığım, okunaksız bir el yazısıyla yazılmıştı:

0*5:30 salı günü seni alabilirim: Arama, evde değilim.*

Yarın erken saatte bana kısa mesaj yolla. X Biri neden *arama evdeyim* derdi ki? Başka birisi telefona cevap verebileceği için mi? Çalan telefonun

kısık sesinden bile rahatsız olabilecek hasta bir büyükannesi olduğu için mi? Ya da bir başkası dinliyorken annemle konuşmak istemediği için mi? Mandy ve annem arasındaki konuşmayı hatırladım, annem meleklerin olmadığını söylemişti. Fakat salı akşamları klinikte olurdu ve hep geç gelirdi. Bunu kafamdan attım.

Sanırım bir sonraki şey tükürme olayıydı. Büyük bir mesele değildi, öyleymiş gibi de davranmıyorum fakat bu, hâlâ utanç içinde yanmama ve terlememe neden oluyor. Yine de Sal'in başına gelen kadar kötü olamaz. Aslında ikisi de aynı olayın parçası: Beni buraya -ayaklarım bağlıyken babamın adımlarını dinlediğim bu loş odaya- getiren olay zinciri...

Nat'le birlikte BİG'den çıkmış yürüyorduk. Gece saat onda bile asfalttan yükselen sıcak havanın yüzünüze çarptığı şu sıcak ağustos günlerinden biriydi. Gökyüzü bulutsuzdu.

Halkevinin boğuculuğundan sonra dışarıda olmak ferahlatıcıydı. Ana caddedeki dükkânlar grafitti desenli metal kepenklerle kapanmıştı. Kırık pencereleriyle boş evler ve etrafta garip adamlar vardı. Nat'le birlikte olmaktan memnundum. Bir süre sonra Nat bana gruptan ayrılacağını söyledi.

"Ama neden? Yaptığınız havaalanı protestosu planı gerçekten iyi." Birçok kişi birbirini takip eden uçuşlar için bilet alıp bagajlarını kaydettiriyor, sonra da uçağı kaçırıyorlardı.

Görevliler, sahipsiz bagajları boşaltırken bütün uçuşlar gecikiyordu.

Her şey saatlerce engelleniyordu.

"Iain'ın ne yapacağımızı söylemesi hoşuma gitmiyor."

"Fakat bunu yapmazsa hiçbir şey gerçekleşmeyecek.

İnsanlar sadece tartışıyor."

"Iain güç gösterisi yapıyor. Kendi gündemi var."

"Ne gibi?"

"Oylamayla ilgili şu saçmalık." Evet, demokratik bir ülkede yaşıyorduk. Bunu tartışmak için saatlerimizi harcamıştık.

Neden on yaşın üzerindeki herkes parlamentoda bizi temsil edecek temsilcileri seçemiyordu? Çocuklar başka türlü nasıl söz sahibi olabilirlerdi?

Ancak Nat ve Lisa, "Neden o aptal sistemlerine katılmak istiyorsunuz" diye sordular. Ve Lisa, Iain'm neden bunu umursadığını, zaten oy hakkı olduğunu ve çok da işe yaradığım söyledi. Ben aslında kadınların seçme hakkını savunan kadınlar gibi oy hakkımız olması gerektiğini düşündüm.

Fakat bunu tatsız göstermeye çalıştılar. Sonunda hiçbir şeyin olmadığı o bitmeyen tartışmalardan birine döndü.

Ana caddeye varıp trafik ışığını beklerken Nat'e nasıl karşılık vereceğimi düşünüyordum. Yanımızdan gençlerle dolu bir araba geçiyordu. Bizimle aynı hizaya gelince yavaşlayarak sağa yanaştı. Bangır bangır müzik çalıyordu ve bir şey haykırıyorlardı. Sonra içlerinden biri pencereden uzandı ve üzerime tükürdü. İğrenç, beyaz, yapışkan, koca bir balgam çıplak kolumdan aşağı kayıyordu. Çığlık attım.

Canım yanmamıştı, sadece şoktaydım. Nat arkamızdaki küçük bahçeden bir avuç yaprak aldı ve çabucak kolumu temizledi.

Bana ne diye bağırdıklarını sordum.

"Sadece saçmalık."

"Ne dediler?"

"Anlamsı şeyler. Pislik herifler!"

Bana söylemek istemediği bir şey duyduğunu biliyordum.

Kolumu kazıyana kadar ovmak istedim. Öfkeliydim fakat içimde başka bir duygu daha vardı. Hani siz bağırdıktan sonra yavaş yavaş yanınıza gelip, utanmış ve umut dolu gözlerle yüzünüze bakan bir köpeğin gözlerinde beliren şey gibi. Geri gelmelerini istedim, böylece onlara üzerine tükürülecek tipte bir insan olmadığımı kanıtlayabilirdim.

Kendimi toparlamaya çalıştım. "Planın nedir?" diye sordum Nat'e. "Eğer ayrılıyorsan?"

"Hayvan Kurtuluş Cephesi. Yeraltına iniyorum!" Kendinden son derece memnun görünüyordu.

İlk toplantıda Lisa'nın dediğini hatırladım. "Hayvanlara olanların kadınlara olandan daha önemli olduğunu düşünüyorsun."

"Hayır, AÖS'nin bir araştırma sonunda ortaya çıktığını ve bilim adamlarının daha da kötü bir şey üretmeden dur durulmaları gerektiğini düşünüyorum. Hayvanlara işkence etmekte bir sorun olmadığını mı düşünüyor musun?"

Düşünmüyordum fakat en önemli şey bilim adamlarını sopalamak değildi. Casusluk maceraları, yeraltı, HKC adına yasaları çiğnemek çocukça geliyordu. BİG'in içinde daha fazla şey başarabileceğimizi düşünüyordum.

Sonraki gün Sal, toplantılara gelmek istediğini söyledi.

Şaşırdım çünkü genellikle Damien ile meşguldü. O gün gelip benimle çay içti ve birlikte halkevine yürüdük. Damien'e ne olduğunu sordum.

"Futbol."

Spor merkezinde çalışıyordu, yani şaşılacak bir durum yoktu.
“Bunu takıntı yapmış,” dedi.
“Ne demek istiyorsun?”
“Futbol arkadaşları. Her gece bir araya geliyorlar.”
“Her gece mi?”
“Aslında haftada dört kez. Antrenman yaptıklarını ve bir şeyler içtiklerini söylüyor.”
“Başka biriyle görüştüğünü mü düşünüyorsun?”
Omuz silkti. “Pisliğin teki.” Bunu içtenlikle söylemedi, tipik bir Sal davranışıydı.
“Sal?”
“Sadece garip davranıyor.”
Sıkıntılı bir durum olduğunu biliyordum çünkü bana çoğu şeyini anlatırdı. Sonra birdenbire, “Eşcinsel olabileceğini düşünüyorum,” dedi.
Kendimi tutamayıp, “Hadi be!” dedim ve ikimiz de kahkahalara boğulduk. Onu, Sal’e yumulmuşken gördüğüm zamanları düşündüm.
“Değişti,” diyerek ısrar etti. “Açıklayamıyorum fakat şu anki hali çok sabırsız, kibirli...”
“Def et. Denizde bir sürü balık var.” Sal, on bir yaşından beri çocuklarla çıkıyordu ve bir tanesi bile onu terk etmemişti.
Damien için neden bu kadar yaygara kopardığını anlamak güçtü.
“Futbol arkadaşlarıyla birlikte çıkmamızı istiyor.”
“E, yapamaz mısın?”
“Yapabilirim. Fakat iyice sarhoş olana kadar içiyorlar ve yalnızca birbirlerini dinliyorlar.”
“Kız arkadaşları yok mu?”
“Cuma günü tek kız bendim. Onlarla birlikteyken değişiyor.
Sanki benden sıkılmış gibi.”
Dünyada onca şey oluyorken SaPin tek yaptığı aptal bir adamı saplantı haline getirmekti. “Unut onu,” dedim.
Keşke unutsaydı ya da keşke onu daha fazla ciddiye alsaydım. Fakat havaalanı protestosunun organizasyonunu devralmıştım ve çok meşguldüm. Geri Dönüşüm Modası’nın hazırlanmasına yardım ediyordum. Düşünmek için bir saniye bile duramazdım. Bu, hayatım boyunca en çok pişmanlık duyduğum şeylerden biridir.
Bölüm
Sonbahar mevsiminde yalnızca tek bir umut ışığı vardı.

Johnson bebek sezaryen bölümünde dünyaya getirilmişti.

AÖS sonrası doğan ilk bebek! Fotoğrafı bütün gazetelerin ilk say faşındaydı. Dükkânlar bayrak astılar ve insanlar yüzlerinde kocaman bir sırıtışla dolaştılar. İntihar oranları bile düştü. Bebeğin büyükannesinin sokağı çiçeklerle doldu.

Haberler onu bebeği tutarken, ağlayıp herkese teşekkür ederken gösterdi.

Johnson bebeğin annesi on beş yaşındaydı ve cenaze törenini Westminister Kilisesi’nde yaptılar. Adı Ursula’ydı.

Annesi, kızının hikâyesini anlatmıştı. Ursula’nın hamileliği doğrulandığında kadınlar hâlâ hayatlarını kurtarmak için kürtaj yaptırıyorlardı. Ursula, hayatında ilk defa seks yapmıştı.

Hamile kaldığında bebeğinin doğmaya hakkı olduğuna inanmıştı. Ailesi onu vazgeçirmeye çalışmıştı fakat Ursula, bebeğinin dünya için ne kadar önemli olacağını bilmiş olmalıydı çünkü içinde bebeğe dair müthiş bir inanç vardı.

Doktoru, araştırmacıların kadınları komaya sokup bebekleri yaşatmak için çalıştıklarını biliyordu ve Ursula’ya onlardan bahsetmişti. Ursula, Uyuyan Güzel deneyi için ilk gönüllü olanlardandı. Annesi, onay formlarım imzalamadan önce eşiyle bütün gece ağladıklarını ve Tanrı’dan yol göstermesini dilediklerini anlattı. Ancak Ursula hiç tereddüt etmemişti ve ilacı vermelerinden önce ailesine gülümseyip güzel hayatı için teşekkür etmişti.

“Ben perilere inanıyorum,” dedi annem.

Babam, “Hâlâ! Aferin sana!” dedi.

Benim hayran olduğum şey Ursula’nın bebeğini kurtarmak istemeye karar vermesi ve bunu gerçekleştirmesiydi.

Yapmak istediği şeyi seçmişti. O zamanlar babamın kliniğinde de Uyuyan Güzeller vardı. Babama onların da Ursula gibi olup olmadıklarım sordum. Bilmediğini söyledi, onlarla ilgilenenler doktorlardı, babam yalnızca teknik işleri yürütüyordu. Sonra sırıttı ve bebeklerden ikisinin yakında dünyaya gelebileceğini itiraf etti.

Johnson bebeğin doğumundan sonra dünyanın her yerinde yeni bebekler dünyaya geldi. Babamın kliniğinde bir hafta sonra Jill bebek doğdu, onunla aynı anda doğan Jack ismini verdikleri diğer bebek ise öldü. Babam, bu dalgalanmadan sonra daha fazla hamilelik olmayacağını söylüyordu çünkü bu bebeklerin hepsi Johnson bebek gibiydi. Kızlar, AÖS’nin sonuçlarını

bilmeden önce hamile kalmışlardı. “O zamandan beri herkes hamile kalmamak için özen gösteriyor.

Hemen hemen hiç hamile kadın geldiğini görmüyoruz.

Koğuşlarımız neredeyse boş.”

Bu muhteşem bebeklerle ilgili yaşanan tek üzüntü, onların da hepimiz gibi AÖS taşımalarıydı. Ailelerinden hücrelerine geçmişti. Gazetelerde gelecekteki nüfusu hesaplayan istatistik seli vardı. Nüfus oranını dengede tutmak için her kadının 2,1 çocuk sahibi olması gerekiyordu, bu da on kadının toplam yirmi bebeği olması demekti. Fakat şu anda bir çocuk sahibi olabilmek için bir kadın ölüyordu. Ve görünen o ki hamilelik ölüm anlamına geldiği için artık kadınların çoğu bebek sahibi olmamayı seçecekti. Uzmanlar nüfusun eriyeceğini söylüyorlardı.

Yine de babam, bu olaylardan sonra daha fazla hamilelik olmayacağı konusunda yanıldı. Bir kez Uyuyan Güzellerin sağlıklı bebekler doğurduğu kanıtlandığında bir grup kız gönüllü oldu. Q zaman bile neden bunu yaptıklarım anlayabilirdiniz.

Ursula Jonhson örneğini takip ediyorlardı.

Kocaları, aileleri ya da dinleri için yapıyorlardı. Gelecek için yapıyorlardı. Bir insan kendi hayatıyla daha iyi ne yapabilirdi ki?

Ancak insanlar, birisi olumlu bir davranışta bulunduğu zaman yaptıkları gibi yaygara çıkardılar ve gönüllü kızlara karşı çıktılar. “Gönüllü olan kızlar kendi akıllarıyla hareket edemeyecek kadar gençler..."dediler. Ya da, “Program çok pahalı, aileler Uyuyan Güzellerin hayat desteği için ödeme yapmalılar,” diyerek itiraz ettiler. Ya da değişiklik olsun diye tam tersini söylediler: “Aileler, çocuklarını kurban ettikleri için tazminat almalılar ve bu kabul edilene kadar hiçbir kız gönüllü olmamalı,” diye ortalığı telaşa verdiler.

Evet, kötü şeyler de vardı... Kızlarını kliniklere satan Çinliler gibi... Fakat kötü şeyler var diye yeni hiçbir şey olmayacak mıydı? Hiçbir şey yapılamayacak mıydı?

Bütün dünyayı yıkayan bir enerji dalgası gibiydi, bebeklerin yeniden doğabilme şekli kötüyken bile iyiydi. Büyüdüklerinde dünyanın farklı olacağını biliyordum çünkü nüfus çok daha azalmış olacaktı. Her şey gerçekten daha iyi olabilirdi.

Saatin alarmını 05:30’a kurdum, böylece daha fazla iş yapabilecektim. Daha fazla çocuğu bize katılmaları için ikna etmeye çalışıyorduk. Herkesi aramıza alabileceğimize dair bir hayalim vardı, bir gün, yirmi yaşın

altındaki herkes tüketimi, sömürüyü ve israfı kökünden kazıyacaktı. Dünya o kadar hızlı bir biçimde değişiyordu ki kimse daha sonra neler olacağını tahmin edemiyordu!

Manchester mitinginden sonra büyük eski bir bar olan ***Rising Sun;*** Lisa, Gabe ve diğer annesiz çocukların yaşayabileceği bir merkeze dönüştürülmesi için BİG'e verilmişti.

Bu yüzden yeni evin temizlenmesi için yardım etmeye gittim.

Lisa ve Gabe, yatak odalarından bir tanesine uyku tulumlarını sermişlerdi ve bittiğinde kendilerinin olacak olan yandaki oda üzerinde çalışıyorlardı. Diğer çocuklar aşağı kattaki duvarları kazıyor ve koltukları söküyorlardı. Müziğin sesini açmışlardı ve bir köşeden diğerine bağıran insanlarla aşağısı oldukça gürültülüydü. Lisa'ya üst katta yardım etmek istediğimi söylediğimde bana bir kova beyaz boya verip ahşapları boyamamı istedi. Ahşaplar koyu tütün rengindeydi.

Yerler, duvarlardan kazıdıkları buruşuk kâğıtlarla kaplıydı. Bir süpürgeyle etrafı süpürerek yolumu açtım.

"Sen ve Gabe artık sürekli burada mısınız?" diye sordum.

B aşını salladı.

"Baban ne diyor?"

"Benim babam alkolik," dedi Lisa.

"Ah!"

"Çocuk bakacak durumda değil ve işin komik tarafı bunu kendisi de biliyor. Ona ***ben*** bakıyordum."

İkimiz de bir süre hiçbir şey söylemedik; yalnızca fırçalarımızın sesi, müzik ve aşağı kattan gelen boş sesler vardı.

"İlk başta kendimi kötü hissettim," dedi birdenbire.

"Onu bir başına bırakıyordum. Fakat Gabe ve ben hayatta kalmalıydık. Şimdi sadece hasta olduklarını düşünüyorum.

Pek çok yetişkin öyle. Yani demek istediğim, içki içmeseler bile uyuşturucu ya da ilaç kullanıyorlar ya da boktan bir rutine bağımlılar. Eski zamanlarda, değirmen tekerini döndürmek için daire çizen atlara benziyorlar. Değirmenin tekeri orada olmasa bile daire çizerek yürümeye devam ediyorlar. îşte bu yüzden pek çoğu kendini öldürüyor. Nasıl değişeceklerini bilmiyorlar."

Anne ve babamı ve onların paket tatillerini düşündüm.

"Ebeveynlerimizin nesli, hepsi çıldırmış."

"Çılgın ve işe yaramaz. Dünya onlarsız daha iyi bir yer olacak."

“Fakat Gabe’e de bakmak zorundaysan senin için zor olacak.”

“Gabe kendine bakabilir. Her neyse, insanlara bakmak kolaydır.

“Sanırım ben hiç birine bakmak zorunda kalmadım.”

“Bir şeyler için sorumluluk almak kolaydır. Bize bu sayede çocuk muamelesi yapıyorlar. Eğer bir şey yapmaya karar verirsek ve kararımızın sorumluluğunu üstlenirsek gerçekten zorlanacağımızı düşündürtüyorlar. Fakat bu doğru değil. Asıl zor olan, ***başkasının*** hâkimiyeti altında olmak.”

“Hiç korkmuyor musun?”

“Dinle, ebeveynlerimizin hayatları içerisinde tıkılıp kalmak zorunda değiliz. Henüz denemeden ne yapabileceğimizi nasıl bileceğiz?”

Lisa haklıydı. Bir şey yapmayı seçebilir ve kendi kaderinizi planlayabilirsiniz. Karşılaşacağınız şey hiçbir zaman korktuğunuz kadar kötü değildir. Kendinizi özgürleştirebilir, kendinizden sorumlu olabilirsiniz. Tek zorluk diğer insanlardır.

Yalnızca anne ve babamı kastetmiyorum.

Zorluk aynı zamanda Baz gibi insanlardır. Başlarda top- lantılara onun yüzünden katıldım. O ve ben birlikte, orada gerçekten iyi şeyler yaptık. Mesela BİG’in web sayfası... îçeriği ben yazdım ve Baz da siteyi oluşturdu. Ofisteki o büyük masada yan yana oturup farklı modelleri denedik, kullanımını kolaylaştırdık, linkler ekledik, grafikler seçtik.

Herkes eve gidene kadar üzerinde çalıştık. Akşamlan bina sessiz ve huzurluydu. Işıklar kapalı oturuyor ve fısıldayarak konuşuyorduk. Birbirimize öneriler sunduk, gözlerimizi parlak ekrana diktik. Onun yanımdaki sıcaklığını hissedebiliyordum.

Bir keresinde kafasını kaldırıp, “Neden gülümsüyorsun?” demiş ve ben de sallanan bacağını işaret etmiştim.

Bacağına baktığında sanki kendisine ait değilmiş gibi sıçramış ama birkaç dakika sonra tekrar sallamaya başlamıştı.

Hiçbir şey ***yapmamış,*** hiçbir şey ***söylememiştik,*** ihtiyatlı fakat hoş bir histi. Ben ikimizin de BİG’i gerçekten bir fark yaratmayı başardığı noktaya kadar taşıyacağını, acil işlerin bitmesini beklediğimizi ve sonra da ikimizin zamanının geleceğini düşünmüştüm. Fakat umut ettiğim şey gelişip yeşereceğine, her şey ters gitti. BİG zaten yanlış yoldaydı, insanlar öncelikler hakkında ve sırada ne olduğuna dair bitmeyen münakaşalara giriyordu. Havaalanı protestosu bir kâbusa dönüştü. İnsanlar kendi biletlerini almak zorundaydı.

Havaalanı bir müşterinin birbirini takip eden uçuşlara bilet aldığını fark ederse ifşa olacaklardı. Masrafları, Manchester mitinginden sonra gelen bağışlardan karşılamak konusunda anlaştık. Bazılarının yeterli parası yoktu, bu yüzden Mary parayı onlara peşinen verdi fakat bu sefer de biletleri hemen almadılar. Katılımcı olmayı kabul eden bazıları, uçuşlar ve zamanları belirlendikten sonra vazgeçmişlerdi.

Bu yüzden geniş bir zaman aralığı oluyordu. Ayrıca rezervasyon yaparken detayları vermek zorunda olduklarını fark etmişlerdi, bu da polis tarafından izlerinin sürülebileceği anlamına geliyordu. Sonuçta meselenin önemi uçuş karşıtı propagandaydı ve BİG günün sonunda bunu iddia edecekti, ben sorunun ne olduğunu anlayamadım. İşler daha da karıştı. Saçma sapan biletler alındı, çok fazla para ödendi, herkes birbirini suçladı. Iain işlerin icabına bakmak için yardım edeceğini söyledi.

Beni her geçen gün daha da fark etmeye başladı. Toplantılarda çocukların konuşmasını bölmeye çalışmak zorunda kalmıyordum. Iain bana bakıp kaşlarını kaldırıyor, söyleyecek bir şeyim olup olmadığına bakıyordu ve eğer başımı sallarsam diğerlerine seslerini kesmelerini söylüyordu.

Çemberin içinde yanındaki koltuğa sırt çantasını koyardı ve ben geldiğimde kaldırıp koltuğun benim için olduğunu işaret ederdi. İlk başta bunu sevdim, kendimi önemli hissettiriyordu.

Fakat gidişat kötüleşti.

Afişleri boyuyorduk ve diğer herkes gitmişti. Iain ofiste diğer gruplara bildiri yolluyordu. Etrafı toplamayı bitirmek üzereydim. Afişler yerde çarşafların üzerine serilmişti ve boyalar kuruyana kadar onları kımıldatmak istemedim. Iain içeri girdiğinde küçük mutfakta fırçaları yıkıyordum. O olduğunu biliyordum, bu yüzden arkamı dönmedim. Sadece, “Bitti mi?” diye sordum.

O da beni şaşırtan bir yakınlıktan, “Evet,” dedi. Sonra bir adım daha attı, nefesini boynumda hissedebiliyordum.

Musluğu kapattım. Gözlerimi yıkadığım fırçalardan ayırmadım, parmaklarımla yavaşça ovalayarak kılları temizliyor, içlerinden çıkan açık kırmızı boyanın suya karışmasını izliyordum. Tam arkamdaydı, vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum.

Yüzünü görmek için kafamı çevirdiğimde bir adım geri giderek arkama dönmeme izin verdi. Sonra beni vücuduyla lavabo arasında sıkıştırdı ve öpmeye başladı, kalbim şaşkınlıkla şaha kalkmıştı. Ellerini fark ettim. Ellerin,i yanlarda, sanki onu yakabilirmişim gibi benden uzakta tutuyordu.

Ağırlığıyla beni eziyordu. Kafamı geri çektiğimde gözlerini açtı, doğruldu ve geri çekildi. Aramızda küçük bir boşluk vardı, zar zor nefes alıyordum.

"Hayır," dedi. "İyi bir fikir değil."

Döndü ve ofise gidip kapıyı kapattı. İşlerimi olabildiğince hızlı tamamlayıp kendimi dışarı attım ve onu afişleri katlaması için yalnız bıraktım. Eve gidene kadar kalbim deli gibi atmaya devam etti. Onu bu şekilde düşünmemiştim.

Bir an için -beni lavaboya sıkıştırdığı zaman- korkmuştum.

Fakat bir insan kendiyle ne kadar çelişebilir? Aklım sürekli o ana gidiyor ve hayal ediyordum. Eğer kafamı geri çekmeseydim... Eğer ellerini kalçalarıma koymuş olsaydı...

Eğer ... Ateşli, utanç verici ve heyecanlı bir duyguydu.

Ne olduğunu başka kimse bilmiyordu fakat aramızda yaşananlar Iain ile aramızdakileri farklılaştırdı. Birbirimizin her anından haberdardık. Ne zaman yanıma yaklaşsa kızardığımı hissediyordum. Baz bunu fark etmişti. Otobüs durağına yöneldiğimde yanıma yanaştı ve Iain ile nasıl geçindiğimizi sordu.

"İyi."

"Ondan hoşlanıyorsun."

"Ondan hoşlandığımı söylemedim. İyi olduğunu söyledim.

Toplantıları düzen içinde tutmak konusunda iyi."

"Nat'in grubu onsuz idare ediyor. Ne yapmaları gerektiğini söyleyen ***bir yetişkin*** olmadan." Elinde tuttuğu bir çubuğu sağa sola sallayarak durmadan hareket ediyordu.

"NatTe görüşüyor musun? Ne yapıyor?"

"Chester yakınlarında sızmaya çalıştıkları bir hayvan araştırma laboratuvarı var. Bazı bilim adamlarını hedef aldılar."

"Sen de aralarında..."

"Onlara katılabilirim. Bütün o münakaşalara ve geri dönüşüm işlerine ilgi duymuyorum."

"Peki ya web sitesi?"

"Bitti, değil mi?"

"Yani sen de mi Chester'a gideceksin? Ya piyano?"

Cevap vermedi.

"Baz? Hâlâ çalıyor musun?"

"İşte ne kadar olursa. Bursa başvuruyorum."

"Neresi için?"

“Salzburg. On yedi yaş altı bir piyano bursu var.”

“Avusturya’ya mı gideceksin? Ne zaman?”

“Ocak. Kabul edilirsem ki edilmeyeceğim.” Bir süre sessizlik oldu. Ardından birdenbire, “Iain seni öptü mü?” diye sordu.

Ve bir aptal gibi ağzımdan kaçırdım. “Evet.”

“Aha!” dedi Baz ve çubuğu tırabzanlara ileri geri, delice bir ritimle sürtmeye başladı.

Ben tam, “Önemli bir şey değildi,” diyordum ki o da aynı anda hızla, “Babam işini kaybetti,” dedi.

“Neden?”

“Nuhlar. Kilisesinden insanlar Nuhlara katılmış. Şimdi mutluluk içinde el çırptıkları ‘Tanrı-bizi-kurtaracak’ toplantılarına gidiyorlar.”

Iain olayını açıklamak istedim fakat bunu sanki olduğundan daha önemli hale getirmiş gibi gözükecektim. “Baban yakım ölen insanlara yardım etmiyor muydu?”

“Kilisenin ileri gelenlerinden birileriyle Nuhlar konusunda ne yapacaklarına dair kavga etti. Herkesle bozuştu.

Onlara defolup gitmelerini söyledi.”

Kahkahayı bastım, bu oldukça utanç vericiydi. Baz çubuğu tıkırdatmaya devam etti ve BİG’den sıkıldığını söyledi.

Ayrılıyordu...

Pazartesi sabahı Pencerenin altında oturuyor, aydınlanmaya başlayan gökyüzüne bakıyorum. Artık günler uzuyor... Her gün daha da erken başlıyor. Mora çalan mavi lekenin açık olduğunu görebiliyorum, belki güneş açacak. Geçen gece uzun zamandan beri ilk kez onu telefonla konuşurken duydum, sanırım annemle. Belki de onu ikna etmiştir çünkü babam yukarı gelince kollarımı çözdü. îkimiz de bir şey demedik, yine doğrudan dışarı çıktı ve kapıyı kilitledi. Radyatöre doğru yanaştım ve giysilerim kururken sırtımı yasladım. Bu kokuyu seviyorum...

Hâlâ içeri girip, “Tanrım, üzgünüm Jessie. Şu aptal kilitleri açayım,” demiyor olmasına inanamıyorum. Hâlâ bunun çılgınlık olduğunu görmesini bekliyorum. Bugün, kesinlikle pes edecek.

Evet! Güneş ışığı leylandilerin üzerine vuruyor, gökyüzünün moruna karşı inanılmaz parıltısıyla kırmızı-turuncu- yeşil bir renk... Bakıyorum... Gökyüzü yavaş yavaş aydınlanıyor ve güneş ışığı sulu beyazlığa dönüp her şeyi sıradanlaştırıyor. Kollarımı yukarı ve aşağı kaldırıp indiriyorum ve

omuzlarımı oynatarak tutukluğumu gidermeye çalışıyorum. Bugün, kesinlikle bu iş bitecek.

Baz bana BİG'den ayrılacağını söyledikten sonra ben de ayrılmaya karar verdim. Sabun köpüğü... Odamda, sanki hayatımın yıkıntılarının içinde oturduğumu hissettiğimi hatırlıyorum. Neden anne ve babamı patates kabuklarını gübre olarak kullandırtmaya ve uçuşlarından vazgeçmeye zorluyordum? Bu neyi, nasıl değiştirecekti? Yeşiller yıllardır kampanya yürütüyordu, bunu gayet iyi biliyordum ve şimdiye kadar neyi başarmışlardı? Ne diye bir avuç çocuğun Iain gibi bir sapığın liderliğinde bir anda dünyayı değiştirebileceğini hayal ediyordum? Uğruna çalıştığım ve inandığım her şey küle döndü. Artık hiçbir şeye anlam veremiyordum.

O zaman ölmeyi düşündüğümü hatırlıyorum fakat çocukça, öfkeli bir biçimde... Her şey mahvolup yok olacağından ve bunu tersine döndürmek için yapılabilecek hiçbir şey olmadığından, birinin ekolojik olarak yapabileceği en faydalı şey ölmekti. Böylece en azından kaynakları tüketmeyi kesecektiniz. Keşke ölmüş olsaydım.

Iain m arkamdan sokulmasını düşündüm, sıcak nefesi boynumdaydı. Sonra sinirlendim. Neye hakkımız vardı?

"İyi bir fikir değil," deyişi... Sanki bunu yapmasını öneren benmişim gibi! Polise söylemeliydim. Ya bunu daha genç birine yapsaydı?

Odamın içindeki eşyaları etrafa çarparak onuncu yaş günümde Mandy'nin benim için yaptığı çamurdan baykuş maskesini kırmayı başardım. Parçalara ayrıldı, onarılması mümkün değildi.

Boşa harcadığım tüm zamanlar için öfkeliydim. Fakat geriye dönüp bakınca bütün bunları yapmamış olsaydım...

Jarıe Rogers Toplantılar, tartışmalar, anketler ve gösteriler, bilgisayar başında geçen vakitler... Eğer tüm bunları iyi bir inançla yapmamış ve sonunda böylesine hüsrana uğramamış olsaydım o zaman belki yapacağım bir sonraki şeyi asla bulamayacaktım.

Eğer bir şeyleri değiştirebileceğimizi hayal ederek heyecanlanmasaydım belki de onu tekrar bulmaya çalışmayacaktım.

Şimdi masama ve sandalyeme doğru sürünüyorum.

Hava yazmak için yeterince aydınlandı. Fakat BİG'den ayrıldığım zaman nasıl hissettiğim konusuna girmek istemiyorum.

Kötü, aptal, aldatılmış... Kendime, yalnızca bir aptalın bir şeyi daha iyi kılmaya çalışmayı hayal edeceğini; söylediğimi hatırlıyorum. Aptal BİG!

Iain! Baz! Ben! Bir dev olmayı ve böylece şehrin üzerine ayağımla başabilmeyi,küçük evlerini parçalara ayırmayı diledim.

Kapıyı tıklatıyor. Beni içeri kilitledi ve kapıyı tıklatıyor!

"Jess?"

"Evet?"

Kapıyı açmıyor, yalnızca ardından konuşuyor. "Affedersin.

Kahvaltıda ne istersin?"

Düşünmek için durdum. "Organik haşlanmış yumurta.

Kızarmış kepek ekmeği ve mürdüm eriği reçeli."

"Çay?"

"Bir bardak süt."

"Tamam."

Merdivenlerden aşağı indiğini duyuyorum. Sonra evden çıktı. Güzel, o burada olmadığında kendimi daha rahat hissediyorum. Ve evet! Güzel bir kahvaltı. Fakat beni serbest bırakmayı düşünüyor olsaydı, kahvaltı almak için dışarı çıkmazdı. Tam tersi. Beni geri kazanmaya çalışıyor, beni yemekle satın almaya. İyi, yakında bunun ne kadar işe yaradığını görecek!

Sal'in başına o kötü şeyin gelmesi, BİG'den ayrıldıktan kısa bir süre sonraydı. Şu anda o olayın onun için olduğu kadar benim için de bir dönüm noktası olduğunu görebiliyorum.

Fakat yaşanan bu olay onu bir yöne, beni başka bir yöne itti. Bizi ters istikametlere sürükledi, arkadaş arkadaşa karşı. Ah Sal! Beni buraya getiren yola çıkmaya teşvik eden şendin.

Bölüm

Günlerden cumaydı ve cep telefonum çaldığında çoktan uykuya dalmıştım. Arayan Sal'di fakat konuşmuyordu, sanki hızlı adımlarla yürüyormuş gibi düzensiz sesler, boğuk bir müzik ve insan sesleri geliyordu. Yanlışlıkla aradığını düşündüm.

Saat bir buçuktu, o yüzden uykuma geri döndüm.

Fakat on dakika sonra hâlâ uyanıktım. Onun ne yaptığını bilmiyordum. Belli ki Damien'le birlikteydi... Damien ve arkadaşlarıyla dışarı içmeye çıktığım tahmin ettim. Muhtemelen oldukça sıkılmıştı. Geri aramaya karar verdim. İlkinde cevap vermedi, birkaç dakika sonra yeniden denedim.

Telefonu telesekretere bağlanmadan önce sekiz kez çalıyordu, sekizinci de cevap verdi. "Sal, benim."

Şimdi telefonun diğer ucu son derece sessizdi, nefes alışını duyabiliyordum. Sanki nefes nefese kalmıştı.

“Sal? İyi misin?” Sonra ağlamakta olduğunu fark ettim.
“Neredesin?”
Sesi boğuktu. “Uğrayabilir misin? Evdeyim.”
Kötü bir şey olduğunu biliyordum. Sal ağlamazdı. Giyindim, olabildiğince sessiz bir şekilde dışarı çıktım ve evine doğru boş sokaklarda koştum. Holün ışığı yanıyordu.
Kapıya varınca beni içeri aldı ve kapıyı çarpıp hızlıca arkamdan kilitledi. Sırılsıklam olmuştu. Sabahlığı üzerindeydi fakat üzerinden sular damlıyor ve titriyordu. Yüzü felaketti; yalnızca akan rimelden değil, alt dudağı kanıyordu ve bir yanağında kırmızımsı morluk vardı. Koltuğun arkasındaki şalı almak için oturma odalarına gittim. Oda darmadağın olmuştu. Metal kutular, kül tablaları, hazır yemek paketleri, mobilyalar her yerdeydi; halıya içecekler dökülmüştü.
İğrenç kokuyordu. Şalı buldum ve üzerine sardım.
Sammy’nin mızmızlandığım duyar gibi oldum, ses mutfaktan geliyordu. Onu mutfaktan çıkardığımda Sal’e doğru koştu fakat Sal onu iterek uzaklaştırdı.
“Annen nerede? Sal?”
Kafasını iki yana salladı.
“Damien mıydı?”
“Arkadaşları,” diye fısıldadı.
“Arkadaşları mı? Burada mı?”
Kafasını salladı.
“Polisi arayayım mı?”
“Hayır.” Yine güçlükle nefes almaya çalıştı. “Bana tecavüz ettiler.”
“Sana...”
“Üç tanesi. Diğerleri. Diğerleri izlediler.”
“Neden bu kadar ıslaksın?” Aptalca bir soruydu fakat tüm diyebildiğim buydu.
“Banyoya girdim.” Yine ağlamaya başladı.
“Yukarı çıkalım mı?” dedim. “Sana yardım edeyim mi, Sal?” Yukarıya, banyoya çıkmaya çalıştık. Küvetteki pis suyu boşalttım ve biraz daha sıcak su ekleyip içine köpük sıktım. Lavanta kokuluydu. Eğer şimdi lavantayı koklarsam beni hasta eder. Çok sıcak olmadığından emin oldum ve sabahlığını çıkarıp suyun içine girmesi için yardım ettim. Suyun içine doğru yavaşça çömeliyordu, hareket etmenin ona acı verdiğini görebiliyordum.

Omuzlarında pis el izleri gibi lekeler vardı. “Doktor bulmalıyım. Ve polis. Seni...”

Sal kafasını iki yana salladı.

“Fakat...”

“Kimsenin bilmesini istemiyorum, tamam mı?” Sesi bir anda geri gelmişti. Yine sertti ve sonunda kendim de ağlayabildiğim için rahatlamıştım.

“Seni yıkayayım mı?”

“İyiyim ben.” Sabun beziyle her tarafını ovaladı, sonra suyun içine uzandı ve gömüldü, yüzü ve saçıyla birlikte. Bir süre sonra aniden sudan çıktı ve duşun altında durup kendini tekrar yıkadı. Küvetteki suyu boşalttım ve ona temiz bir havlu verdim. Yatak odasına girdik. Pijamalarını giydi, ben de kıyafetlerimle onun yanma yatağa girdim.

Bana ne olduğunu anlattı. Damien onunla ve arkadaşlarıyla dışarı çıkması için yalvarmıştı ve Sal de kabul etmişti. Geç vakte kadar içmiş, sonra yemek almışlardı.

Damien arkadaşlarının Sal’in evine gelip gelemeyeceklerini sormuştu. Annesinin evde olmadığını biliyordu. Yorulduğu ve bir an önce uyumak istediği için kabul etmişti, onların da yemeklerini yiyip evlerine gideceklerini düşünmüştü.

Çocuklar seksle ilgili şakalar yapıyorlardı, bir tanesi diğerinin kıçına sürtünmüştü ve hepsi, bu sanki çok muhteşem bir şeymiş gibi davranmışlardı. Damien onunla neredeyse hiç konuşmuyordu, tek umursadığı o çocuklardan biri olmaktı. Sal, ona yatmaya gittiğini ve arkadaşları gittikten sonra kapıyı kilitlemesini söylemişti. Koltukta oturan iki tanesi ellerini birbirlerinin pantolonlarından içeri soktuklarında Sal bir an önce gitmelerini dilemişti.

Fakat yukarıya odasına giderken içlerinden bir tanesi tuvaletten çıkıyordu. îri olan, kaleci, Gerrard. “Gel aşkım,” demişti Sal’i kolundan yakalayarak. “Biraz hareket istemez misin?” Sal’i yeniden oturma odasına sürüklemiş ve eteğini parçalamıştı. Sal ona tokat atmış fakat çocuk onu yere fırlatmıştı. Ayağa kalkmaya çalıştığında bir tanesi bacaklarına yönelmiş ve diğeri kollarından tutmuştu. Cep telefonu ceketinin cebindeydi, telefonundan gelen çağrıyı o sırada almış blmalıydım. Damien’in bağırdığını ve diğerlerinin ona sadece biraz eğlendiklerini söylediğini duyabilmişti.

“Bir şeyler söylüyorlardı,” dedi. “Uzun zamandır tadına bakmadıklarına dair. ***Artık hastalık taşıyorlar,*** demişlerdi.

Birbirlerini tahrik ediyorlar, şanslı günüm olduğunu söylüyorlardı.”

Olabildiğince karşı koymuştu ve Damien’m da bir yerlerde kavga ettiğinin farkındaydı, sonra bir başkası üzerine çıkmıştı. Bazıları gidiyor gibi görünmüştü. Kapının kapandığını duymuştu ve Damien de artık orada değildi. Telefonu çalmaya başlamıştı (bu ben olmalıydım) ve diğerleri sonuncusuna acele etmesi için bağırıyorlardı, Sal’e de pislik ve mal diye sesleniyorlardı. Sonra aceleyle hepsi gitmişti, dağınıklığın ortasında tek başına yatıyordu. Tekrar aradığımda yıkanmaya çalışıyordu.

“Damien geri gelmedi mi?”

“Hayır.”

“Belki polise gitmiştir.”

“Sanmıyorum.”

“Babamı arayayım mı? Bizi hastaneye götürür.”

“Ben iyiyim.”

“Fakat Sal...”

“Ne? Ne faydası olacak? Yalnızca annemi üzmüş olacağım.

Unut gitsin.”

Uzun süre yatakta sessizlik içinde oturduk, sonra korkarım öyle yorgundum ki yanma kıvrılıp uyuyakaldım.

Uyandığımda saat neredeyse sabah beşti ve Sal hâlâ boşluğa bakıyordu. “Sakm kimseye söyleme,” dedi. “Söz ver.”

“Tamam.” Başka ne diyeceğimi bilmiyordum. Bu onun kararıydı. Ortalığı temizlemesine yardım etmeyi teklif ettim.

Tekrar banyoya girdi, sonra bütün çöpleri topladık ve hiçbir iz kalmayana kadar evi temizledik. Zavallı Sammy kulakları yatıktı ve kuyruğu kımıldamıyordu, sanki kendi suçuymuş gibi gizleniyordu. Sal’e kakao yaptım. Solgun ve sessizdi fakat iyi görünüyordu. Erkeklerden nefret ettiğini ve bunu unutacağını söyledi. Sonunda onu Sammy’nin kafası dizlerinde, koltukta bırakarak çıktım.

Eve dönünce çabucak odama çıktım ve uzandım. Daha sonra babam saat yedide aradığında yeniden kalktım. Okula gidiyormuş gibi yaptım. Sal kapıya bakmadı, o yüzden kapısının önünden ona telefon ettim ve annesinin öğle yemeği saatinde Birmingham’dan eve döneceğini söyledi. Yalnız kalmak istedi. Oradan ayrılırken Baz’a telefon ettim. Ben ve Iain ile ilgili ne düşündüğü umurumda değildi. Onu görmek istedim.

“İyi misin?”

“Uğrayabilir miyim?”

“Babam burada,” dedi. Sonra, “Pekâlâ,” diyerek ikna oldu.B az’m evine yürüdüm. Şaşkınlık içerisindeydim, her şey yanımdan yanlış hızda geçiyordu. Beni içeri aldı, babası ön odada duvara gözlerini dikmiş oturuyordu. Gri, kirli bir sakal bırakmıştı. “Merhaba,” dedim fakat beni umursamadı.

Baz beni kendi odasına götürdü.

“Sorun nedir?” dedi. “Ne oldu?”

Gizli kalacağına dair ona yemin ettirdim ve anlattım.

“Sence polise anlatmalı mıyım?”

“İstemiyorsa anlatmamalısm. Neye faydası olacak ki?”

Bunu bir başkasının söylemesi iyi geldi. Baz, yatağına yatıp biraz kestirmemi söyledi. Yorganı üzerime çekerken beni izledi. Sonra piyanosunun başına oturdu ve çalmaya başladı, çalan yumuşak fakat karmaşık ezgi kafamın içine girip çıkarak örgü örüyor gibiydi. Birkaç defa onu izlemek için gözlerimi açtım, kolları açık ve gergin, parmakları incelikle tuşlara dokunuyor, notalar dalgalar halinde yayılıyordu.

Müzik çok net ve temizdi. Sonra uykuya daldım.

Uyandığımda öğleden sonra olmuştu ve Baz gitmişti. Ayakkabılarımı giydim ve yukarı çıktım. Babası hâlâ aynı yerde sabahlığı ile oturuyordu, sertçe bana baktı. Bana kızacak diye korktum. Fakat konuşmadı. “İyi günler,” dediğimde cevap bile vermedi. Mutfakta birinin tıkırtısını duyabiliyor fakat Baz mı yoksa annesi mi bilmiyordum. Ön kapıdan çıkıp gitmek daha kolay gelmişti.

Garip bir gündü, bir süre için rüya görüyor olduğumu zannettim. Beni dinleyiş biçimi, sonra piyano çalması, uyuyuş ve yatışmış olarak uyanış şeklim. O huzur hissini Sal’e verebilmeyi diledim fakat veremedim. Daha iyi hissetmesi için hiçbir şey yapamadım.

Bölüm

Sal’e sürekli kısa mesaj yolladım fakat onun yolladığı tek cevap x ’di. Annesini aradığımda Sal’in iyi olmadığım ve yatakta olduğunu söyledi. Annesinin ne olduğunu bilmediğinden oldukça emindim. Ona söylemem gerektiğine karar vermek üzereydim ki Sal sonunda bana bir mesaj yolladı:

Sadece kadınların olduğu protesto toplantısına gelmek ister misin? Perşembe akşamı saat sekizde.

Otobüs durağında buluştuk. Makyajdan bir maskenin ardına saklanmıştı, nasıl olduğunu sorduğumda kestirip attı.

“İyi. O konu hakkında konuşma.”

Ben de okul hakkında rastgele dırdır ettim. Bahsettiği grubu, annesinin bir arkadaşından duymuştu; kendilerine EKFİ diyorlardı. Erkeklere Karşı Feminist İletişim.

Glossop’ta bir grup kadının paylaştığı büyük, eski bir evde buluşuyorlardı. Oturma odası, sandalyelerin ve koltukların duvara yaslandığı, bir doktorun bekleme oda- smı andırıyordu. Yaklaşık yirmi kadın vardı. Herkes benden yaşlıydı ve bazıları annemden de yaşlı görünüyordu.

Hepsi de üzerlerindeki kat kat eski giysileri ve dar hırka ya da pançolarıyla biraz hippiye benziyordu. Üzerimde bir kat giysi daha olmuş olmasını diledim, hava buz gibiydi.

Ortam BİG’e kıyasla daha ciddiydi. Neredeyse ölüm gibi sıkıcıydı. Toplantıyı idare eden kadının adı Gina’ydı.

Hızlı ve ateşliydi, bir kere bile gülümsemedi. Kadınlara karşı yürütüleli savaştan bahsetti. AÖS’nin başlangıcının, erkeklerin kadınlar üzerindeki binlerce yıllık baskı ve istismarının mantıklı bir sonucu olduğunu söyledi.

Erkeklerin, kadınların cinselliğinden iğrendiklerini ve annenin doğmamış bir çocuk üzerindeki sahipliğini kıskandıklarını anlattı. Bu yüzden

bakirelerle evlenirlermiş ve kadınları kendilerine köle ederlermiş çünkü çocuğun kendilerinin olduğundan hiçbir zaman emin olamazlarmış.

Kadınlar önceleri yalnızca erkeğin bir mülküydü ve yalnızca erkekler mirasa konabilirdi ve kimse kız çocuk istemezdi. Milyonlarca kız bebek öldürülmüş ya da aldırılmıştı.

Gina, konuyu sürekli bebek sahibi olmaya getirdi.

Bunun bir zamanlar kadının işi olduğundan, bilge kadınların doğuma yardımcı olduğundan ama sonra erkeklerin bu ebeleri cadı olmakla itham ettiğinden ve erkek doktorlar konusunda ısrar ettiğinden bahsetti. Bazı kadınlar hamile kalamadıklarında, erkek bilim adamları kadın bedeninin dışında bebek yapmanın yollarını aramaya başladılar. Bu hep yapmak istedikleri şeydi, böylece bebek yaratmanın gizemini ve gücünü sahiplenebilirlerdi. îlk tüp bebeklerden ve erkeklerin, işleyişin kontrolünü ele geçirip kadınları edilgen birer ineğe dönüştürdüklerinden bahsetti. “Deli dana hastalığı bir hata değildir, inanın bana. Onlar için anlamımız bu.” AÖS’yi seks savaşlarının atom bombası olarak nitelendirdi. “Hamileliği bir idam cezasına dönüştürerek bunu elimizden sonsuza kadar alabilirler. Erkekten- olma çocuk dışında başka bir yol kalmadığı konusunda ısrarcı olabilirler.”

Göz ucuyla Sal’e baktım. O her kelimeyi istekle dinliyordu.

Bir başka kadın, erkeklerin başka erkeklerle seks yapmayı tercih ettikleri ve çocuk yapmak için kadınlarla seks yapmayı bir görev olarak gördükleri hakkında konuştu.

Bunun kökeninde homoseksüelliğe karşı dini kuralların yattığını çünkü mümkün olduğu kadar çok yeni bebeğin yaratılmasının üye sayısını arttırması açısından işlerine geldiğini söyledi. Fakat artık cinsel üreme bitmişti, homoseksüelliğe karşı tüm o eski emirler kayboluyor ve milyonlarca erkek ortaya çıkıyordu.

Diğer kişiler araya girdiler, erkeklerin kadınlara hastalık yüzünden birer cüzzamlı gibi davrandığını söylediler.

Sal gözlerini ileriye doğru dikmişti, ışıl ışıl parlıyorlardı.

Elimi nazikçe kolunun üzerine koyduğumda kolunu geri çekmedi. Araba dolusu genci ve bana tüküreni hatırladım, Sal’in lavanta kokulu küvette oturup vücudunu ovalamasını düşündüm.

Daha sonra dünya genelinde AÖS kadınlarının ***gördüğü*** muamele hakkında, bazılarının nasıl da bir köpek gibi sokak ortasında terk edildikleri ya da bir araya toplandıkları, yanlış bilgilendirildikleri, polis tarafından itilip

kakıldıkları, eğer kurbanlar erkek olsa bunların hiçbirinin yaşanmayacağı hakkında konuştular. Eğer hastalık erkekleri bulmuş olsaydı, bilim adamlarının çareyi şimdiye kadar bulmuş olacaklarını tartıştılar. ***Bütün*** bu korkunç şeyler, fırtınaya kapılmış yapraklar gibi kafamın etrafında döner vaziyette orada oturdum. Susturamıyordum. Eşcinsel olmayı tercih eden erkekler hakkında söyledikleri bana üniversiteyi anımsattı.

Mesele şu ki bir değişim vardı. AÖS'den önce bir çocuğun eşcinsel olduğunu söyleseniz bu bir hakaret olarak kabul edilirdi. Eşcinsel insanların var olduğunu herkes biliyordu ve bu meşruydu, televizyonda tonla eşcinsel ünlü vardı. Gerçek hayatta eşcinsel bir çiftle karşılaşsalar tabii ki normal davranacaklardı fakat yine de okulda bu bir hakaretti.

Eğer bir çocü'ğa ***eşcinsel*** derlerse bu onun zavallı olduğu anlamına gelirdi. Ve gerçekten eşcinsel olan erkekler ve kızlar bunu gizliyordu. Aslında kimin eşcinsel olduğunu bilemezdiniz. Fakat AÖS'den sonraki aylarda bu değişti. O kadar kademeli bir şekilde gerçekleşti ki neredeyse fark etmezdiniz.

Erkekler, diğer erkeklerle ve kızlar da diğer kızlarla bir araya gelmeye başladılar. Bazı kızlar erkeklerden korkar oldu. Seks, risk almaya değecek kadar değerli değildi. Ve erkekler... Evet, aslında onların ne düşündüğünü tam olarak bilmiyordum fakat atmosfer değişmişti. Kendi aralarında daha sık sohbet etmeye başlamışlar ve bizi güldürmeye daha az hevesli olmuşlardı. Bir bakıma bizimleyken daha çekingendiler. Bu herkes için böyle değildi, tam tersi davranışlarda bulunan insanlar da vardı. Kızları ve erkekleri genellikle bir arada gördüğünüz çeteler gibi ya da hatta Sal ve Damien'in başlarda olduğu gibi. İnsanlar bir uçtan diğer uca, sanki uygun olan davranışı bulamamışlar gibi sekiyorlardı.

Ancak güneşli bir öğleden sonrasını özellikle hatırlıyordum, dönemin başlamasından kısa bir süre sonraydı.

Fransızca dersinden önce boş bir saatim vardı. Yerden tavana kadar pencereleri olan ve bir kış bahçesini andıran kütüphaneye gömülmüştüm. Kırmızı suratlı kütüphanecinin dışında kimse yoktu, saçları terden kafasına yapışmıştı.

Kelimelerimi tekrar ederken güneşlenebileceğim bir yer bulma düşüncesiyle arka tarafa doğru gittim. Spor salonunun arkasındaki basamaklara oturmak üzereydim ki oyun alanının çimlerinin üzerine çit hattı boyunca uzanmış kimseleri gördüm. Tanıdığım birisinin olabileceğini ümit ettim, ayrıca güneşi içine çekmek için korunaklı bir yerdi. Oyun alanı

o sabah biçilmişti ve taze kesilmiş çimlerin kokusu beni cezbetmişti. Yürürken bir yandan da güneşlenenlere bakıyordum fakat yaklaştıkça hepsinin erkek olduğunu anladım. Bronzlaşmak için gömleklerini çıkarmışlardı. Kendimi huzursuz hissetmeye başladım, gözlerimi gitmeye çalıştığım oyun alanının köşesine doğru diktim ve sanki orada olduklarını fark etmemişim gibi olabildiğince hızlı yürüdüm. Yüzümü onlardan sakınarak kitabım önümde açık vaziyette çimlerin üzerine uzandım.

Fısıldaşmaları ve gülüşmeleri duyabiliyordum. Birilerini bir şeyler yapmaya zorluyorlardı. Kitabıma odaklandım ve sayfanın üzerinde bir gölge belirince sıçradım. Kafamı kaldırdım ve güneşe karşı iki çocuğun el ele tutuşmuş siluetlerini gördüm.

“Affedersin,” dedi biri ve diğeri güldü. “Burası özel bir güneşlenme yeri.”

“Eşcinsel erkeklerin plajı,” dedi gülen çocuk.

“Kızların girmesine izin yok,” dedi ilki. Diğerlerinin güldüğünü duyabiliyordum. Eşyalarımı toparlarken onlara bakmaktan kendimi alamadım ve alaycı suratlarını, güneşte pembeleşen çıplak göğüslerini, çıplak bacaklarıyla popolarını gördüm. Yer yarılıp içine girmeyi dileyerek oyun alanından uzaklaştım.

Garip bir düşünce kafamın içinde gezinmeye başladı.

Baz’la alakalı. Neden hiçbir şeyin olmadığına dair, oysa hep olacağını sanmıştım. Fakat o zaman neden Iain’m beni öpüp öpmediğini sormuştu? Neden umursuyordu?

Otobüsle eve dönerken Sal bana EKFİ’ye katılmaya karar verdiğini söyledi.

“Biraz faza aşırılar,” dedim.

“Aşırılığa kayma vaktinin geldiğini düşünmüyor musun?

Milyonlarca kadm öldü ve hâlâ bir çare bulamadılar.

Eğer şimdi aşırılığa kaymazsak ne zaman kayacağız?”

Ona, babamın laboratuvarında çalışan kadm doktorlardan ve kliniğe giden, IVF’den ***memnun*** ve ***istekli*** bütün o kısır kadınlardan bahsetmeyi düşündüm. Mesele şu ki, kafamın içinde Gina’nm söylediği her bir kelimeyi tartışan babamın sesini duyabiliyordum. Söylediği hiçbir şeyin doğru olduğunu düşünmüyordum. Fakat belki de doğruydu. Neden her zaman babama inanmak zorundaydım?

Sanki Sal benden daha yaşlıymış ve daha çok şey biliyormuş gibi utandım. Yaşadıkları yüzünden onunla tartışmaya ya da onu durdurmaya

hakkım yokmuş gibi hissediyordum.

Benim nasıl hissettiğimi bildiğini ve bana kızgın olduğunu biliyordum; sempati ya da kaygı istemiyordu, yalnızca kimsenin ne olduğunu bilmemesini istiyordu.

Bildiğim için bana kızgındı fakat bunun benim hatam olmadığım ikimiz de biliyorduk. İkimiz de normal davranamazdık.

EKFİ kadınlarının söyledikleri, uyandığım zaman anne ve babamı tartışırlarken duyduğum zamanlarda olduğu gibi beynime kazınmıştı. Bir kez duydunuz mu, duymamış gibi yapamazsınız. Sizin bir parçanız haline gelirler, Sal ile birlikte bir hafta sonu yaptığımız hamurun içindeki maya gibi olurlar. Üzerine havlu koyup bir tahtanın üzerine bırakırsı- mz ve kabarıp şekil değiştirmeye başlar. Hep birlikte başka bir şey olana kadar şişer.

Salı Odaya her girişinde beklenti içinde bana bakıyor. Sanki fikrimi değiştirdiğimi hayal ediyor.

Onunla konuşmayı kesmeye karar vermiştim. Yiyecek ya da içecek getirdiğinde, “Hadi Jess, kes şunu artık” ve “Her şeyi yeni baştan konuşalım, olmaz mı?” gibi şeyler söylüyor.

Bunun üzerine ben ya başka tarafa bakıyorum ya da kafasının üzerine gözlerimi dikiyorum, okulda bir öğretmeni gerçekten kızdırmak istediğimizde yaptığımız gibi. Bu defa, “Bunun işimi kolaylaştırdığını biliyorsun, somurtkan bir çocuk gibi davranıyorsun. Babaya karşı gelmece oyununa dayanabilirim,” diyor.

Cevap vermekten kendimi alamıyorum. “Onu zaten yapıyorsun.”

Fakat bu tatmin duygusunu ona vermeyeceğim.

Dışarı çıktığında sahanlıkta duruyor ve ne yaptığımı anlamak için dinliyor. Kıpırdamadan oturuyor, onu dinliyorum.

Utanmış olmasını umuyorum.

İçeri girdiğinde ışığı her zaman açıyor ve o çıktığında ayaklarımı sürüyerek gidip kapatıyorum. Işık olmadığı zaman belirsiz kesitleriyle oda daha büyük ve pencereden içeri düşen yumuşak grilik yerde solgun bir dikdörtgen bile oluşturabiliyor. Gün geçerken o da uyku tulumumun yanından halının ortasına doğru kayıyor. Gözlerim loşluğa alışıyor. Dışarıdan ne kadar ışık gelirse onu alıyorum, hırsla emiyorum, alevlerini beslemek için havayı emen ateş gibi onu kullanıyorum.

Bu odadaki her şeyi biliyorum. Eskiden yatağın ve dolabın durduğu sağ tarafta kuru tahtalar var. (Yatak iki ayağının izlerini tozlu, gül rengi halının

üzerinde bırakmış ve oradaki halı ağzınızın içi gibi koyu pembe.) Kapı aralığında halı yıpranmış, neredeyse kelleşmiş ve altındaki sarımsı örgüler ortaya çıkmış. Tavanın ortasında kahverengi kablonun ucunda sallanan ampul, eski tip bir elektrik emici.

Kapandığında yaşı ve pası nedeniyle alaca olan metal bağlantısını görebiliyorum. Yalnızca birkaç ay dayandıklarını sanırdım fakat yıllardır değiştirilmemiş gibi duruyor.

Pencerenin üstünde beyaz, plastik bir korniş var. Annemin perdeyi neden çıkardığını merak ediyorum. Küçük pembe ve sarı çiçekli bir deseni olduğunu hatırlıyorum.

Onunla ne yaptı? Keşke burada bıraksaydı.

Duvar kâğıdı solmuş krem renginde, eskiden sarıydı.

Pek farkına varamayacağınız hafif kabarık bir deseni var.

Fakat bu sabah birkaç dakikalığına güneş açtı ve o zaman pembe halı ve san duvarlar aydınlandı ve ben hücremin güzel olduğunu düşündüm!

En açık çözüm yalan söylemek. Sürekli düşündüğüm şey bu. Bir daha içeri girdiğinde, “Tamam, sen kazandın, yapmayacağım,” diyeceğim.

Tabii ki biraz süslemek gerekir. Pişmanlık ya da büyük bir farkındalık yaşamış ya da kalbim kırılmış ama kabullenmiş gibi bir ifadem olmalı. Yalnızca fikrini değiştirdiğine dair onu ikna etmelisin, o da gitmene izin verecek. Ve özgür kaldıktan sonra, evet, dilediğini yapabilirsin.

Bunu zihnimde tekrarlayıp duruyorum ve neden yapamadığımı bilmiyorum. İçimi göreceğini bildiğim için mi?

Yalan Detektörü oynadığımız zamanki gibi. Bazen garip gerçekler için wikipedia’ya bakardım. İpek böceğinin kozasındaki tek bir iplik bir buçuk kilometre uzunluğundadır.

Doğru! Bir salyangoz saatte on beş metre ilerler. Yanlış!

(Çok yavaş). Bilge Baba bütün cevapları bilir. Fakat cevabı olmayan şeyleri de bilir. Az önce Sal’lerde çikolatalı kek yedim.

Yanlış! Ne zaman yalan söylediğimi bilebilir.

Ben artık bir çocuk değilim. Bir yalanı inandırıcı kılabilirim.

Ancak istemiyorum. Bunu detaylı olarak planlar planlamaz inatçı bir şey beni durduruyor. Yalan söylemek istemiyorum.

Neden yalan söylemek zorunda olayım? Eğer beni yalan söylemeye zorluyorsa o kazanır. Ne yaptığımı anlamasını ve beni onaylamasını istiyorum.

Bu döngüyü duvarlar arasında ayak sürüdüğüm kadar sık tekrarlıyorum. Pencereden sol köşeye yöneliyorum, duvar boyunca eski aynanın koyu sarı hatlarının ikinci bir pencere gibi durduğu yere kadar... Köşeyi dönüp kapıya ve ayak parmağımı süpürgelikteki elektrik prizine ve çıplak tahtalara bir kez daha çarpmaktan kaçınarak kirli elektrik düğmesine kadar, o köşeden kıymıklara dikkat edip ayak sürüyerek bir sonraki köşeye ve sonra yine pencerenin ve peteklerin karşısındaki halının üzerine dönüyorum. Kan akışımı hızlandırmak ve böylece zamanı geldiğinde hızlı bir hamle yapabilmek için olabildiğince çok dolanıyorum.

Kaçmak iyi de, yalan söylemek neden değil?

Yalan söylemek zorunda kalmamalıyım. Bu beni rahatsız ediyor. Ön kapının kilidini açtığını ve dışarı çıktığını duyuyorum. Ayak sesleri küçük, ön bahçedeki kaldırım taşlarının üzerinde. Bahçe kapısının tıkırtısı... Burası oldukça sessiz ve sakin. Komik bir biçimde beni hazırlıyor. Yavaşlatıyor, kısıtlıyor, kendi kendimi karşıma almaya zorluyor.

Belki bu gerekli. Bu vurgulanan bir düşünce. Belki de benim bunları yaşamam gerekli, kastedilen bu. Böylece her şeyi gerçekten bilinçli bir şekilde yapacağım, aceleyle karman çorman etmeden.

Belki de hiç mücadele etmemeli ve direnmemeliyim, yalnızca her aşamayı olduğu gibi kabul etmeli ve beni götürdüğü yere güvenmeliyim.

Bölüm

Üniversite bilim gecesinden eve döndüğümde babamı anneme yeni ve harika bir gelişmeyi anlatırken buldum. Ön kapıyı açtığımda yükselmiş seslerini duyabiliyordum, annem bunun işe yaramayacağım ve babam da onun anlamadığını söylüyordu. Masanın üzerinde şarap vardı. Babam içer miyim, diye sordu.

“Kutlamak için bir kadeh al Jesseroon!”

“Neyi kutlamak için?”

“Bir aşı bulundu!”

“Fakat...” Annem araya girdi ve babam, “Hişşşt,” dedi sertçe. Annem kıkırdayarak gülmeye başladı ve bir süre sonra babam da buna dâhil oldu.

Sarhoş olmalarım sevmiyordum. Bu yüzden bana olanları sabahleyin anlatmalarını söyledim. Yukarı çıkarken bir çift sırtlan gibi gülüyorlardı.

Sabah olduğunda babam hâlâ mutluydu. Annem tiyatro matinesi için çoktan çıkmıştı ve babam lapalı tahta bir kaşıkla mutfakta oradan oraya dans ediyordu. Bana bir kâse yulaf lapası verdi ve iyi haberleri duymak isteyip istemediğimi sordu. AÖS’ye karşı bir aşı bulmuşlardı.

“Fakat bu ne işe yarayacak? Dünyada herkes hastalığı çoktan kapmadı mı?”
“Embriyoları aşılamak için kullanılabilir.”
“Embriyo?”
“Dünyanın her köşesinde saklanmış yüz binlerce embriyo var; milyonlarca hem de Anne Ölümü Sendromu’ndan öncesine ait. Saf, sağlıklı, hastalıksız embriyolar dondurucularda depolanmış.”
“Neden?”
“Tüp bebek tedavisinde, üretkenliğini arttırmak için kadına ilaç verilir. Böylece bir seferde bir hayli yumurta toplayabilirsin. Yumurtaları donduramazsın, bu yüzden onları dölleyip bir iki tanesini kadının içine geri koyarız. Diğerleri de eğer iyi durumdalarsa dondurulurlar. Yerleştirilen embriyonun başarısız olma ihtimaline karşı ya da bir kardeş istenirse diye yedekte tutulurlar.”
“Evet...”
“Pek çok kadm yalnızca birkaç embriyolarını kullandıkları için doğurganlık kliniklerindeki dondurucular bunlarla doludur. AÖS’den beri dokunulmamışlar.”
“Öyleyse şu anda bu embriyoları aşılıyorsunuz.”
“Bingo! AÖS kapmalarının sadece iki yolu var: Ya plasenta yoluyla ya da nefes almaya başladıktan sonra ve biz onları ikisinden de erken aşılamayla koruyoruz.”
“O zaman annem neden iyi olmadığını söylüyordu?”
“Ah, binbir çeşit tartışmayı ve karışıklığı hayal ediyor fakat bunu klinikte kesinlikle denemek isteyeceklerdir ve dünyanın pek çok diğer yerinde de böyle olacağını hayal ediyorum.”
“Bu bebeklerin sahibi olan kadınlar... İlk sahipleri...”
“Evet, şu anda AÖS vücutlarında. En azından iyi bir amaç uğruna ölecekler. Ayrıca başka bir sürü ihtimal var.
Dondurulmuş embriyolar yapay rahimlere ya da hayvanların içine yerleştirilebilir. Embriyoları aşılayabileceğimizi öğrendikten sonra bütün bu alternatifler daha da ilginç bir hale geliyor.”
“Yapay rahim de nedir?”
“Kuluçka makineleri. İçinde bebeğin büyüyebileceği makineler.”
Bunun kulağa korkunç geldiğini düşündüm.
“Fındık renkli kızım için biraz daha yulaf lapası?” Kalanları kâselerimize bölüştürdü. Mutluydu. Olayları olumlu bir şekilde göremeyen bendim. Bu

doğru, bu konuda başından beri mutluydu. Benim tek düşünebildiğim bilim adamlarının burunlarını her şeye daha fazla soktuklarıydı. Eğer bir çare bulunacaksa bu şekilde olmasını istemiyordum.

Dondurulmuş aşılı embriyolar, yapay rahimler ya da daha da kötüsü hayvanlar. Sonunda hepimizin bildiği yarı insan canavarlar yaratacaklardı. EKFİ kadınlarının söyledikleri zihnimde alevlendi. Denetim her zaman (erkek) bilim adamlarının elindeydi çünkü bunun gerçekleştirilebilmesini sağlayan yalnızca onlar olacaktı.

Bunun hakkında Sal ile konuşmak istedim fakat üniversitede değildi ve nerede olduğunu öğrenmek için ona mesaj attığımda annesiyle birlikte yine Birmingham’a gittiği ortaya çıktı. “Haberler kötü,” diyordu mesajında ve ben de ne olduğunu sordum. Cevap olarak “Sonra,” dedi.

Mutsuz, halsiz ve kızgın bir havadaydım. Babamın söylediklerinde iyi olan şeyi göremiyordum ve başka hiçbir yerde de kesinlikle iyi bir şey göremiyordum. Sal’in tecavüze uğramasından sonraki günden beri Baz’la konuşmamıştım.

Ona benim de BİG’den ayrıldığımı bile söyle- memiştim. Benimle iletişim kuracak mı diye bekliyordum fakat kurmadı.

Daha sonra üniversiteden eve dönerken Blockbuster’ın önündeki park yerinden geçerek yolu kısalttım ve iki gencin bana baktıklarını fark ettim. Birinin sizi izlediği ve sizin de yanlışlıkla göz göze geldiğiniz, sonra da kendilerini bir şeyler yapmak zorunda hissettikleri o anlardan biriydi. Tuhaf ya da kaçık insanları görmezden gelme konusunda gerçekten iyiydim fakat bu defa beceremedim. Kendi kendime eğer yirmi adım daha dümdüz yürümeye devam edersem uzaklaşacaklarını söyledim. Henüz on adım atmamıştım ki karşıma çıktılar. Arkadan toplanmış uzun, siyah saçları vardı ve uzun olanı bir sırt çantası taşıyordu. “Bizimle gelmek ister misin?” dedi.

“Hayır.”

“Bizimle birlikte kızlar da var,” dedi otobüs durağını işaret ederek. Otuz ya da daha fazla kişiden oluşan bir çetenin park yerinde toplaştığını görebiliyordum. Otobüs durağı terk edilmiş, herkes uçup gitmişti.

“Hayır, sağ ol. Ben eve gidiyorum.”

“Aha! Eve gidiyormuş, bu iyi. Çantanı bize ver.”

“Değerli bir şey...”

Omzundan çekip aldı.

“Lütfen yapma! îçinde ödevim var...”

“Ödev?” Çantanın fermuarını açtı ve ters çevirip içini boşalttı. Tarih klasörüm içinden düştü ve açıldı* sayfalar etrafa saçıldı. “Ders çalışıyormuş!” dedi şaşırmış bir ses tonuyla diğerine. “Her şeyin bittiğini bilmiyor musun?”

Elinin kenarıyla boynuna doğru kesme işareti yaptı.

Sonra Ipod’umu ve cüzdanımı aldı, çantaya geri koydu ve onu kendi omzuna astı. Klasöre tekme attı ve klasör havada döndükçe sayfalar dağıldı. Bağırmalıydım çünkü bana doğru dönmüş ve yüzünü yüzüme yaklaştırmıştı, burnunun etrafındaki kirli gözenekleri görebileceğim kadar yakındı.

Fısıldayarak, “Kahrolası aptal orospu!” dedi ve beni ittirdi.

Sürünerek ayaklarımın üzerinde doğrulduğumda gitmişlerdi.

Park yerinin etrafında yerlerden ödevimin nemli sayfalarını toplamak zorundaydım. Kadının biri Blockbuster’dan yanıma gelip kolunu omzuma atana kadar ağlıyor olduğumun farkında değildim. “Gel de üstünü başını temizle canım. Lanet polis, yarım saat önce aradık. İhtiyacın olduğunda asla burada olmazlar.”

Blockbuster’da üç çalışan vardı. Sonradan onların çeteyi görmüş ve dükkânı kilitleyip ışıkları söndürerek dükkânın kapalı gözükmesini sağlamış olduklarım fark ettim.

Suçlu hissettiklerini düşündüm çünkü kadınlardan biri arabasıyla beni evime bıraktı.

Sonraları, olay olduğu sırada korktuğumdan daha fazla korktum. O çocuğun bir bıçağı olmuş olabileceğini düşündüm.

Çeteler tarafından kaçırılan kızlar gazetelerde sürekli çıkıyordu. Barikatların durdurmaya çalıştığı şeylerden biri de buydu. Teröristler, intihar bombacıları ve çeteler... Fakat genellikle sadece trafiği durduruyorlardı. Anne ve babam başıma gelenleri duyunca telaşlandılar.

Banyo yaptım, çay içtim, sonra onlarla beraber televizyon izledim ve yatağıma sıcak su şişesi götürdüm. Işıkları açık bıraktım. Bunun daha ne kadar kötüleşebileceğini düşünüyordum. Çok çaresiz, çok güçsüzdüm, sanki incelip şeffaflaşmıştım.

Uzanıp gözlerimi boşluğa diktiğim sırada Sal aradı.

Orada da durumların kötü olduğunu söyledi.

“Neredesin?”

“Hâlâ Birmingham’dayım. Kuzenim Tom kaçırılmış.”

Tom en küçükleriydi, henüz iki yaşındaydı. Babası -Sal'in amcası- işten çıktıktan sonra onu kreşten almaya gitmişti fakat Tom zaten bir başkası tarafından alınmıştı.

"Kimmiş o?"

"Bilmiyoruz. Kızıl saçlı, genç bir kadın. Onlara babasının kız arkadaşı olduğunu söylemiş."

"Fakat teyit etmemişler mi?"

"Parolalı bir sistem var. Eğer çocuğunu almaya gelmeyeceksen bakıcılardan günün parolasını alıyorsun ve çocuğu alacak olana söylüyorsun."

"Yani bu kadında parola var mıymış?"

"Evet. Bu da durumu bakım evi için oldukça şüpheli kılıyor. İkinci defadır oluyormuş."

"Ama neden?"

"Neden mi? Neden olduğunu sanıyorsun? İnsanlar bebek istiyor!" Polisin çalışan personeli nasıl sorguladığını ve evlerini arayacaklarını bağıra çağıra anlattı, eski haline dönmüş gibiydi. Doğru yerlerde evet, hayır ve üzgünüm demeye çalıştım fakat yorgunluktan hissizleşmiştim; sanki biri içime gözlerimin hizasına kadar çamurlu, buzlu su boşaltmıştı ve vücudum içten dışa doğru donuyordu. Yorgundum.

Korkmuştum. Ölü gibi soğuktum.

Çarşamba sabahı O hissiyatı hâlâ hatırlayabiliyorum. Bir daha asla hissetmek istemem. Asla hissetmeyeceğim: Ne yaparsa yapsın.

Bir daha tüm umudumu kaybetmeyeceğim, yemin ederim.

Asla gücüm hiçbir şeye yetmiyormuş gibi hissetmeyeceğim.

Eskiden sorunlarıma çözüm bulan babamdı. İşte kaderin cilvesi. Babamın söylediği şey o delikten sürünerek çıkmamı sağladı ve bana takip etmem için bir ışık verdi. Bir umut olduğunu görmemi sağlayan babamdı.

Bana özgürlük verdi ve şimdi onu geri almak istiyor.

Bugünkü gibi ona öfkeli olmadığım bir günde gerçekten çok üzgünüm. O ve annem için o kadar üzgünüm ki gözyaşlarını sel oluyor. Fakat bilmelerini nasıl sağlayabilirim?

En son denediğimde bu babamı kızdırmıştı. Belki de yapabileceğimin en iyisi budur. Kızgınsa üzgün değildir. Kızmaya hakkım olmadığını itiraf ettim, aslında etmedim. Zarar veren benim. Onun tepkisi gayet doğal. Fakat sonra benim beyni yıkanmış dindar bir ahmak olduğumu söyledi.

Bugün içeri girdiğinde yine söylüyorum. "Üzgünüm."

“Ne için üzgünsün?”
“Seni ve annemi üzdüğüm için.”
“Madem üzgünsün, o zaman yapma.”
“Üzgünüm fakat yine de yapacağım.”
“O zaman seni kilit altında tutmalıyım.”
“Bunun bir anlamı yok fakat neden yaptığını anlıyorum.
Seni affediyorum.”
“Beni affetmek mi? Sen kim olduğunu sanıyorsun?
Kahrolası İsa mı?”
“Demek istediğim, bunu iyi niyetle yapıyorsun. Bu yüzden sana kızmamalıyım. Seni ısırdığım için üzgünüm.”
“Jess, bu saçmalığın anlamı nedir? Seni bağladığım için üzgünüm, ikimiz de yaptığımız her şeyden dolayı üzgünüz fakat mesele şu ki yaptık. Çünkü bu fikir ayrılığını çözmenin tüm diğer yolları başarısız oldu. Elimizde son çare olarak yalnızca şiddet kaldı.”
Gülüyorum. “Bütün hayatım boyunca beni esir tutamazsın.”
“Buna gerek olmayacak.”
Birdenbire anlıyorum. Beni aslında yeterince büyüyene kadar düşünmem için burada tutuyor. “Bunu yapamazsın.”
“Neden olmasın?”
“Bir sene burada mı tutacaksın?”
“Neden olmasın?”
“Çünkü yapamazsın.”
“İzle de gör.”
Yapabileceğim şeyler var. Açlık grevi. Kendime zarar verip tıbbi yardım almak. Fakat bunların ikisi de sağlığımı tehdit ediyor ki bu da yegâne önemli varlığım. Düşünceler zihnimde koşturuyor çünkü onu atlatmanın yolunu bulmalıyım.
Yapabilirim, yapacağım da; buna dair hiç şüphem yok. Onu alt edeceğim çünkü yaptığım şey doğru ve onun yaptığı sadece kötü... Beni engellemek, durdurmak istiyor.
Yaptığı şey nehrin önüne set çekmek, dalgayı geri çekmek gibi... Güç benimle çünkü haklı olan benim.
Sandalyemi kaydırarak döndürüyorum, böylece ona sırtımı dönüyorum. “Jess,” diyor. Duymazdan geliyorum.
Bir dakika sonra kapıya yöneldiğini duyuyorum, çıkıyor ve kapıyı kilitliyor.

Gittiğini duyduktan sonra ayaklarımı sallamaya başlıyorum.

Plastik düğümler sıkı olmasa da dönmeye devam ediyorlar. Geçen gece uyku tulumunun içinde uzanmışken ayaklarımın irileştiklerini hissettim ve panikle doğruldum, şişmiş olduklarını düşündüm. Çok büyük olduklarını hissediyordum ve her tarafı hassaslaşmıştı. Fakat baktığım zaman son derece normallerdi. Birinin ovması ve masaj yapması için her şeyi verirdim. Dünyada tek istediğim ayaklarımı ovacak biriydi.

Odaklanmam gereken daha önemli şeyler olduğu halde ayaklarımı düşünmeye devam ediyorum Fakat o bunu bilmiyor. Yaptıklarının beni rahatsız ettiğini bilmesine izin vermeyeceğim. Ben güçlüyüm ve o zayıf. Bu, olanın tam tersi ve direncimi kırdığını düşünmesine izin vermeyeceğim.

Komik olan şu, eskiden beni neşelendirmeye çalışırdı.

Beni neşelendirmeye çalışır ve bunda başarılı olurdu, sonuçtan memnun olmaması ne acı.

Bölüm

O ve annem çeteyle ilgili meseleden benim kadar etkilenmiş olmalılar ki gülünç derecede korumacı kesildiler ve araba yolculuklarından vazgeçtiğim sonunda kafalarına işleyene kadar her gittiğim yere beni bırakmak istediler. Bir şeylerin üzerine doğru aptalca yürüdüğüm için saldırıya uğramış olduğumu biliyordum. Gözlerimi ve kulaklarımı açsaydım beladan uzak kalabilirdim. Sokakta kendimi nasıl görünmez kılabileceğimi biliyordum. Kendi görünürlüğümü gerçekten de kontrol edebilirmişim gibi hissederdim ve okuldaki kızlar arkalarından seslenen ya da onları takip eden erkeklerden bahsettiklerinde içimden güler ve onlardan üstün olduğumu düşünürdüm.

Anne ve babamdan ***A lışv erişsiz Noel*** etkinliğine saygı göstermelerini istediğimde bunu kabul ettiler. Doğum günüm için de bir şey istemediğimi söyledim. O zaman babam, en azından kutlamak için dışarı çıkmayı, sadece üçümüzün -eski günlerde olduğu gibi- sade bir gezinti yapmasını önerdi. Bu beni neşelendirmez miydi? Sal, Birmingham’daki şu olağanüstü akvaryuma gitmişti, bu yüzden ben de oraya gitmeyi teklif ettim. İşte umudu o zaman keşfettim.

Akvaryumları severim. Balık evlerinin tuhaflığına baktığınız, karanlık sokaklardaki pencereler gibi aydınlatılmış su tanklarını severim. ***Deniz Dünyası*** merkezinin, kafanızın üzerinden köpek balıklarının, kaplumbağaların yüzdüğü ve büyük balık sürülerinin fırlayıp geçtiği devasa bir havuzun içinden geçen cam tünelden bir kısmı vardır. Öyle garip yaratıklar vardır ki

onları gördüğünüze inanamazsınız. Hepsinden iyisi, özel bir denizatı koleksiyonu vardır.

Ejderha başları ve kırılgan denizkızı gövdeleriyle, suyun üzerine doğru hareket ederlerken son derece cesur gözükürler! Babamla birlikte onları uzunca bir süre seyrettik, içlerinde Büyük Karınlı Denizatı, İğneli Denizatı ve tıpkı suda süzülen bir yosuna benzeyen Otlu Deniz Ejderi gibi farklı türlerin bulunduğu tanklardan oluşan koca bir duvar vardı. Birinin içinde bebeklerini her an doğurmak üzere olan hamile bir erkek vardı ve bir diğerinde kuyrukları aşkla birbirine dolanmış, flört dansı yapan bir çift vardı.

Babamla ben bebekleri neden erkeğin taşıdığını merak ettik. Bunun onları milyonlarca yıl önce tehdit etmiş olan bir şeylere evrimsel bir tepki olup olamayacağını sordum.

Belki de hamile dişiler saldırıya uğramış ya da hastalanmışlardı.

Babam bana -yumurtaları pek çok balık yumurtası gibi dış ortamda döllendiği için- erkek denizatlarmdaki durumun tam olarak hamilelik olmadığını anlattı. Babalan yalnızca bebeklerin büyümesi için onları kesesinde taşıyordu. Bundan dolayı hayatta kalma şansları daha fazla olmalıydı.

İkimizin de taşıyıcı anneye yerleştirilen ve AÖS'ye karşı aşılanan şu dondurulmuş embriyoları düşündüğümüzü biliyordum.

Tam olarak aynı şeydi. Hayatta kalabilmek için şans tanıyordu. Ve bunun nasıl da zekice olduğu bir anda kafamda beliriverdi. Denizatlarının binlerce yıl içerisinde geçirdikleri evrimleşme biçiminin olağandışılığmı ve sonra da insanların ***günler*** içerisinde bebeklerini kuluçkaya yatırmanın başka bir yolunu ***seçebilecek*** kadar akıllarını kullanmayı bilebildiklerini düşünüyordum. Parlayan denizatları suyun içinde birer soru işareti gibi asılmış, yanlardaki gözleriyle bana doğru bakıyorlardı. Benim de onlara baktığımı ve insanoğlunun güzel, zeki ve becerikli olduklarını düşündüğümü hatırlıyorum.

Karanlık bir tünelden gün ışığına çıkmak gibiydi. Sanki beynim içeride sıçrayıp kendini ters yüz etmişti ve ***görebiliyordum,*** bu aşının ne kadar umut dolu olduğunu gerçekten ve ansızın görebiliyordum. Babamın mutluluğunun haklı olduğunu görebiliyordum! Bilim adamları yaşamamız için bir yol bulmuşlardı.

Denizatlarmdan sonra vatozlara baktık. Orada birer tabak gibi dümdüz yatıyorlar, sonra yüzgeçlerini dalgalandırıp kuşların gökyüzünde yaptığı

gibi suyun içinde süzülüyorlardı. Gözdeleri sanki kendileri birer dalgaymış gibi kıvrılıyordu. Onlar bebeklerini korumak için tek bir yol değil, iki çözüm bulmuşlardı. Bazıları yumurtalarını içlerinde saklıyor ve genç hale geldikten sonra doğuruyor; diğerleri de benim her zaman yosun olduklarını düşündüğüm, lastiğe benzeyen kahverengi kutuların içinde yumurtalarını üretiyorlardı. Denizkızı çantaları...

Okyanusların içinde yüzüyor, akıntıyla sürükleniyorlardı.

Bebekleri daha güvenli bir yere taşıyan zaman kapsülü gibiydi.

Annem gözüküp saatin kaç olduğunu sorana kadar babam ve ben vatozlara bakıyorduk. Annem uzun zaman önce etrafı gezmeyi bitirmiş, kafede bizi bekliyordu. Babam, biz tankların geri kalan kısmına bakarken ona gidip alışveriş yapmasını önerdi ve annem gerçekten alındı. “Neden siz ikiniz kendi başınıza gelmediniz? Beni neden buraya getirdiniz?”

Yüksek topuklarını yere vurarak bizden hızla uzaklaştı.

Babam aceleyle onun peşinden gitti fakat o çoktan uzaklaşmıştı.

Tekrar içeri girmek için damgalandığımızda o ortadan kaybolmuştu. Dışarısı soğuk ve griydi, beton binaların ve kaldırımların üzerinde donuk ışıklar vardı. Babam kanalın kenarına yanaştı ve ona telefon etti. Ben kapı aralığında durmuş özlemle karanlığa doğru bakıyordum.

Fakat kanalın diğer tarafındaki bara gidip öğlen yemeği için annemle buluşmalıydık. Yapay, mutsuz bir çam ağacı ve dibinde yığılmış hediye paketleriyle yeni ve neredeyse boş bir mekândı. Annem saçını taramış ve rujunu tazelemişti, yine de perişan görünüyordu. Peynirli/domatesli ve fesleğenli bir sandviç siparişi verdim; menüde ***karides*** ve ***ton balığı püresini*** görmek neredeyse bütün iştahımı kaçırmıştı. “Bu kadar etkileyici olan ne buldunuz?” diye sordu sonunda.

“Denizatları,” dedim.

“Ne olmuş onlara?”

‘‘Bebekleri babaları taşıyor. Taşıyıcı annelerden doğacak olan donmuş embriyolar gibi.”

“İşe yaramayacak,” dedi.

Babam elinde içeceklerimizle geri geldi. “İşe yaramayacak olan nedir?”

“Donmuş embriyo taşıyıcılığı işi. AÖS’den önce bile yasal ve duygusal anlamda açmazları vardı.”

“Evet, birinin bebeğini taşıması için başka birine para vermesi,” dedi babam. “Fakat şimdi durum biraz farklı de-; ğil mi?”

“Nasıl?” '-i “Öncelikle taşıyıcı anne ölüyor. Bu sorun ortadan kalkıyor.”

“Böylece bebeğin bir elinden biyolojik ailesi diğer elinden de taşıyıcının ailesi tutuyor. Uyuyan Güzellerle ilgili saçmalığa bir bak.”

“Tam da bunu söylemek istedim. Uyuyan Güzeller, genetik babanın da işleyişin bir parçası olduğu bir çocuk doğuruyorlar.

Çocuk, biyolojik ebeveynleri tarafından ortaya çıkıyor. Baba ve ölen annenin ailesi arasındaki bu korkunç atışmaları duymanın nedeni budur.” .

“Belki...” dedi annem, “ ...fakat başka bir şey daha' var. Dediğin gibi şu Uyuyan Güzeller kendi genetik be-' beklerine sahip olmayı seçiyorlar. Üreme için biyolojik bir güdülenme var. Fakat donmuş embriyo kızlarından, beklenen, ***ya ra tık genle ri*** için kendi hayatlarından vaz-;‘ geçmeleri.” ,/ “Fakat bunu yapacak olan kızlar bütün bir ırkın hayatta kalmasını sağladıklarını bilecekler.”

“Bunu yapacak olan kızlar beyinleri yıkanmış, zaval-, lı, küçük şeyler olacaklar. Nuhlar kızlan ortaya sürecek ve J onlara beyazlar giydirip kafalarını cennetteki ödüllerle dol-' duracaklar. Onları bütün o reddedilmiş, hiçbir kızı cezbede-! meyen adamlarla evlendirecekler.”

“Hamilelik tüp bebekle gerçekleşeceği için kimseyle evlendirilmeleri gerekmiyor aslında.”

“Doğru, unutmuşum. Bakire doğumları. Kilise buna bayılacak.

Sokakta o kızlara tapınacağız.”

“Bu kızların alabilecekleri her türlü övgüyü hak ede-?:

çeklerini düşünmüyor musun? Gerçekten de birer kahraman olacaklar,” dedi babam.

“Hayatlarından vazgeçmek için ***kandırılmış*** olacaklar.”

“Bunu bir intihar görevi olarak düşün ya da hayır, bir kurbanlık... Khondlar5 gibi.”

“İşte başlıyoruz,” dedi annem.

“Bengal Khondları. Duymuş muydun?”

“Hayır. Yeterince şaşırtıcı fakat hayır.”

“Hasadın iyi olmasını sağlamak için insan kurban etme gelenekleri vardı. Kurban edilecek olanlara birer tanrıymış gibi muamele ederlerdi. Kurbanların oynaması gereken bir rol vardı ve önemli kimselerdi.”

“Öleceklerini baştan biliyorlar mıydı?”

“Evet. Onlara Meriah deniliyordu ve kendilerine gerçekten de tapılıyordu. İhtiyaçları olan her şey sağlanıyordu.

Diğer Meriah’larla evlenebiliyor ve Meriah çocukları olabiliyordu. Fakat hepsi de kaderlerinin kurban edilmek olduğunu bilerek yaşıyorlardı. Onların

ölümleri, diğer herkesin yaşaması anlamına geliyordu. Statüleri buydu.”

“Bunun iyi bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Kendilerinin özel olduğunu bilerek yaşadıklarını, başkalarının hayatlarını kurtardıklarına inanarak öldüklerini ve bunun onların kaderi olduğunu düşünüyorum. Eğer taşıyıcı anne olmaya gönüllü kızlar da böyle düşünüyorsa bu iyi bir şey değil mi?”

“Tıpkı İsa gibi,” dedim.

“Evet, Jesseroon’um; aynen öyle. İsa sahneye çıkmadan önce uzunca bir süre insan kurban etme geleneği vardı.

Bir kralın ülkesini beladan uzak tutmak için yapabileceği en iyi şey, oğullarından birini kurban etmekti.” r — ' Hindistan’da bir kabile. Geçmişte insan kurban etmeleriyle tanınıyorlar, (ç.n.)

“İşte geldik!” dedi annem. “Bir ebeveyn oğlunu kurban ediyor. Ya da şu durumda kızını. Bir ebeveynin çocuğundan ölmesini istemeye ne hakkı var?” -i “Adamakıllı bir süreç olacak. Rehberlik hizmeti.” Babam güldü. “İncil’de bu kısmını biraz atlamışlar.”

“Peki ya ***düşünmekten*** bile aciz kızlar ne olacak? Dikkat çekmek isteyen ve bir hevesle gönüllü olanlar?” .

“Şey, bilmiyorum,” dedi babam. “Fakat önümüzdeki tek çıkar yol bu olduğundan bu fikri benimsememiz gerektiğini düşünüyorum. Golding çoktan hazırlanmaya başladı.”

“Klinikte mi olacaklar?”

“Gönüllülerle buluşmak için randevular ayarlandı.”

“Fakat Joe! Sağlıklı, güçlü, genç kızlar...”

“Başka ne yapabiliriz? Gen aktarımlı rahim alanında bir gelişme olana kadar elimizden hiçbir şey gelmez.”] “Yani amaç, aracı meşru kılıyor. Bu kızların ***canlarınr*** alacaklar.” I “Genç erkekleri askere almak gibi değil mi? Halkı için' son bir fedakârlıkta bulunmalarını istemek gibi?”

“Bir askerin öleceği kesin değildir. ***Yalnızca*** edilgen bir kurban değil.”

“Genellikle öyleler. Şunu duymuş...”

“Hayır,” dedi annem. “İstemiyorum.”

“Gönüllü olan kızlar birer kahraman olacaklar. Kendilerini feda etme cesaretlerini onurlandırmak zorundayız.”

Trenle eve dönerken pencereden karanlık kasabaya doğru yansıyan katmanlara baktım. Babamın haklı olduğunu biliyordum. Kendi hayatını hastalıksız doğacak bir çocuk uğruna vermek son derece cesurca bir

hareketti. Kendini geleceğe bir geçiş için sunmak. Haklıydı. Siyah ve beyaz gibi...

Bir süre sonra bu konuyu hiç düşünmedim. O zamanlar uzak, parlak, kahraman kızlar hayal ettim. Babamın öveceği ve onurlandıracağı kızlar, dünyayı kurtarmaya yardım eden kızlar... Yıldızlar kadar parlak ve uzaktılar.

Yakından bakınca yaşamak için yoğun ve rahatsız edici bir hayatım vardı. Baz vardı. Iain ile ilgili verdiği tepkiden dolayı benden hoşlandığını anlamıştım. Sal'in tecavüzünden sonra bana göz kulak oluşu çok hoştu. Onun eşcinsel olmadığını biliyordum, bunu düşünmek çok aptalcaydı. Fakat artık BİG'e gitmiyorduk ve birbirimizi nadiren görüyorduk.

Bir öğleden sottra okuldan çıkınca onu bekledim ve evine kadar birlikte yürümeyi teklif ettim. Bana evde olanları anlattı. Babası kilisesini kaybettiğinden beri bütün gün evde dalgın vaziyette oturuyormuş. Annesinin kiliseye gitmesini yasaklamış, dindar olduğu için annesi buna üzülmüş ve babası onlara Tanrı 'nın dünyanın yok olmasını istediğini söylemiş. Sonun çok yakın olduğunu ve buna hazırlanmanın tek yolunun zihni temizlemek olduğunu anlatmış. Bütün gün onunla birlikte oturup beklemelerini istemiş. Baz'm annesi öğretmendi ve babası, işe gitmek zorunda olduğu halde onu odaya kilitlemiş, annesi pencereden çıkmak zorunda kalmıştı. Bir keresinde de onu havlu askılığına bağlamış ve Baz okuldan dönene kadar öyle kalmıştı. En sonunda annesi okulu arayıp ailevi nedenlerden ötürü izin almak zorunda olduğunu söylemişti. Babası, Baz'a da dışarı çıktığı ve odasında çalıştığı için bağırmıştı.

"Yine de beni, anneme yaptığı gibi zorlamıyor," dedi Baz. "Belki de onu döveceğimi sanıyordur."

Annesi doktor çağırmaktan bahsetmiş ve babası, "Eğer şu kapıdan içeri bir doktor girerse onu öldürürüm," demiş.

Baz ve annesi fısıldaşarak ne yapmaları gerektiğini tartışmışlar fakat babası onları her yerde takip ediyor, her hareketlerini izliyormuş. "Uyumuyor bile," dedi Baz. "Gece odasına girecek olursan, orada pis bir örümcek gibi oturup beklediğini görürsün." Annesinin yapmaya izni olduğu şeyler yalnızca babasına sesli bir biçimde İncil okumak ya da evi temizlemekmiş. Baz, annesine bir şey olur endişesiyle dışarı çıkmaya korkuyormuş.

"Yardım almak zorundasınız. Akıl sağlığı bozulmuş," dedim.

“Evet, fakat...” Baz durup parmaklarını vurarak tempo tuttu, sanki kelimeleri bulmasına yardımcı olacakmış gibi.

“Bu o. Artık sanki özüne dönmüş gibi, yalnızca artık insanların ne düşündüğünü umursamıyor.”

“Nasıl yani?”

“Anneme her zaman ne yapması gerektiğini söylemiştir.

Bize, ikimize de... Pazar Okulu’na gitmek zorundasın, o Tanrı’yla konuşuyorsa sen sessiz olmak zorundasın, zıpla dediğinde zıplamak zorundasın. Eğer yapmazsan çirkinleşir.”

“Şiddet mi?”

“Hayır. Fakat eskiden eğer annem okuldan geç gelir ya da babam bir şey istediğinde annem yaptığı işi yeterince çabuk bırakmazsa sinirlenirdi. Rahatsızlık da değil, sinirlilik.

Saatlerce.”

“AÖS’den önce mi?”

“Her zaman böyleydi. Bütün hayatım, diğer insanların onun söylediklerini yapacağını umarak geçirmiş. Bu yüzden kaybetti çünkü cemaati onun önünde uzanıp üzerlerinden geçmesine izin vermedi.”

“Birine anlatman lazım.”

“Çok kurnaz. Hiç unutmuyor ve her an acısını annemden çıkarabilir.”

Ne yapabilirdim? Baz, eğer işler kötüleşirse bana telefon edeceğine söz verdi.

Bölüm

Anne ve babam Baz’ınkiler kadar kötü değil ancak yeterince çekilmezler. Özellikle hafta sonu aptalca bir tartışmaları oldu. Annem babama, pazar günü bir iş arkadaşının doğum gününe gitmesinde bir sakınca olup olmadığım sordu. Babam, bir şeyler okumaya çalışırken rahatsız edildiğinde dikkati dağılmış bir biçimde yaptığı gibi, “Evet, tabii,” dedi.

Fakat annem, ilgisizliği yüzünden ona saldırdı.

“Burada olup olmamamı gerçekten umursamıyorsun değil mi? Kitaplarınla baş başa olduğun sürece sokağa çıkıp çırılçıplak kasıla kasıla yürüsem umurunda olmaz.”

“Neyi yanlış yaptım?” diye sorup durdu babam. “Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum! Dışarı çıkmak ***istediğini*** zannettim.”

“Görünmez olmaktan sıkıldım!” diye bağırdı annem.

Pazar günü açık seçik pembe bir üst ve yeni olduğu belli siyah, yün bir pantolon giydi. Ben yatağa girdiğimde ikisi de henüz eve gelmemişlerdi.

Sonra Mandy ortaya çıktı. Bir öğleden sonra, ben okuldan yeni dönmüşken aradı ve evleneceğini söyledi. Mandy gevezelik ederken ben üzerimde montumla mutfakta dikilmiş, soğuk ve karanlık bahçeyi izliyordum. “Mart ayında.

Platt Fields’de yüzlerce kişinin katıldığı bir açık hava merasimi olacak. Kendi kıyafetimi kendim tasarlayacağım, beyaz olduğu sürece herhangi bir tarzda olabilir. Çok güzel antika bir dantelim var...”

Kiminle evleneceğini anlamadım. Bir erkek arkadaşı olduğundan bile haberim yoktu.

“Pazar günü isimleri verecekler,” dedi.

“Kim verecek?”

“Toplantıda. Nuhlar.”

“Kimin isimlerini verecekler?”

“Evleneceğimiz adamların isimlerini!” Anlattıkça daha da çılgınlaşıyordu. Elli çift... Hepsi aynı törende evleniyordu ve eşler birbirlerinin isimlerini bile bilmiyorlardı. Sal uzun zamandan sonra ilk defa DVD izlemeye bize geleceği için sabırsızlanıyordum ve o gelmeden odamı toparlamak istiyordum. Ayrıca anne ve babam için çay yapmam gerekiyordu.

“Annem biliyor mu?” diye sordum.

“Tabii ki bilmiyor. Yeni gönüllü oldum.”

“Seni aramasını söyleyeyim mi?”

“Tabii ki.”

Telefonu kapadıktan sonra ona kaba davrandığımı düşündüm.

Uzun zamandır konuşmamışken umursamaz bir tavır sergilemiştim. Kumpir için birkaç tane patates hazırladım ve mikrodalga firma koydum, sonra onu geri aradım.

Yeniden heyecanlanmıştı.

“Nuhlar farklı şehirlerde üç büyük tören tertipliyorlar.

Yalnızca temiz ve kutsal bölgelerden kadınlar başvurabiliyor.”

“Temiz ve kutsal bölge ne demek?”

“Kütüphane ve kooperatif arasında kalan, kuzeyde Manchester yolu ve güneyde oyun alanları ile sınırlandırılmış bölgedeki sokaklarda bulunan evlerin yüzde ellisini dönüştürdük.”

“Peki.” Aklını kaçırdığı açıkça görülüyordu.

“En kötüsü yan evdeki yaşlı çiftti. Clive’in müziğinden şikâyet edenleri biliyorsun değil mi? Onlara her şeyi açıklamak için saatler harcadım.

Sonunda geçen pazar toplantıya geldiler.”

“Aslında hâlâ tam olarak anlaya...”

“Bak şimdi,” dedi sabırla. “Bebeklerin doğabilmesini nasıl başardığımızı biliyor musun?”

“Nuhlar mı başardı?”

“Evet. Dua ve şefaat yoluyla.”

“Uyuyan Güzelleri mi kastediyorsun?”

“Evet, evet. Nuhlar, kötülük dalgasını geri çevirmeye ve Uyuyan Güzeller de çocuk doğurmaya başladı.”

“Doktorlar onları uyuttuğu için değil mi?”

“Nedenlerin kökenine bakman lazım, Jess. Olayları yalnızca yüzeysel olarak ele alamazsın. Incil’e bakarsan...”

Dışarıda bir arabanın yanaştığını duydum. “Doktorların bunu yalnızca Nuhlarm duaları neticesinde yapabildiklerini mi söylüyorsun?”

“Kesinlikle.”

“Fakat Uyuyan Güzellerin hepsi Nuhlardan değil ki.”

“Kaçının olduğunu bilsen şaşırırsın. Olmayanlar bile, temiz ve kutsal bölgelerden bulundular. Bu yüzden Nuhların dualarının yardımını aldılar.”

Annem mutfağa girdi. Telefonu ona verdim ve biraz peynir rendelemeye başladım. Annem meseleyi benden daha hızlı kavramış gözüküyordu.

“Kim olduğunu bile bilmiyor musun?” diye sordu.

“Mandy, herhangi biri olabilir... Yaşlı, pis bir sapık; dindar bir çatlak...”

Telefonun diğer ucunda tartışan Mandy’nin sesinin yükselişini ve alçalışını duyabiliyordum.

“Joe haklı,” dedi annem. “Senin beynin yıkanmış. Beni dinle. Tanımadığın bir adam senin evinde olacak. Senin ***y a tağında...”***

Telefonun öbür ucundaki ses gittikçe yükseliyordu. Annem telefonu kulağından uzaklaştırdı ve bana bakıp kafasını iki yana salladı. Bir boşluk yakaladığında, “Bak Mandy, bunu yapamazsın. Onları aramanı ve... Hayır, hayır, kes şunu! Hayır, mutlu olmanı istiyorum... Bunu tabii ki istiyorum...

Bu hiç adil değil!” Bir süre sessizlik oldu ve annem telefonu kapattı. Annem perişan bir halde telefona baktı.

Babam mutfağa girdi, montu hâlâ üzerindeydi. “Merhaba, fındık renkli kız,” dedi. Çay içmek için dışarı çıkıyordu, onun için bir şey yapmama gerek yoktu. Yalnızca fırında patates yaptığımı söylediğimde sırıtıp bunu tahmin etmesi gerektiğini söyledi.

“Joe,” dedi annem. “Şunu bir dakikalığına kes, olmaz mı? Mandy, şu büyük Nuh düğünlerinden birinde evleneceğini söylüyor.”

“Kesmek mi?” dedi babam. “Başlatan ben değilim ki!”

“Lütfen...”

“Önce suçu üzerime yıkmak istiyorsun ve sonra benden yardım bekliyorsun...”

“Üzgünüm,” dedi annem. Yüzünü ovaladı. “Üzgünüm.”

“Ne demem gerekiyor?”

Sessizlik oldu. Annem sanki rahatsız edici bir sineği kovmaya çalışıyormuş gibi kafasını salladı. “Bak, Mandy ile ilgili,” dedi. “Onu hastaneye yatıramaz mıyız?”

“Şaka yapıyor olmalısın. Bütün Nuhları kaçık olarak tanımlamak zorunda kalacaklar, açıkçası öyleler fakat etrafta pat diye önüme çıkan deli gömlekli kimse göremiyorum.”

Kafamın üzerinden beni öptü ve anneme hoşça kal bile demeden dışarıya çıkıp arabasına geri döndü.

Annem cumartesi günü Mandy’e gitti ve o gece bizim eve getirdi. Babam onu arabadan dışarı sürüklemek zorunda kaldı. Annem bir uyku ilacı verdi ve uykuya dalana kadar onunla birlikte misafir odasında oturdu. Sonra babama ve bana neler olduğunu anlattı. Oraya vardığında Mandy dikiş makinesini çıkartmış, düğün kıyafetini dikmekle meşgulmüş.

Birkaç parça dantelli perdeyi tutmuş, şeritler halinde kesiyor, ten rengi ipek bir eteklik altının üzerine dikmeyi düşünüyormuş. Annem düğünü kimin tertiplediğini öğrenmeye çalıştığında Mandy yalnızca gülüp, “Nuhlar beni özgürleştirdi!” demiş. Son derece enerjikmiş, dikiş makinesinin üzerinde dört dönüyor ve anneme bakıp bu kadar ciddi olduğu için kıkır diyormuş. Sonra telefon çalmış. Mandy cevap vermek için koşmuş ve patlayan bir balon gibi çökmüş.

Telefondaki kişi çok yaşlı olduğunu, toplu düğün törenlerinde yalnızca, genç kadınları istediklerini söylemişler.

Clive onu yeniden terk etmiş gibi kalbi kırılmış. Yalnızca bu defa evlenemeyeceği adamın kim olduğunu ***bilmiyordu.***

Fakat babamın belirttiği gibi onun ilgilendiği adam değildi.

Nuhların, hastane ve kliniklerin yalnızca genç gönüllüleri Uyuyan Güzel olarak kabul edeceğini bildiklerini söyledi.

Bebekleri sağ kalacak olan yalnızca onlardı. Mandy’nin aptalca bir şey yapmasından korktuğu için annem onu bize getirmişti. Babam banyo

dolabındaki bütün ilaçları topladı ve sakladı.

Mandy bütün hafta yataktan çıkmadı. Yemek yemiyor ve zorlukla bir şeyler içiyordu, ifadesiz bir yüzle öylece uzanıyordu. Annem onu yalnız başına bırakmaktan endişe ediyordu fakat işe gitmek zorundaydı. Babam birkaç gün izin aldı ve ondan sonra da ben onunla ilgilenebildiğim kadar ilgilendim. Acınası bir durumdu, elimde içecekle yanma gidiyordum ve o gözleri kapalı, yaşlar yanaklarından süzülerek orada yatıyordu. Ona içmesi için yalvardığımda kafasını yavaşça, yüzüme bile bakmadan bir taraftan diğer tarafa çevirdi. Sonunda yatağa girip yanma çömeldim, elini tuttum ve ağladım. Gözlerini hafifçe araladı, sanki göz kapakları kaldırabilmesi için fazla ağırdı. Mırıldandığını duydum. “Söz verdiler. Tanrı dualarını duyar, gönlünün istediğini verecektir.”

“Mandy, kimse sana...” , “Söz verdiler.”

Doktor bir ton ilaç yazdı ve annem onunla evde ilgilenebilecek nitelikli birini buldu. Adı Paul’dü. Pahalıydı ve Mandy’nin hiç parası yoktu. Bessie Nine’nin evi satılsa iyi olurdu çünkü o ev Mandy Ve anneme kalmıştı fakat hiç kimse gidip eve bakmamıştı bile.

Bessie Nine’nin evi satılsaydı... Şimdi nerede olurdum, merak ediyorum? Beni kaçırıp alıkoyacak bu derece kusursuz başka bir yer bulabilir miydi?

Anne ve babam pek de tartışma denemeyecek bir hareketlilik içindeydi ve annem, Mandy’nin bakım masraflarım karşılamanın tek yolunun arabayı değiştirmemek ve tatile gitmemek olduğunu söyledi. Babam da kendi açısından bunun bir sorun yaratmayacağını söyledi. Yeryüzü için iki iyi karardı fakat Mandy’nin ağlayan yüzü geceleri kâbusum oluyordu.

Her şey kafamın içinde çalkalanmaya devam etti.

Mandy gibi çocuk isteyen tüm kadınlar, dünyanın her yerinde yataklarının içinde ağlıyorlardı. İntiharlar... Çeteler etrafta dolanıyor ve canlarının çektiği her ne ya da kimse alıyorlardı. Ve S al’in düşüncesi... EKFİ kadınlarının söylediği gibi AÖS, kadın ve erkeklerin arasını açıyordu. Küçük protesto gruplarının aptalca gevezelikleri, hiçbir işe yaramıyordu.

Her şey parçalara ayrılıp dağılmadan önce yapabileceğimiz bir şey olması gerektiğini düşündüm. Bir keresinde otobanda arabayla yol alırkenki ön camın görüntüsü gözümün önüne geldi. Öndeki arabadan bir taş fırlamış ve ön camımıza çarpmış, çatlatmış ve o çatlak yavaşça sürücü tarafındaki camın orta yerine doğru yayılmıştı. Babam bir sonraki çıkıştan sapmak için arabayı sağa çekmişti. Camdaki çatlak hareket etmeye devam etmiş; yavaşça, sanki canlıymış gibi yılan gibi kıvrılmıştı. Sapağa vardığımızda

çatlak öbür yana kaymış ve yukarıya doğru yeni bir çatlak oluşmaya başlamıştı. Sanki biri camın üzerini karalıyordu.

Babam göbekte durmuştu ve arabayı tekrar çalıştırdığında vitesin ani hareketiyle cam bir anda paramparça olmuştu.

Babam yol haritasıyla camı indirmek zorunda kalmıştı. Ben şimdi bize olanın böyle bir şey olduğunu düşündüm. AÖS bir çatlaktı ve şimdi bütün dünyayı parçalara ayırıyordu.

Görebildiğim tek umut ışığı, doğumda annelerini öldürecek olan donmuş embriyolardı.

Bölüm

Onlar hakkında oldukça sık düşünmeye başladım. Doğrudan kafamın içinde geziniyorlardı. Farklı zamanlarda, farklı ruh hali içerisinde, gönüllü olan o kızları düşünüyordum.

Sal, EKFİ grubu içerisinde yer alıyordu; annesi de gruba katılmıştı. Ben pek hevesli değildim ve yalnızdım. Bu yüzden Mary telefon edip de BİG kıyafet geri dönüşümü projesini çözmek için yardım etmemi istediğinde ve Iain’ın Londra’da olduğunu söylediğinde evet demek için düşünmedim.

BİG’e yeniden dâhil olmayacaktım fakat bir akşam herkesle bir araya gelmek iyi olacaktı. Orada, o kadar da fazla kişi yoktu aslında; görünen o ki başkaları da bağlarım koparmıştı. BİG’in son demlerinde olduğunu tahmin ettim.

Doğum günü olduğu için Jacob bira getirmişti. Kıyafetlerin üzerinde kenara atılmış eski giysilerin rutubetli kokusu vardı. Koku her şeye sinmişti, biralarımızın tadına bile.

Daha iyi durumda olanları Gerçekten Ucuz tezgâhında satmak için saklıyorlardı ve geri kalanları çift rötarlı havaalanı protestosundaki bavulların içini doldurmak üzere kullanılacaklardı.

Birisi müziği açtı ve ritmi bizi hızlandırmaya başladı.

“Bahse girerim çoğu ölmüş kimselere aittir,” dedi Mary.

AÖS’den ölen kadınları düşündüm ve kocalarının onların giysilerinin dağıtıp dağıtmadığını merak ettim. Karınızın dolabını karıştırdığınızı ve her şeyi çöp poşetlerine koyduğunuzu düşünün. Tişörtler, pantolonlar, her gün giydiğini gördüğünüz giysiler...

Babamın donmuş embriyo ve Uyuyan Güzellerle ilgili söylediklerini düşündüm, türümüzün devamını sağlamaya nasıl yardım edeceklerini. Her bir gönüllünün kaç hayat yaratabileceğini kestirmeye çalıştım. Eğer bir kız

çocuğu doğururlarsa ve o kızın da çocukları olursa ve onların da olursa... Birkaç nesil sonra yüzlerce kişiye ulaşabilirdi.

Fakat farkın anlaşılması bundan çok önce gerçekleşecekti.

Genç çocukları kaçıran ve satan insanlaf için fark yaratacaktı.

Kadınların kirli olduklarını düşünen erkekler için de.

Erkeklerden nefret eden EKFİ kadınları için. HÖC'nin saldırdığı, hayvanlar üzerinde korkunç deneyler yapan bilim adamları için. Herkesin dünyaya bakışında fark yaratacaktı çünkü bir umut olduğunu göreceklerdi.

Mary bana doğru ipek bir elbise fırlattı. Ağır ve kaygan, güzel bir yaz akşamındaki gökyüzü rengindeydi. Kazağımı çıkardım ve elbiseyi tişörtümün ve kot pantolonumun üzerine geçirdim. Eski bir tasarımdı, üst kısmı dardı ve aşağı doğru genişliyordu, diz üstüne kadar güzel katları vardı.

"Vay canına!" dedi Mary. "Şuna bakın!" Herkes bakmak için durdu, birisi ıslık çaldı ve diğerleri alkışladı. Kendi etrafımda döndüm. Ağır ipeğin üzerimi saran serin temasını sevdim. Krem rengi işlemesi olan kahverengi bir etek buldum ve Mary'e uzattım. Ahmed üzerine turuncu ve altın sarısı bir kaftan geçirdi. Herkes yığının içinde beğendiği bir şey aramaya başladı. Sıradaki eski şarkı içime işlemiş gibiydi. ***Love, love will tear us aparî again.6**** Duyduğum en mutsuz şarkıydı.

"Jessie! Jessie! Buraya bak!" Mary, etrafında parlak mavi tüyleri olan küçük, siyah bir şapka buldu. Çok güzeldiler; kadifemsi siyahın üzerinde, şapkanın kıvrımı etrafına dolanarak dantelli mavi bir desen oluşturmuşlardı.

Her birimiz bir diğerini beğenmeye başladık. Kollarımızı ve boynumuzu gererek süslerimizi sergiliyor, kedi yürüyüşü yapan modeller gibi yürüyor ve durup poz veriyorduk.

Üzerimdeki kıyafeti daha önce kimin giydiğini, bunun içinde dansa gidip gitmediğini merak ettim. Elbise sanki canlıymış gibi garip hissettim. Elbiseyi üzerime geçirdiğimde başka bir bedeni üzerime giyiyordum. Hafif, fırıl fırıl, dans eden bir beden. Ve benden sonra bir başkası daha elbiseyi giyebilirdi. Ve başka biri daha... Hepsi de o fırıl fırıl dönen, dans eden bedeni hissedecekti. Fakat tabii ki aynı zamanda kendileri de olacaklardı. Eğer yalnızca bir elbiseyle bu kadar çok duygu aktarılabiliyorsa yaşayan her canlı öldükten sonra kaç kişinin üzerinde yaşıyordur diye merak ettim.

Farklı şekillerde, dedikleri ve hareketleriyle, yaptıklarıyla diğer herkesi besliyorlardı. Bütün bu ölü giysiler, biz onları üzerimize geçirir geçirmez yeniden hayat buluyorlardı.

Ölümün aslında o kadar da büyütülecek bir şey olmadığını düşündüm. Ölebilirdim ve bu hiç de umurumda olmazdı.

Kimler gönüllü olacaktı? Kendime bu soruyu sorduğumu hatırlıyorum. Mary, deri bir yelek ve siyah gece eldivenleri giymişti. Bana doğru gelip reverans yaptı ve giysi yığının etrafında kol kola gezinerek yanından geçtiğimiz herkesin önünde eğilip reverans yaptık. Gönüllüler de benim gibi

6 Aşk, aşk bizi tekrar ayıracak (Joy Division şarkısı.) (ç.n.)

kızlar olacaktı, genç olmak zorundaydılar. Ne kadar gençse o kadar iyiydi. Kolumu Mary'ninkinden çektim ve sahne merdivenlerinde oturmaya gittim. Eteğimin ipeğine elimi sürttüm, kotumun üzerinde düzleştirdim. Babamın bahsettiği kabile insanlarını düşündüm. Kurban olanlar, Meriahlar, özel olduklarını ve diğerlerinin hayatlarını kurtardıklarına inanarak öleceklerini bilen insanlar... Bunun kaderleri olduğunu düşünüyorlardı. Bu onların kaderiydi. Kimin bundan daha iyi bir hayatı ve ölümü olabilir diye düşündüm.

Sarhoş değildim fakat odanın üzerinde, tepede, bütün göçmüş hayatlarıyla giysilerden oluşan dağa doğru bakıyordum.

Enerji dolu BİG üyeleri bir yığından diğerine giysileri fırlatıyor ya da üzerlerine giyip dans ediyordu ve bunların benimle hiçbir ilgisi yoktu çünkü benim yapacak daha önemli bir işim vardı. Diğer kurbanların bildiklerini benimseyebileceğimi biliyordum. Kendi insanları için ölen diğer gönüllüler. Bombalı kemerlerini takmış intihar bombacıları...

İpek fularlarını boyunlarına sarmış genç, Japon kamikaze pilotları... Tıpkı ipek elbiseyi giydiğim gibi. Güçlerini ve kararlılıklarını kuşanmışlar, benim kaderimi çiziyorlardı.

O gece gördüğüm rüyaları hatırlamıyorum fakat uyandığımı ve bir şeyin ta dibine doğru gidiyor olduğumu hissettiğimi hatırlıyorum. Mavi suların derinliklerine, katman katman koyulaşan mavinin dibine doğru... Turkuaz, camgöbeği, deniz yeşili, kraliyet mavisi, lacivert, Fransız mavisi, gece mavisi, mürekkep, daha da koyu fakat korkutucu değil, yalnızca rengin derinliği ve yoğunluğu karşısındaki şaşkınlık. Ne zaman istersem, her an mantar tıpası gibi suyun yüzeyine fırlayabileceğimi biliyordum.

Kendimi, bir Uyuyan Güzel gönüllüsü gibi hayal ettim.

Uyutulan ve bir daha asla uyanmayan. Birinin bunun için nasıl gönüllü olabildiğini hâlâ bilmiyordum. Kafamın içinin, sanki içeride pek çok çelişkili düşünceye yer varmış gibi genişlediğini hissettim. Ferah ve

heyecanlı. Baz'la bu konuyu konuşabilir miyim diye merak ettim. İşte o gün çok sıra dışı bir şey olacakmış gibi hissettim.

Bölüm

Sıra dışı bir şey oldu fakat bu iyi bir şey değildi. Akşam, ***Haftanın Bebeklerini'***ni izliyorken anne ve babamın mutfakta yükselen seslerini duydum. Televizyonun sesini açtım çünkü o programı seviyordum. ***Yaşam için Anneler*** tarafından tertiplenmişti. Bebeklerin ve hamile kalmadan önce annelerinin fotoğraflarını gösteriyorlardı. Birisi -genellikle Uyuyan Güzel'in annesi- bir şiir ya da Incil veya Kuran'dan bir şeyler okuyordu. İstediğiniz şiiri seçebiliyordunuz fakat konuyla ilgili yazılmış olanlar da vardı, benim en çok sevdiğim şuydu:

Güzel uyu, s e v g ili______ , serin kara toprakta.
Hayatını bu yeni doğan için verdin.
Fedakârlığının nuru Bebeğinin hayatında bir yıldız gibi parlıyor.

Bazı kişiler en sevdikleri şarkıyı söylemeyi seçiyorlardı. Kendimi orada hayal ettim ve hangi fotoğrafımı kullanırlar diye merak ettim. Bütün bebekleri seyrettim. Dik, siyah saçlı ve ciddi bakışlı maymuna benzeyen bir tanesi vardı. Bir diğerinin saçsız kafası ve şişman yanakları... O sersem bakışlarıyla size doğru bakmalarını seviyordum.

Sanki, "Nereden geldim buraya?" diye merakla soruyorlardı.

Bebeklerden sonra başka haberlere geçiliyordu. Kundaklama, intiharlar, savaşlar, salgınlar, Malezya'da darbe, Pakistan'da olağanüstü hâl, Washington'da isyanlar, Birleşik Krallık'ta hayvanlar üzerinde deney yapan bilim adamlarının evlerine saldırılar, duruşmaya çıkarılmadan hapsedilen terör şüphelilerinin temyize başvurmaları, haftada beş bin gönüllü seçen Çin Uyuyan Güzel programı, hayati hizmetlere gönüllü yazılmalar, Hindistan'da seller, Nijerya'da sağlıklı bir hamilelik geçiren ve takipçileri tarafından gizli bir yerde canlı tutulan kadının hikâyesi... Bunun gibi bir hikâye her zaman vardı. Üstelik en gizemlisi, kadını hiçbir zaman ekranda görmez ve bebeğinin doğduğunu da hiçbir zaman duymazdınız. Kadınların hamilelikten sağ çıkmalarına yardımcı olduğu söylenen rivayetler vardı: Diyetler, özel bitkiler, Bakire Meryem'e gece gündüz edilen dualar, yamyamlık, arınmış çevreler, suyun içinde yaşamak, meditasyon, hipnoz, voodoo, akupunktur, oruç tutmak, yüksek rakımlarda kalmak, ana tanrıça için kan akıtmak... Bütün o sözde sağlıklı hamile kadınların görünmez oluşları ilginçti!

Televizyonun sesini kıstım. Artık anne ve babamın sıradan bir münakaşa içinde olmadıklarını duyabiliyordum.

Annem ağlıyordu, bu yüzden ne dediğini tam olarak anlamak güçtü. “Sana söylemem gerekmiyordu!” Televizyonun sesini tamamen kapattım. Kulaklarım kendi ismimi yakaladı; babam kısık bir sesle, “Jessie’nin bildiği bir şey mi?” diye soruyordu. Sonra tabak çanakların yerde parçalanmasıyla duyulan şok edici sesler. Kapıya doğru sokuldum ve kulağımı yasladım.

“Bana bir kere bile bakmadın...”

“Ah, benim kabahatim! Neresinden bakarsan bak, burada mağdur olan Cath...”

“Hayır! Dinle, Joe!”

“Niçin dinleyecekmişim? Bu kendine hizmet eden bokun bir kelimesini daha neden dinleyecekmişim?”

Korkunç bir sessizlik oldu. Kulağımı zorlasam da hiçbir şey duyamadım, sonra mutfak kapısı açıldı, koridordan yürüme sesleri geldi, ön kapı çarparak kapandı ve araba kükreyerek hayata döndü.

Dondum, bir sonraki sesi bekliyordum fakat hiçbir şey olmadı. Babam gitmişti. Mümkün olduğunca sessiz, parmak uçlarımda üst kata çıktım. Bunun ne ile ilgili olduğunu biliyordum ve annemi görmek istemiyordum. Odama geldiğimde hiç ses çıkarmadan kapımı kapadım ve seslendiği takdirde duymamak için kulaklıklarımı taktım. Masamda oturdum ve gözlerimi duvara diktim. Haftalardır biliyordum.

Engelleyebilirdim... Anneme durumu bildiğimi söyleyebilir, onu babama anlatmakla tehdit edebilirdim, Fakat ben görmezden gelerek (cebindeki not? Yeni pantolon?

İş arkadaşlarıyla pazar gününü geçirmek?) sanki benimle hiçbir ilgisi yokmuş gibi neşe içinde kendi hayatımla ilgilenmiştim.

Ve şimdi babam öfke ve acıyla gecenin içine dalmıştı; bilmediğim bir yere, kaza yapma ve bir daha geri gelmeme riskiyle gidiyordu. ***Jessie ’nin bildiği bir şey mi?***

Benim bilip bilmediğimi mi soruyordu? Ya benim bildiğimi ve ondan sakladığımı, annemle işbirliği içinde olduğumu düşünüyorsa?

Tabii ki böyle düşünecekti. Buzla kaplı yollarda karanlığı vınlayarak geçerken benim de düşündüğüm her şeyi düşünecekti. Geç saat klinik çalışmaları, iyi elbiseler, Mandy ile olduğu söylenen çay saatleri... Benim de onun yalanlarını örtbas etmek için işin içinde olduğumu düşünecekti.

Benim de onun kadar kötü olduğumu...

Geri geldiğini duymalıydım. Kulaklıklarımı çıkardım, ışığı söndürdüm ve yatağa girdim. Uzun bir zaman sonra annemin yukarı çıktığını duydum. Sahanlıkta dakikalarca bekledi, sonra banyoyu kullandı ve odalarına gitti. Sahanlıktaki ışığı açık bıraktı. Kıpırdamadan yatıp araba sesine kulak kesildim, yolun sonundan dönüp gelmesini umdum.

Saatlerce o şekilde uzandım. Kafamın içinde babamın yoldan savrulduğunun, karanlık suların arabanın tepesinde anafor oluşturduğunun ve nehrin belirsiz derinliğinde şaşkına dönmüş bir balık gibi titreyen sarsak farların ışıltısının görüntüleri belirip duruyordu.

Ona mesaj göndermeyi ya da telefon etmeyi düşündüm fakat hâlâ yoldaysa kaza yapmasına sebep olabilirim diye korktum. Bütün gece uyanık kaldım. Annem sabah sessizce kapıyı çaldı, içeri girerken uyuyormuş gibi yaptım. Sonunda evden ayrıldığını duydum. Aşağıya indiğimde işten saat yedide çıkacağını ve geldiğinde yemek pişireceğini yazdığı bir not buldum. Babamın adı geçmiyordu. Büyük ihtimalle onun geri geleceğini ve notu göreceğini ummuştu.

Duş aldım ve temiz kıyafetler giydim. Ayrılıp ayrılmayacaklarını bilmiyordum. Bir yanım bunu bilmek istemiyordu ve hiç de umurumda değildi. Bir süre boş boş telefonuma baktıktan sonra babama mesaj yazdım: ***Baba, iyi misin? xoxo J.*** Okula vardığımda henüz bir cevap yoktu, ben de telefonu sessize aldım. Bütün gün cevap gelmedi ve Sal de okulda değildi.

Döndüğümde ev tam olarak bıraktığım gibiydi. Annemle yemek istemedim, bu yüzden bir sandviç yaptım ve odama çıktım. Babamın laboratuvannı aradım fakat kimse cevap vermedi. Bir süre sonra cep telefonunu aradım, doğrudan telesekretere geçti. Bu çok garipti, telefonunu kapadığını hiç görmemiştim.

Annem geri geldiğinde ona seslenip çayımı aldığımı söyledim. Gelip kapımı çaldı, ben de ona konuşmak istemediğimi söyledim. Yine de kapıyı açtı.

“Joe’dan haber aldın mı?”

“Hayır.” Ona bakmaya dayanamıyordum.

Bütün akşam odamda kaldım. Annemin aşağıda gezindiğini duyabiliyordum ve konuşmaya başladığında dinlemek için kapımı açtım. Bakıcı Paul ile görüşüyordu.

Mandy’nin akşam yemeğinde ne yediğini ve yürüyüşe çıkıp çıkmadıklarını sorduğunu duydum. Mandy ile konuşurken sesi sahte ve neşeli geliyordu. “Harika, iyi yapmışsın! Hiç bu kadar sevinmemiştim.”

Sonra tüm ev yeniden sessizleşti, telefonun çalmasını ya da arabanın park edişini duymayı bekliyorduk.

Annem gece yarısına kadar bekledi. Banyoya girdikten sonra kapımın dışında beni dinledi. Kıpırdamadım, sonunda kendi odasına gitti ve kapıyı kapadı.

Pencerem açıktı ve anayola kadar bütün arabaların seslerini duyabiliyordum. Fazla araba sesi duyulmuyordu ve hiçbirinin sesi onunki değildi. Başka bir sürü ses daha vardı.

Radyatörün soğurken çıkardığı tıkırtı, bir baykuş, yan komşunun sanki birisi henüz banyodan çıkmış gibi su borusundan akan suyunun sesi. Eğer kaza yapmış olsaydı biri onu bulur ve hastaneye götürürdü; cüzdanına bakarlar ve polis izini sürerdi. Kaza yapmamıştı. Yalnızca kimsenin nerede olduğunu bilmesini istemiyordu. BİG'de giyinip kuşanmış, dans eden herkesi düşündüm; o mavi elbisenin içinde döndüğümü. Kendilerini feda edenleri. Evli olmanın o aptalca karmaşası, söylenen yalanlar ve kavgalarla karşılaştırıldığında, ne kadar net, basit ve iyiydi. Bana neden mesaj yazmadı? Annemin durumunu bildiğimi bildiğine ikna olmuştum.

Belki ikimizi de bir daha asla görmek istemiyordu.

Saat beşten sonra bir ara uyuyakalmış olmalıyım çünkü saat dokuz buçukta postacı geldiğinde sarsılarak uyandım.

Annem gitmişti, eve gelip yemek yapmakla ilgili bir not bırakmıştı. Gözlerim acıyor ve başım yorgunluktan ağrıyordu fakat evde kalmayı göze alamadım. Sal ile konuşmayı düşündüm ancak "Ne olmuş yani?" demesinden korktum.

Haksız da olmayacaktı. Ayrılmışlarsa ne olmuş? Onun anne ve babası ayrılmıştı, her zaman olan şeylerden yalnızca biriydi.

Aptal yetişkinler... Günleri sayılıydı.

Okula giden bir otobüse bindim ve üst katın önündeki koltuklardan birine oturdum. Gökyüzü bulutluydu ve pencereden görünen her şey düz ve gerçekti, suç mahalli gibi.

Kötü bir şey olmasını bekleyen bir yer gibiydi. Duraklatılmış bir film gibi. Bir Uyuyan Güzel'in hiçbir şey bilmeyeceğini düşündüm. Ölü olmak, ölü olma hali, sorunsuzdu.

Tıpkı doğmadan önce olduğu gibi. Rüyasız bir uyku... Bunu yapabilirdim, gerçekten de fark etmezdi. Aptal ebeveynler için üzülmek yok, enerji ve duygu israfı yok. Yalnızca sükûnet ve sakinlik. Sonra birdenbire babamı gördüm. Sol taraftaki kaldırımda yürüyor ve arkasından

otobüs geliyordu, onu omuzlarından ve adımlarından tanıdım. Yerimden fırladım, otobüs yanından geçtikten sonra yüzünü gördüm.

Babam değildi. Alakası yoktu, bıyıklı bir adamdı.

Yerime oturdum, kalbim bütün kaburgamı titretiyordu.

Babam kendini öldürebilir miydi? Bu düşünceye engel olamadım.

Belki de bu yüzden benimle konuşmak istemiyordu, umudunu yitirmişti. Annemin yüzünden, AÖS yüzünden...

Her şey ters gitmişti. Yine de telefonunu aradım. Cevap vermedi. Annemle birlikte Mandy'yi eve getirdikleri geceyi hatırladım, aralarında onu neredeyse sürüklüyorlardı ve annem onu misafir odasındaki yatağa yatırmıştı. Babam lavabonun yanında durup su ısıtıcına gözlerini dikmişti, sanki içinde geleceği görebilirmiş ve ona konsantre olabilirmiş gibi. Şimdi benim de ona ihanet ettiğimi düşünüyordu. Nerede olduğunu bilmediğimizi ve umurumuzda olmadığını düşünüyor olmalıydı, onu bulmak için kılımızı bile kıpırdatmadığımızı.

Guide Köprüsü'nde otobüsten indim ve şehre gitmek için trene bindim. İstasyondan ilk otobüsle kliniğe gittim.

Elbette işte olmalıydı. Arabamıza bakarak park yerinden geçtim fakat göremedim. Anahtar kodunu bilmediğim için laboratuvar kapısından içeri giremedim. Arkadan dolaşıp merdivenleri çıkıp ön kapıya gitmek zorunda kaldım. Güvenlik görevlisi gözlerini bana dikti fakat ismimi söyleyince sırıttı ve kafasını salladı. "Seni uzun süredir görmemiştim!"

Binanın içine girmek bile beni sakinleştirdi. Kapıların üzerindeki isimlerle koridor huzur doluydu. Servis arabasıyla yanımdan bir hemşire geçti ve bana göz kırptı. Merdivenlerden aşağı laboratuvarlara doğru koşarken sadece oraya ait olan, eski, dostane koku burnuma geldi. Biraz alkole benziyordu ve burnunuzu açıyordu. Ahşap çalışma sıralarının koyu ılık kokusu... Babamın her zaman burada olacağını düşünmüştüm. Ancak yoktu. Laboratuvarının kapısı kilitliydi.

Babam yoktu, Ali yoktu. Telli, küçük camdan içeri bakmaya çalıştım fakat içerisi karanlıktı ve yalnızca kendi yansımamı görebiliyordum. Aşağıdaki koridor bile sakin ve boştu, soracak kimse yoktu. Kendimi dışarıya atana kadar geldiğim yoldan geri dönmek zorunda kaldım. Soğuk, gri gökyüzü bana bakıyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum.

Hızla şehre doğru yürüdüm, artık sinirliydim. Çok ap- talcaydı. Bunca yolu gelmek ve onu aramak aptalcaydı.

Tabii ki iş yerinde değildi. Orada olsaydı, annem onunla konuşmuş olurdu. Ve kendini öldürmesine de imkân yoktu.

Azrail'in işini yaptıkları için intihar edenlere gülerdi. Neden onun peşinden gidiyor ve endişelenip zamanımı harcıyordum?

O beni bir saniye bile düşünmeden bir yerlere gitmişti.

Muhtemelen eski bir dostunu, İngiliz Müzesi'ni ya da harika bir kütüphaneyi ziyarete gitmişti. Annem konusunda çok üzgün olduğu için mi beni ***hatırlamamıştfl*** Ne diye onu umursayacaktım? Eğer o beni terk edebiliyorsa ben de onu terk edebilirdim.

Açlıktan ölüyordum. Eight Day Kafe'de durdum, otobüste tıkınmak için tütsülenmiş bir tofu burger ve buzlu bir kayısı suyu aldım. Kayısının tadı içime yayıldı, mor yakutla karışık turuncu pütürler dişlerimin arkasında kaldı. Keşke iki tane alsaydım, diye düşündüm.

Okula vardığımda tarih dersine kadar yarım saatlik boşluğum vardı. Oyalanmak için müzik odalarına geçtim ve şansım güldü: Baz'ı çalışma odasındaki kuyruklu piyanoda görebiliyordum. Başını kaldırdı ve sırıttı fakat çalmaya devam etti. Devrilmek üzere olan nota kâğıtlarından oluşmuş bir şelalenin içinden geçtim.

Ona ailemle ilgili olanları anlatmak istedim. Neden anlatmayacaktım ki? Onun babası en azından delirmişti.

Benimkiler ise hiçbir mazeretleri olmadığı halde aptalca davranıyorlardı. Neden yaptıklarını örtbas edecektim? Baz çalışmasını bitirdi ve piyanonun başından kalktı. "Nat, Wettenhall'da neler olduğunu öğrendi!"

"Ne yaptınız?" , "Chester yakınlarındaki hayvan laboratuvarmı araştırıyorlardı.

İçeri sızmayı başardılar."

Neden bahsettiğini anlamam biraz zaman aldı fakat HÖC'nin uzun süredir bu merkeze girmeye çalıştığını ve uyuşturulmuş, her taraflarına tüpler ve kablolar yerleştirilmiş, bağlanmış, kıpırdayamayan hayvanların gizlice çekilmiş görüntülerini almayı başardıklarını anladım.

"Fakat araştırmacılar neden böyle bir şey yapıyorlar?

Bir nedeni olmalı."

"Bunun gerekçesi ne olabilir? Evdeki durumlar sakinleşir sakinleşmez oraya gidiyorum..."

"Ne oldu?"

"Babam hastanede. Annem istemedi fakat sonunda dok- ' toru aradım ve bir ambulansla birlikte onu almaya geldiler.

Hezeyanlarıyla o kadar meşguldü ki onu dışarı çıkartana ; kadar ne olduğunu fark etmedi bile."

"İyimi?"

Baz omuz silkti. "Annem günde iki kere onu görmeye gidiyor. Daha sakin göründüğünü söylüyor. Bilmiyorum."

Saatine baktı. "Gitmem gerek. Birazdan eve döner." Piyanonun kapağının üzerinden metronomunu aldı ve sırt çantasının içine koydu.

"Baz?"

"Evet, bunu aldığımı biliyorlar. Benimki bozuldu ve bir sınavım daha var." Kapıya doğru yanaştı. "Annem çok üzgün, eve döndüğünde orada olsam iyi olur."

Annesinin de bir tahtasının eksik olduğunu hatırladım.

Onunla birlikte oyun alanına doğru yürüdüm ve vedalaştık.

Telefonumu kontrol ettim. Ona babamdan bahsetmemiştim; evet, düşünmesi gereken yeterince şey vardı. Ve ailesiyle işler yoluna girer girmez, hayvanların hayatını kurtarmak için Nat ile buluşmaya gidecekti.

Sal hâlâ okulda yoktu. Hafta boyunca okula gelmemişti fakat Birmingham'dan döndüğüne emindim, bu yüzden eve dönerken yolda ona uğradım. Evdeydi, DVD izliyordu. Ön odada beni sıkıştırdı ve filmi baştan başlatmakta ısrar etti.

"Bunu görmelisin, Jess. Kesinlikle görmelisin. Müthiş."

DVD izlemek istemiyordum, konuşmak istiyordum fakat ümit yoktu. Ben henüz tek kelime edemeden filmi başlattı.

DVD; evet, artık herkes görmüştür. Fakat o zaman ben henüz duymamıştım bile. EKFİ kadınlarından almıştı. Hayatımda gördüğüm en korkunç ve üzücü DVD'ydi. AÖS'ye yakalanmış bazı kadınlar hakkındaydı. Fakat şu; hasta olan kişiyle bir dizi endişe ve korku aşamalarından geçtikleri, pek çok farklı tedavi uygulayıp en iyisinin olmasını umdukları, bir-hastalık-güncesi tarzı programlardan biri değildi.

Sonunda yine de ölebileceğim hissettiğiniz zaman, kişi bir şey öğrenmiş ya da size bir şey öğretmiştir. Hiç de öyle değildi. Kadınların isimlerini bile söylemiyorlardı, yalnızca hasta olduklarını gösteriyorlardı. Bir şeyleri tekmeliyorlar, küfrediyorlar, bazı sözleri sürekli tekrarlıyorlar, yıkılıyorlar ve zıvanadan çıkıyorlardı. Evlerinde, hastanelerde, farklı ülkelerde, hatta dışarıda kadınlar yerlerde yatıyorlardı.

Kadınlar ölüyordu. İşin özü, kadınları ilgilenebileceğiniz tipte insanlar olarak göstermiyorlardı; birer hayvan gibi gösteriyorlardı. İğrenç halleriyle,

çıplak, kusarken... İnsanlar bunun pornografi olduğunu söylüyor. EKFİ ise bunun gerçekte olanın bir kaydı olduğunu, insanların görmezden geldiklerini ve üzerlerini çiçeklerle örttüklerini söylüyordu.

“Bu onlara her şeyi gösterecek,” dedi Sal.

“Artık böyle şeyler olmuyor. AÖS kadınlarını uyuttular, artık hiçbirinin bu feci süreçten geçmesi...”

“Uyutulmak?” Sal titredi. “Uyutulmak? Yaşlanmış hayvanlardan bahsetmiyoruz, genç kadınlardan bahsediyoruz.

Ölen kadınlardan. Çıldırmalarını izlemek zorunda kalmamak, her şeyi iyileştiriyor değil mi?”

Diyecek hiçbir şeyim yoktu.

“Bununla kampanya başlatacağız. Kadınların doğrulup farkına varmalarını sağlayacağız. Bu insanların erkek olduklarını ve bu şekilde öldüklerini düşünsene. Hâlâ bir çare bulunmamış olacağını düşünüyor musun?”

DVD’nin sonunda kendimi hasta ve perişan hissettim, Sal ise tamamen enerjikti. EKFİ’den arkadaşlarını aramaya başladığında oradan ayrıldım. Eve varana kadar cep telefonuma bakmamaya çalıştım fakat bu hiçbir şeyi değiştirmedi, hâlâ bir arama yoktu. Mutfak pis kokuyordu ve çöpün içine baktığımda annemin bir dolu iğrenç sigara izmariti dökmüş olduğunu gördüm. Bana sigarayı bırakacağına söz vermişti.

Sanki bırakabilirmiş gibi. Daha fazla yeni giysi almamayı kabul ettiğinde de tırabzanın üzerindeki gri, yün ceketin Jigsüw’dan alındığını gayet iyi biliyordum. Güya eğitimli, zeki bir insandı. Eğer kendisine söylenip anlatıldıktan sonra yapabileceğinin en iyisi buysa, ne kadar umut kalmıştı ki?

Annem eve geldiğinde dışarıda yemek için aklımı çelmeye çalıştı. Beni odama kadar takip etti. “Joe için endişelendiğini biliyorum, Jessie ve onu ben de merak ediyorum.

Bu hava işleri daha da kötüleştiriyor.”

“Havayı kötüleştiren, senin sigara içmen,” dedim. Kendi odasına gitti ve ortalık sessizleşti. Ağlıyor mu diye merak ettim. Fena davrandığımı biliyordum. Bugün olanların hiçbirinin olmamış olmasını diledim, başka biri olmayı diledim. Sal EKFİ’ye katılmıştı, Baz gidiyordu ve babam benimle bir daha iletişim kurmamanın bir sorun yaratmayacağını düşünüyordu.

Işığı söndürdüm ve perdeyi açtım, uzanıp kayın ağacını izledim. Gökyüzüne doğru kara bir mimari gibiydi. Alttaki dallarında sokak lambasından dolayı bir parça turuncu parlaklık vardı. Kara dalların ardında gökyüzü belirsizce karanlıktı.

Ne yıldızlar ne de ay vardı, yalnızca hafif kirliliği yansıtan bulutlar. Kendimi bir kafesin içindeki yaratık gibi hissettim. Hangi yöne adımımı atsam ya da dönsem, yolum tıkanıyordu. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu, güçsüzdüm.

Bir çözüm yolu bulmak zorundaydım.

Ne olduğunu henüz anlayamadan bir şeyler kafamdaki baskıyı rahatlatmaya başladı. İğne deliği kadar bir ışık...

Mavi elbiseyi giydiğim gece hissettiğim şey özgürlüktü.

Gönüllü olabileceğimi hayal etmek. Gönüllü olsam babam ne kadar memnun olurdu, diye düşündüm. O zaman bana karşı kızgınlığı devşm etmezdi, aklımın annemin aptal ilişkisinden daha önemli şeylerle meşgul olduğunu görmüş olurdu. Benimle gurur duyardı. Neredeyse onun, “Benim kahraman Jesseroon’um!” dediğini duyar gibiydim.

Şu anda ne kadar çılgınca ama ne kadar çılgınca görünüyor.

Fakat düşündüğüm buydu. Kıpırdamadan uzandım, güçlükle nefes alıyordum ve kendimi önümde açılan boşluk okyanusunda yüzer vaziyette bıraktım. Karmaşık savlar ve uzlaşmalar olmadan doğru dürüst bir şey yapmak. Dünyayı değiştirecek bir şey. Başkasına ihtiyaç duymadan, gücümün yettiği bir şey yapmak. Babamı gururlandıracak bir şey.

Yastığımı ve yorganımı yataktan kaldırdım ve yere serdim, böylece kayın ağacına bakmaya devam edebilir ve özgürlük hissinin yayılmasına izin verebilirdim. Eylem özgürlüğü.

Kendim için bir şey yapmaya karar verme özgürlüğü...

Çarşamba gecesi Tartıştığımız zaman hep aynı şeyleri tekrarlayıp duruyor.

“Benim yüzümden gönüllü oldun. Dediklerim yüzünden, Eğer bahsetmemiş olsaydım, kafanın içinde yer etmeyecekti bile.”

Dışarısı karanlık. Odaya iki kupa kakao getirdi ve kupayı kulpundan tutabilmem için sağ elimi çözdü. “Baba, diğer elimi de çöz. Lütfen...”

Kakaoyu elimden alıyor (bana güvenmemesi gerektiğini ona öğretmiş olmalıyım), sol elimi çözüyor, sonra kakaoyu geri veriyor ve akıllıca menzilimden çıkıyor.

“Her şey yolunda. Bir şey denemeye kalkmayacağım.

Yalnızca ellerimi ısıtmak istedim.” Sol bileğimi büküp parmaklarımı oynatıyorum. Bu bir nimet. îki elimle kupayı sarıyorum.

Mükemmel bir rahatlık... Kokusu ve sıcaklığında kendimi kaybedebilirim, oysa yalnızca kakao.

Onunla tartışmaya devam etmeliyim. Onu her an ikna edebilirim, çabalamaya devam etmeliyim. Anlamayacak olması imkânsız. “Senin yüzünden gönüllü olmadım. Eğer hiç bahsetmemiş olsaydın, haberlerde duyduğumda zaten yumruk yemiş gibi olurdum. Bu sadece yapmam gereken bir şeydi, er ya da geç beni bulacaktı.”

“Sana katılmıyorum, Jess. Anlamıyorum... Bu kader olayını, yapman gereken şeyi... Sen özgür bir bireysin. Hayatınla ilgili istediğin şeyi yapabilirsin.”

“Biliyorum. Dinle. Açıklamama izin ver çünkü bu özgürlük.

Bundan başka bir şey değil.”

“Sen hiçbir zaman kaderci olmadın. Sana anlattığımda Hinduizm’in gülünç olduğunu söyleyen kız nerede?”

“Bilge Baba. Bu Hinduizm değil. Bu benim bildiğim bir şey.”

Kafasını iki yana sallıyor. Dışarıda, karanlık gecenin ötesinde bir köpek havlıyor. Dün bağırmaya çalıştım ve ağzımı tıkadı. Boğazım hâlâ acıyor ve dilimin altı kenarından açıldı. Açıklamak. . . Ona açıklamak... Sanki anlayabilirmiş gibi...

“Orada değildim bile. Sana anlattıktan sonra çekip gittim.

Eğer konuşmak için yanında olsaydım...”

“Hiçbir şeyi değiştirmezdi. Sadece gidip evet, gönüllü olacağım demedim ki. Bilmiyor musun? Bu düşünce gelişti.

Bu sayede ne anlama geldiğini bilmiş oldum.”

“Jess...”

“Tamam. Tamam. Nasıl bir şey olduğunu sana anlatacağım.

Denize girmek ve yüzmek gibiydi.”

Eskiden yaptığı gibi bana kaşlarını oynatıyor ve benim kaçık olduğumu ima ediyor. Gülüyorum.

“Bu gerçek. Dinle. Büyük ve geniş bir plajdasın, AÖS bir dalga ve suya girmeye çalışıyorsun. Önceleri plajın kenarındasın, gezip dolaşıyorsun. Fakat dalga geliyor. İlk dalgalar yalnızca ayaklarını ıslatıyor, soğuk fakat henüz küçükler ve sen kıkırdayarak plajda koşabiliyorsun.”

“Güzel yorum, pek şiirsel.”

“Bu, AÖS ile ilgili ilk haberleri duyduğum zaman anlayamayacak kadar genç ve aptalken hissettiğim şey. Sonra daha büyük dalgalar gelmeye başlıyor, birbiri ardına. Bacaklarına çarpıyorlar. Seni ezmeye çalışan suyun gücünü ve bileklerini çeken anaforu hissediyorsun. Sonra su derinleşiyor, dalgalar bedenine çarpıyor ve sendeliyorsun, neredeyse seni devirecekler.”

“Gözümün önüne geliyor.”

“Suyun ağırlığı sana vuruyor. Fakat sen dimdik duruyor ve direnip yürümeye devam ediyorsun. Sonra oldukça derine geliyorsun, kafan ve omuzların açıkta ve ayakların hâlâ kuma değiyor fakat etrafındaki su derin. Bir sonraki dalga kırılmıyor çünkü kıyıya yakın yerde kırılırlar. Yalnızca bir kabarıklık, sana doğru yuvarlanan bir su yığını ve geldiğinde sana vurmuyor, üzerinde gücünü göstermiyor. Seni yerden kesiyor. Havaya kaldırıyor, taşıyor ve denizde yüzmeye başlıyorsun.”

“AÖS’nin içinde mi yüzmeye başlıyorsun?”

“Kalın kafalılık yapma.”

“Bütün o dalgaların içinde hangisi gönüllü olmak anlamına geliyor? Yoksa seni boğmaya gelen tsunami mi?”

“Olanı kabul etmek ve onunla başa çıkacak yolu bulmakla ilgili.”

“Benzetmelerin, düşüncelerin gibi mantıksız, Jess.”

Kalan kakaoyu kupanın içinde döndürüyorum, dibinde kalan çikolata tortusunu sulandırmaya çalışıyorum. Keşke anlayabilseydi. Keşke bütün bunlar sona erseydi. “Annemle konuşabilir miyim?”

“Niçin?”

“Sadece konuşmak istiyorum.”

“Tamam.” Numarayı çeviriyor ve cep telefonunu bana uzatıyor. O telefonu elinde tutarken 9997‘ ’u ne kadar çabuk tuşlayabilirim? Eğer telefonu bana bir dakikalığına bırakmış olsa yapabilirdim.

“Alo?”

“Anne.”

“Jessie! Neredesin?”

“Sence neredeyim?”

“İyi misin? Joe orada mı?”

“Burada. Seni arayabileceğimi söyledi.”

“Şu anda kızgınsın fakat açıkçası Jess ileride her şeyi daha farklı göreceksin.”

“Ben öyle düşünmüyorum.” Bana yabancı olan telefonu kulağımda tutarken dokuz tuşunun nerede olduğunu kestirmeye çalışıyorum. Annem

başka bir şey söylüyor, takip edemiyorum. “Affedersin? Ne?” Telefonu gözüme yaklaştırıyorum ve parmağımla dokuzun üzerini örtüyorum. Aramayı sonlandır... Aramayı sonlandır ve sonra...

Babam bana doğru eğiliyor ve telefonu elimden kapıyor.

“Bu kadar yeter.” Kulağına götürüyor. “Cath, üzgünüm.

Fakat telefon elindeyken ona güvenemem. Seni sonra ararım.

Evet. İyiyiz.”

“Ne yapacağımı düşündün?” diyorum kızgınlıkla.

“Yapmayı düşündüğün şeyi.”

“Sen bir akıl okuyucu değilsin.”

“Değilim, keşke olsaydım; o zaman belki bütün bunlar bir anlam ifade ederdi.”

“Keşke olsaydın.” Bu odaya dair en üzücü şey bir perdenin olmaması. Gece vakti pencereye ışığın yansımasıyla ilgili çok sevimsiz bir şey var, dışarıyı göremiyorsun. Kara, parlak bir kör uç. Karanlıkta oturup konuşmayı tercih edern— Acil duru *m* numarası, (e.n.)

dim, böylece dışarıda bir gökyüzü olduğunu görebilirdim.

Karanlığı düşünmeyeceğim. Hatırlaman gereken şey ışığın değiştiği. Her şey değişir. Pencere buradan siyah gözükse de dışarıda ışık var. Başka türlü bir ışık. “Ateş böcek-, lerini hatırlıyor musun?”

Boş gözlerle bana bakıyor.

“Cormvall’da? Tatile gittiğimizde.”

“Ateş böcekleri! Evet. Sokağın kenarındaki banketin üzerinde.”

“Ben yeşil renkte parladıklarını düşünmüştüm ve sen hayır, çimlerin arasında oldukları için öyle gözüküyor demiştin.”

“Öyle mi demiştim?”

“Benim için birini aldın, bir yaprağın üzerindeydi fakat yine yeşilimsi ve sarıydı, böylece kabul etmek zorunda kaldın...”

Sırıtıyor. “Ara sıra haklı oluyorsun. Fakat şu anda değil.”

Bir sessizlik oldu. “Erkeğini kendine çekmek için parlıyorlar,” diyor.

“Bilge Baba.”

Birbirimize bakıyoruz.

“Lütfen bırak da gideyim. Lütfen...”

Kafasını iki yana sallıyor.

Boş kupalarımız elimizde sessizce oturuyoruz.

Bölüm

Böylece gönüllü oldum.

Sıcak klinikten çıkmak için acele ettim çünkü diğer kızlardan biriyle konuşmak zorunda kalmak istemedim. Döner kapıdan çıkmak, buzlu suya atlamak gibiydi; yüzümdeki derinin soğuktan buruştuğunu hissettim. Otobüs şoförlerinin grevde olduğunu hatırladığımda çoktan durağa gelmiştim.

İstasyondan kliniğe kadar yürümüştüm fakat şimdi zar zor dik yürüyebiliyordum. Kalbim bir topçu gibi göğüs kafesimi tekmeliyordu, öyle sert çarpıyordu ki neredeyse dengemi kaybediyordum. Otobüs durağına yaslandım ve düzgün nefes almaya çalıştım: Al, ver, al, ver... Beni yumruklamayı kesmesi için göğsüme emir vermeye çalışıyordum.

Ellerimi birleştirip ağzıma yaklaştırdım ve avuçlarıma sıcak hava üfledim, sanki Sal'in panik atak için kullandığı kese kâğıdıymış gibi düşündüm. Verdiğim nefesi yeniden ciğerlerime çektim. Bir keresinde babam, Sal'in kullandı- ğı kese kâğıdını almış, dudaklarına doğru büzüştürmüş ve kâğıdı şişirip balon gibi patlatmıştı. Eğer hâlihazırda yoksa size bir panik yaşatmaya yeterliydi. Cep telefonumu açtım ve gözlerimi diktim. Mesaj yoktu.

Kendi kendime yürüyebileceğimi söyledim. Eğer hızlı i yürürsem caddenin telaşlı gürültüsüne, akan trafiğe, önce beni boğan sonra uzaklaşan ve bir sonrakiyle çakışan siren seslerine karışabilirdim. Yürürken hızlandıkça kalbim de alışıldık ritmine kavuşmak zorunda kalacaktı, çılgın bir kurbağa gibi sıçrayamazdı; ne de olsa yapacak bir işi vardı.

Kaldırımın kenarında bir adam hafif bir inleme sesi çıkarıyordu. Hızla yanından geçerken ayaklarını gördüm, ağız kısmı kürklü süet kadın botları vardı. Bütün bu adamların ortadan kaybolmasını dilerdim, sefillikleriyle beraber kaybolmalarını. Boş evlerin yanından geçmekten nefret ediyordum. Parçalanmış pencereler, kırılmış kapılar, birinin ön bahçesinde yakılmış bir ateş ve yayları fırlamış yanık bir koltuk vardı. Şapkamı kaşlarımın üzerine indirdim, yakamı dikleştirdim ve daha hızlı yürüdüm. Basbayağı koşuyordum.

Bir sonraki köşeden sonraki evler doluydu, budanmış çalıları ve güvenli kepenkleri vardı, bu yüzden yavaşlayabildim. îşte o anda, içimi yutmuş olduğum sıcak, küçük bir sır gibi ısıtan düşünce kafama dank etti; parıldayan közlenmiş bir kestane gibi. Yapmıştım! Gerçekten de yapmıştım!

Önümdeki çevirmeyi çok geç fark etmiştim. Bir kez sizi gördüler mi, geri döndüğünüzde şüpheleniyorlardı. Kooperatif çantalı bir kadının arkasında bekledim, sabırsızdı ve kadın polisin ilgisini çekmeye çalışıyordu. Fakat

kadın polis, tuhaf tipli birini inceliyordu ve iyice odaklanmıştı çünkü adam ona dokunmaya çalışıyordu. “Ellerinizi düz tutun lütfen* bayım, Düz. Ellerinizi çekin bayım, teşekkür ederim.”

Giysilerinin üzerini üstünkörü bir biçimde inceliyordu, üzerinde bomba olabilirdi ve kadm bunu asla fark etmeyebilirdi.

Yalnızca adamdan kurtulmak istiyordu. Önümdeki bayan, “Sadece alışveriş yaptım, memure hanım. Geri dönmem lazım, torunum uyanmak üzeredir... ”

Kadın polis ilerlemesi için başıyla işaret etti. Sonra tabii ki kendini doğrulamak zorunda olduğu için çantamdaki her şeyi çıkardı, bütün kitapların ve dosyaların içine baktı ve hepsini çantanın içine geri koymamı söyledi. İçimdeki oluşan tüm sıcaklık çekildi, ağlayacak gibi hissettim. Ona hissettiğim şeyin ne olduğunu bilene kadar küçük kabininde gizlenebilir miyim diye sormayı düşündüm.

Yağmur, tenime batan küçük buz iğneleri gibi yeniden çiselemeye başladı. İstasyonda Ashton treni için sefer panosunu kontrol ettim ve kirli avlunun içinden geçerek merdivenlerden dördüncü platforma yürüdüm. Garip bir his kafamın içine yerleşti, kim bilir kaç yüz defa burada bulunmuştum.

Şu kuru, acı istasyon kokusunu koklamış; başında sahibi bulunmayan ve yok edilen eşyalar için yapılan aptal anonsların tekrarını ve trenlerin kükreyen tıkırtılarını, açılan kapıların bip sesini, üzerinde sarı uyarı üçgenleriyle kırık kaygan-zemin tabelalarının çirkinliğini görmemek, duymamak ya da koklamamak için her seferinde nasıl da koşturmuştum. Bir daha asla görmeyecek olmak nasıl bir şeydi? Görmek istemeyeceğiniz kadar fenaydı. Fakat bir daha asla görmeyeceğinizi düşünürseniz aklınızdan çıkarmak istemeyebilirdiniz.

Kendimi toparladım. Telefonumu kontrol ettim. Köprüye giden merdivenleri çıktım ve sonra platforma indim. Yanından geçtiğim her insana bakıyordum; sizi tanımıyorum ve muhtemelen hayatımda bir daha asla görmeyeceğim, diye düşünüyordum. Şu yabancılardan birini bile tanıma ihtimalimin olmamasını hayal etmek garipti.

Tren, dışarıya sıcaklığını yayarak yanaştı. Bir koltuğa yerleştim ve kliniği hayal ettim. İçimde başka hiç kimsenin göremeyeceği güçlü, parlak bir çekirdek vardı; dünyanın parlayan merkezi gibi. Dr. Golding’in zeki ve nazik suratı; yapacağımız şeyin berraklığı, cilalanmış masa ve tatlı mavi sümbül kokusundan oluşuyordu. Gerçekti. Benim, yani Jessie Lamb’in

merkezindeydi. Tren zorlanarak hareket etti, çektiği ağırlığı içimde gerçekten hissedebiliyordum.

Dr. Golding içeri girmeden önce klinikte birbirimize büyülenmiş bir biçimde bakmıştık. Sanki kendimize bakıyor gibiydik; bunu yapacak olan diğer kızlara bakıyor ve artık onlar benim kardeşim, diye düşünüyordum. Beş kişiydik.

Karşımdaki kızdan hoşlanmıştım, kafasının her tarafında küçük siyah örgüler vardı ve hantal sandalyemi halının üzerinden masaya doğru sürüklerken başını kaldırıp gülümsemişti.

En sondaki kız okuyormuş gibi yapıyordu.

Karen'ı babamın laboratuvarmdan hatırlamıştım ve bu iş için gerçekten yaşlı diye düşünmüştüm. Masanın ortasında, içinde mavi sümbüller olan bir kâse vardı, bir aynaya benzeyen cilalı yüzeyine yansımışlardı. Oradaki her şey öylesine sıcak ve parlaktı ki gözlerimi ovalamak zorunda kalmıştım.

Sonra Dr. Golding ve iki hastabakıcı içeri geldiler.

Doktor tombul ve keldi. Yabancı aksanıyla konuşmaya başlayarak sakin ve nazikçe bize bilmemiz gerekenleri anlatmıştı.

Klinik, mahremiyetimizi koruyacak ve biz de programa olan ilgimizden kimseye bahsetmeyecektik. Hastabakıcı bir kayıt cihazının düğmesine basmış, "Yasal nedenlerden ötürü," demişti.

Yerleştirme sırasında neler olduğunu ana hatlarıyla anlatmıştı.

Mevcut durumda 'umut verebilecek pek az senaryo bulunduğunu' ve bunun onlardan biri olduğunu söylemişti.

Bizim bu fedakârlığı tek bir çocuk için değil, o çocuğun tüm gelecek nesli için -çocukların geleceği- için yaptığımızı anlatmıştı. Kapının yakınındaki kız ağlamaya başlayınca hastabakıcı onu dışarı çıkarmıştı.

Ellerimi parlak masanın üzerinde açmış, bunun gerçek olduğunu düşünmüştüm. Burada, bir şeylerin gerçekleşmesi için gereken güç vardı. Dr. Golding bize bir zaman çizelgesi vermişti. Eğer hâlâ ilgileniyorsak muayene için imzalamamız gerekiyordu. Eğer muayene olumlu sonuç verirse gebelik önleyicileri çıkaracaklardı. Muayeneden sonra nedenlerimiz için düşünmeye ve sonucu ne olursa olsun verdiğimiz karara güvenmemize yardımcı olması için bir rehberlik seansı olacaktı. Sonunda bir mülakat yapılacak ve ya kabul edilecek ya da reddedilecektik.

Herhangi bir sorumuz olup olmadığını sorduğunda kimse sesini çıkarmamıştı. Doktor gülücükler saçarak gülümsemişti.

Papyonunun deseninin birbirinin üzerinde mavi ve yeşil iki balıktan oluştuğunu fark etmiştim. Papyon, başka birinin üzerinde gülünç dururdu fakat ona tam olarak uymuştu.

İnsanların yüzünü hızla inceleyen ve onu sanki yıllardır tanıyormuş hissi uyandıran bir üslubu vardı. “Bir şeyi baştan açık ve net belirtmeliyim, bayanlar. Bunu hiçbiriniz yapmak zorunda değil. Anlıyorsunuz değil mi? Her biriniz istediğiniz an çıkıp gidebilirsiniz. Bugün, haftaya, yerleştirmeden hemen önce...” Kollarını iki yana açtı. “Hiç sorun değil. Fikrinizi değiştirirseniz mutlu olurum. Gençsiniz.

Gençlerde bağışıklık sistemi daha güçlüdür. Bu yüzden on altı yaşındakileri arıyoruz. Bazı ülkelerde daha da gençlere bakıyorlar.” Bize baktı ve sonra parlak yuvarlak gözlüklerini çıkarıp gözlerini ovaladı. “Sizler büyük cesaret sahibi genç bayanlarsınız. Kanunlara göre çocuk sahibi olacak kadar büyüksünüz. Fakat unutmayın ki ebeveynlerinizin gö- zünde hâlâ çocuksunuz. Bunu ebeveynlerinizle tartışmanız/ istiyorum, onların tavsiyesini dinleyin. Ve şimdi sizleri sel vecen hastabakıcım Gamer’ın ellerine bırakıyorum.”

O hızlı, ciddi ve küçük selamını eğilerek vermiş ve kapıya gitmişti. Hastabakıcı Garner ona gülümsemiş ve not defterini odanın ön kısmına getirmişti. Eğer hâlâ gönüllü olmak istediğimizi düşünüyorsak muayene için imza atabilirdik.

Ben de öyle yaptım.

Tren sanki tekerleri boşalmış gibi delicesine hızlandı, sonra uygun bir hızı yakaladı. Telefonumu kontrol ettim.

Hiçbir değişiklik yoktu. Annemin nerede olduğumu sorup sormayacağını ve ona ne söyleyeceğimi merak ettim. Babama bir elektronik posta yollayıp önemli haberlerim olduğunu ve duymak için eve gelmesini söylemeyi düşünüyordum.

İkisine birden söyleyecektim. Babam ne kadar gurur duyacaktı, kim bilir!

Ah evet, bunu hatırlıyorum, onun eve gelişini düşündüğümde ne kadar mutlu hissettiğimi hatırlıyorum. Bir insan ne kadar aptal olabilir?

Bölüm

Annem evde uzanmış beni bekliyordu. Babamdan haber alıp almadığımı sordu, görünen o ki o da almamıştı. Yüzü gri ve gözleri kırmızıydı, ansızın onun için son derece üzüldüm.

Babama ulaşmaya çalışıp çalışmadığımı bilmek istedi. Evet dediğimde gözleri yaşla doldu.

“Yalnızca bana yapıyor sanmıştım. Eğer sana da cevap vermiyorsa... Belki polisi aramalıyım.” Elektronik postama cevap vereceğinden emindim. Umut doluydum fakat tabii ki ona bunun nedenini söyleyemezdim. Polisi aramadan önce bir gün daha beklememizi önerdim. Kendimi, bunu sakince söylerken duyunca ve annemin solgun yüzünün gülümsemeye çalıştığını görünce dengelerin değiştiğini anladım.

Tahterevallide olduğu gibi... Eğer daha ağır olan kişiyseniz aşağıya doğru iner ve poponuzu yere vururdunuz. Şimdi ben sürekli yükseliyordum. Onu avutuyordum. İçimde cansız bir mutluluk belirdi ve beni bir kuş gibi kaldırdı. Doğru olanı yaptığımı ***biliyordum.***

Ona elektronik posta yolladım:

Merhaba baba, annemle aranızın açık olduğunu biliyorum fa k a t gerçekten önemli haberlerim var. Sana HEMEN anlatmam gerekiyor! Lütfen ne zaman ve nerede görüşebileceğimizi yaz. Seni özledim! Xoxo Jess Ölüm kalım meselesi, gerçekten, diye de ekledim ve sonra sildim. Ona ne kadar üzgün, kızgın ve endişeli olduğumu söylemeyecektim. Karşılığında o da annemin neler çevirdiğini ona söylemediğim için bana öfkelenmeyecekti.

Bu anlaşma kafamda açık ve netti.

Çay içtikten sonra annem Mandy’yi ziyarete gitti. Sabah olana kadar postamı kontrol etmeyecektim. Cevap verecekti, biliyordum. Televizyonu açtım. Etiyopya’da sağlıklı olduğu söylenen hamile bir kadın vardı ve insanlar ona tapmaya başlamıştı. Kulübesinin dışındaki sokakta, onun için getirdikleri portakal ve tatlı patatesleriyle toplanan kalabalığı gösterdiler. Küçük bir çocuk çıktı ve ciddi bir ifadeyle hediyeleri kabul etti, sonra kapıyı ardından sıkıca kapadı.

Sokaktaki insanlar çömeldi ve dua ettiler. AÖS araştırmalarında ilaç denemesine katılan otuz Birleşik Krallık gönüllüsünden on birinin ön görülemeyen bir yan etkiden dolayı öldüğünü bildirdiler. İzleyiciler ve filme karşı gösteri yapan ***Yaşam için Anneler*** arasında çıkan kavgadan sonra polis, EKFİ-AÖS filminin kamusal alanda gösterimini durdurmuştu.

Televizyonu kapattım. Kaynayan kızgın güçsüzlük halini hissedebiliyordum, daha sonra hatırladım ve rahatlayarak güldüm. Ben bir şey yapıyordum ve bu aptallıklar için kaygılanmama gerek yoktu. Kafamdaki baskı kaynayan bir çaydanlığın ağzından püsküren buhar gibi vınlayarak dışarı çıkmıştı.

Boş ekrana bakıp bıçak gibi keskin sırrıma sarılarak orada öylece oturdum. Öleceğim için memnundum çünkü bu karmaşa ve acı için tek

mükemmel çözüm buydu. Çölün ortasında serin, gölgelik, yeşil bir bahçeyi hayal etmek gibiydi.

Çalan telefonum sessizliği bozdu. Arayan Sal'di. Bir duyurusu vardı. Annesiyle tartıştıkları ve sonunda bir karara bağladıkları şeyi bana söylemek istemişti. Taşmıyorlardı.

"Neden? Nereye gideceksiniz?"

"Glossop'a taşmıyoruz, EKFİ evinde iki boş oda var."

"Fakat Sal... Seni nasıl göreceğim? Glossop buradan kilometrelerce ötede!"

"Otobüsü kullanırız. Ashton'da buluşabiliriz."

Evi satıp taşınmaları ne kadar sürerdi? Bunun öneminin olmadığını fark ettim, belki onlar taşınmadan ben gitmiş olurdum. "Uğrayayım mı?"

"Olur."

Ona anlatmak için sabırsızlanıyordum. Dr. Golding programla ilgilendiğimizi kimseye söylememememizi istemişti fakat Sal başkaydı. Ona vereceğim bir hediyeymiş gibi hissediyordum. Bir dilim tatlı huzur, huzur vaadi...

Ona söylediğim zaman onun, "Harika! Ben de gönüllü olacağım, birlikte yapacağız!" diyeceğini hayal ettim. Bunun, içini kemiren öfkeden onu uzaklaştıracağım biliyordum.

O nu gördüğümde bu çok da kolay olmadı. Sıkı ve keskindi, sopa gibi zayıftı ve siyah giyinmişti. Evleri soğuktu.

Odasına çıktığımızda rafları boş ve duvara istiflenmiş kutuları gördüğümde şok oldum. "Ne zaman gidiyorsunuz?"

"Çok yakında. Bu hafta. Annem bir minibüs Ödünç alır almaz." Oturabilmemiz için yatağının üzerindekileri kaldırdı.

"Annem, faturaları başkalarıyla paylaşmanın daha ucuza geleceğini söylüyor."

"Doğru." Koşa koşa onun evine gelemeyecek olma düşüncesini hiç sevmedim. Yatağının yanındaki kutudan eşyaları tembelce çıkartmaya başladım. Küçükken sahip olduğu oyuncaklar vardı. Odasını hatırlamam için bana kurmalı rahibeyi verdi. "Her şeyi mi taşıyorsunuz? Annen evi satıyor mu?"

"İnşaat şirketi binayı geri alacak."

"Neden satamıyorsunuz?"

"Satılık kaç tane ev olduğunu görmedin mi?"

Tabii ki biliyordum. Her yerde kapılarının üzerine tahta çakılmış evler vardı. “Neden bu kadar fazla satılık ev var?”

“Ölen kadınlar yüzünden.”

“Fakat kocalarının ve çocuklarının yine de eve ihtiyaçları var.”

“Bekâr annelerin de öldüğünü düşünmüyor musun?

Genç çocuklar evde yalnız kalabilirler mi?”

Sal’in annesi bekârdı fakat Sal bu konuda hiçbir zaman bu derece duyarlı olmamıştı. “Üzgünüm.” Ölen bekâr anneler de bunca boş evin sebebi olamazdı ya, neyse. Belki de taşman insanlar Sal ve annesi gibiydiler, başka insanlarla bir araya gelmek ve tasarruf etmek istiyorlardı.

En kötüsü korkuydu. Bir umut olduğunu bir kez bildikleri zaman her şey değişecekti. Kendimi tutamadım, “Sal, donmuş embriyoları duydun mu?”

“Eskileri mi? Öncekiler?”

“Evet. Onları AÖS’ye karşı aşılayabilme durumları var.”

“Yüzleri mavileşene kadar onlan aşılayabilirler, yine de onları kullanmak için yeni bir yol bulmaları gerekecek.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Artık o zavallı Uyuyan Güzelleri daha fazla kullanamayacaklar.”

“Niçin?”

Bana sanki bir aptalmışım gibi baktı. “Çünkü EKFİ onları durduracak.”

“Öylemi?”

“Başka bir kızın daha beyni yıkanıp işkence ve ölümü kabul etmeyeceğinden emin olacaklar. Genç kızları hedef alan bir kampanya olacak, nasıl zombilere dönüştürüldükleri anlatılacak.”

Kutunun içini karıştırdım ve birkaç parça lego çıkarttım.

Mavi ve kırmızı parçalar yeşil zemin üzerine rastgele konmuştu. Parçaları söktüm ve birinin üzerine diğerini koyarak basamak yapmaya başladım. “Bazılarının bunu yapmayı istedikleri için yaptıklarını düşünmüyor musun?”

“Hayır,” dedi. “Uyuyan Güzellerin yaptığı da tıpkı diğer intihar vakaları gibi. Birer yardım çığlığı sadece.”

“Bence bir insan gayet aklı başında olabilir ve bunun yapmaya değer olduğuna karar verebilir.”

“Neden sürekli kadınlar fedakârlık yapmak zorunda kalıyorlar? Bu sorun ancak kadınlar açıkça kurban olmayı reddettikleri zaman çözülebilir.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” Basamaklar hiçbir yere varmıyordu. Kutunun içine geri attım.

“Eğer biri, ‘Ah benim hayatım pek önemli değil, kendimi size feda edeceğim. Böylece çocuk sahibi olabilirsiniz,’ dediğinde bir erkek ne söyleyecek? İstemem kalsın mı?

Uyuyan Güzellerin her biri, geri kalanımız için işleri daha da kötüleştiriyor.”

“Bütün Uyuyan Güzel gönüllülerini durduklarında EKFİ ne yapacak?”

“Hiçbir şey yapmayacağız. Yerimize oturup erkeklere, bir şeyler yapma sırasının onlarda olduğunu söyleyeceğiz.

Tehlikeli bir şeyler için kendileri gönüllü olsunlar.” İlaç deneyen gönüllüleri düşündüm, neredeyse tamamı erkekti.

Fakat bu tartışma bir sonuca varmayacaktı.

“Glossop’ta yaşamaya başladığında okula gelmeye devam edecek misin?”

“Annem öyle istiyor. Beni okula bırakabilecek birini tanıyor.

Bakalım.” Sal’in söylediği her şey iğne gibi batıyordu.

Ona küçük kuzenini sordum, hâlâ izini bulamamışlardı.

Gitmem gerektiğini söyledim. “Glossop’a gelmelisin. EKFİ’ye katıl. Mesajların gönüllü olmaya çalışabilecek okuldaki çılgın kızlara iletilmesine yardımcı olabilirsin.”

Ona, bunu düşüneceğimi söyledim. Aşağıya indiğimizde, “Burası artık eskisi gibi değil,” dedi. Oturma odasının kapısı sonuna kadar açıktı. İkimiz de içeriye göz attık. Temiz ve topluydu fakat o gece nasıl gözüktüğünü hatırlıyordum:

Hazır yemek paketleri, kutular, şişeler ve koku.:.

“Kâbuslar görüyorum,” dedi. “Başka bir evde olmanın belki faydası olabilir.”

“Ah Sal...” Merdivenlerin sonunda birbirimize sarıldık ve gözlerim yaşla doldu. Daha iyi hissetmesi için bir şeyler söylemek istedim ve söylemeyi düşünebildiğim tek şey onun hor göreceği bir şeydi. İşe yaramazdım. Kafamda yalnızca, ***lütfen bitsin, lütfen hemen bitsin,*** diyen bir sesti.

Kamyona tıkıştırılmış ve mezbahaya giden bir dana gibiydim.

Saat altıda sessizce, annem uyanmadan postalarımı kontrol etmeye indim. Babam cevap vermemişti fakat vereceğini biliyordum. Çay saatine kadar ona süre tanıdım.

Annemle kahvaltı etik ve Mandy’nin çok daha iyi olduğunu, bakıcı Paul’ün bir mucize gerçekleştirdiğini söyledi.

Annem işe gitmek için çıktıktan sonra ben de okula gitmek için hazırlandım. Eğer birine anlatmazsam patlayacakmışım gibi hissediyordum fakat babam yanımızda olmadan anneme anlatmayacaktım. Sal ise imkânsızdı, Baz ailesinin sorunları ve Nat'in aptal planlarıyla meşguldü ve babam...

Neden cevap vermemişti? Bir daha geri gelmezse ne olacaktı?

Ya bu akşam gerçekten de polisi aramamız gerekiyorsa?

Ne yapmam gerektiğini kendime hatırlattım. Panik ve rahatlama, açılıp kapanan bir elektrik devresi gibi içimde dolaşıyorlardı.

Dışarıda sis vardı, tadı eskimiş buz küpü gibiydi. Her şey cansız ve sessizdi. Okula gitmek istemiyordum. Konuşabileceğim biri olmalıydı, sırrımı onlara söylemesem bile, gevezelik edebile'ceğim biri olmalıydı.

Aklıma Mandy geldi. En azından beni gördüğünde her zaman mutlu oluyordu. Annemin olayını biliyordu ve babam için ondan tavsiye alabilirdim. Otobüs durağını geçtim ve sisin içinden birbiri ardına mavi ışıklarıyla ambulansların fırladığı ana yola girdim. Siren sesleri bir an yükseldi ve sonra kayboldu. Ya babam onlardan birinin içindeyse?

Görebilecek kadar yaklaştığımda Mandy'nin perdelerinin saat dokuzu geçiyor olmasına rağmen kapalı olduğunu fark ettim. Eğer o kadar iyiyse yatakta tembellik ediyor olmamalıydı.

Bir an için aslında buraya gelmemem gerektiğini düşündüm. Fakat kendime, ***aptal olma,*** dedim ve devam edip zili çaldım. Eli kapı kolunda bekliyor olmalıydı çünkü kapıyı bir anda açıverdi. Saçları parlak siyahtı ve gözünde küçükken çok sevdiğim ağır bir makyaj -gözlerinin etrafında duman rengi far halkaları ve tonla maskara- vardı. Beni gördüğüne.oldukça şaşırmıştı ve arkamdaki kaim beyazlığa bakıyordu. "Kendi başıma geldim," dedim. "Annem çalışıyor."

Kapı aralığında durup benim için kapıyı açık tuttu, ben de yukarı çıktım. Yanan tütsülerin kokusunu alabiliyordum.

Etraf derli toplu ve sevimliydi. Oturma odasında mum ışığı vardı ve yumuşak bir sitar sesi tıngırdıyordu. Turkuaz duvarlar ışıldar gibi gözüküyordu. Meditasyon mu yapıyor diye merak ettim. Yoga, annemin şikâyetçi olmadığı birkaç uğraşından biriydi. Ben içeri girerken arkamdan beni takip etti.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" diye sordum. "Muhteşem görünüyorsun!"

"Saat kaç?"

"Dokuz buçuk."

“O zaman biraz vaktim var. İçecek bir şey ister misin?”
Mutfağa gittik ve çay yaptı. “Pekâlâ, bir perşembe sabahının bu saatinde seni buraya getiren nedir? Okulda olman gerekmiyor muydu?”
“Annem sana anlatmadı mı?”
“Neyi anlatmadı mı?”
“Babamı.”
Kafasını iki yana salladı. Annem onu önceki akşam görmüş olmalıydı! Kavgayı ve babamın evi terk edişini anlattım.
“Ah Jess, üzgünüm...” Yanıma gelip sarıldı.
Kendimi tutamayarak hıçkırıklara boğuldum. O kadar nazikti ki ağlamama neden olmuştu.
“Her şey düzelir,” dedi. “Gerçek ortaya çıkacaktır.”
Babamın geri gelmediğini ve ikimizin de ondan haber alamadığımızı söyledim.
“Geri gelecek. Yaralarını sarması İçin ona zaman tanı.
Baban sorumluluk sahibidir, Jess. Hiçbir yere gitmez.”
“Fakat ne olacağını bilemiyorum!”
İyi niyetle güldü. “Dinle, Cath ve Joe daha önce de bunu yaşadılar. Babanın biriyle görüştüğünü öğrendiğimiz zamanı hatırlıyorum. Hayır, Jess; bana öyle bakma. Uzun zaman önceydi. Büyük travmalar atlattılar ve sonra öpüşüp barıştılar. Bir ay içerisinde her şey normale döner.”
“Bu şekilde davranacaklarsa neden hâlâ evliler?”
“On yedi senedir birlikteler, şimdi ayrılacaklarını mı düşünüyorsun?”
“Keşke ayrılsalar. Her şey daha dürüstçe olur.”
“Hayır, bunu istemezsin. Eğer ayrılırlarsa iki ayrı yerde birden yaşamaya başlamak zorunda kalırsın ve bu son derece rahatsızlık verici olur. Onları kendi hallerine bırakman lazım. Onlar senin ailen!”
Sessiz telefonum cebimi aşındırırken onları ciddiye almamak güçtü. “Babamın bana kızgın olduğunu düşünüyorum.
Sanırım benim de haberimin olduğunu düşünüyor...”
Ona baktım fakat bir şey söylemedi. “Sen biliyordun, değil mi?”
“Jess, bu Cath ve Joe’yu ilgilendirir. Başka kimse sorumlu değil ve kimsenin suçluluk hissetmesine gerek yok.”
Burnumu sildim ve verdiği kayısılı sakızı açtım. Sevdiğim şeyleri her zaman hatırlardı. Çocukça davranmayı kesmeliydim, haklıydı. Onlar benim yalnızca ailemdi ve her şeyi mahvettikleri için benim de bunun bir parçası olmam gerekmiyordu.

“Sence onları sadece görmezden mi gelmeliyim?”

“Tabii ki. Onları kavga eden çocuklarmış gibi düşün, üstesinden geleceklerdir. Ayrıca senin düşünecek daha önemli şeylerin yok mu?”

Sakızı çiğnerken dilimi ısırdım. Nasıl bilebilirdi? Kan tadı geldi. Yalnızca başımı sallayabildim.

“Demedim mi? Kendine odaklan. Gençken ebeveynler koro gibi olmalıdır. Sana destek olurlar, etrafmdadırlar fakat sahnenin merkezinde değil, ilgi odağı değil. Bu senin için!”

Biliyordu. Kendisi de bebek sahibi olmayı çok fazla istediği için biliyor olmalıydı. Oturduk ve birbirimize bakıp sırıttık, sonra Mandy saatine baktı. “Jess, gitmen gerek ve ben de hazırlanmalıyım.”

“Şanslı kişi kim?” diye sordum.

“Ah, aslında bir insan değil. Bu fikre nereden kapıldın?

Toplantıya gidiyorum, gitmek zorundayım.” Mutfaktan çıktık.

Evinin parlak renklerini terk etmek ve koridorun donukluğuna geçmek her zaman berbat olmuştu. Alt kattaki komşunun kapısı kahverengiydi, ahşap gibi gözükmesi için çizgili fırça darbeleriyle boyanmıştı.

“Ne ile ilgili?”

“Bak Jess, sana sonra anlatırım tamam mı?” Çoktan kapıyı açmıştı. “Bilen ilk kişi sen olacaksın. Fakat Cath’e bugün beni gördüğünü söyleme, lütfen.”

“Söylemem. Sen de şeyi söyleme... Anladın işte.”

Mandy başını salladı. Beni iki yanağımdan öptü Ve sanki sokaktan bir şey eve dalmaya çalışabilirmiş gibi kapıyı arkamdan çabucak kapadı.

Yürüyüp uzaklaşırken yaklaşan cisim, merhaba diyen bir adama dönüştü ve onun annemin Mandy’ye bakması için ayarladığı hastabakıcı Paul olduğunu fark ettim. Saçları ıslak ve geri taranmıştı, yıkamış olmalıydı, arkadaş canlısı bir foku andırıyordu. ***Mandy’nin evden çıkmasını geciktirecek,*** diye düşündüm. Bir başka rahatsızlık daha! Kapıya bakıp bakmayacağını görmek için arkamı döndüm. Girişe doğru gitti ve bina sanki onu yuttu; sisin içinde her şey birbirine karıştı. Mandy’nin kapısının sessizce kapandığını duydum.

Belki de onu toplantıya Paul götürecekti.

Yürürken kendi kendime gülmeden duramadım. Mandy sanki beni kutsamış gibi hissettim. Beni anlamıştı. Yaptığım şeyi onun için de yaptığımı biliyor olmalıydı. Bunun, anne ve babamın saçmalıklarından daha önemli olduğunu anlamıştı. Benim için mutluydu! Artık sisli havanın

içinden güneşin beyaz yuvarlağını görebiliyordum. Mandy sırrımı bilen ilk ve en doğru kişiydi.

Bölüm

Ağır ilerleyen otobüste cep telefonumu kontrol ettim. Bir değil iki mesaj vardı! İlki kazandığım ödüllerden bahseden operatörden, diğeri de Baz'dan gelmişti. Kendi kendime babamın kesinlikle elektronik postayla cevap vereceğini söyledim. Baz nerede olduğumu soruyordu ve ben de ceyap yazdım. Onun evine yakın bir yere gelmemi ve benimle buluşacağını söyledi. Ben de öyle yaptım ve kısa bir süre sonra bulanık siması görünür oldu, önümde maddeleşti.

"İyiler! Kimseye bir şey olmadı!"

"Neden bahsediyorsun?"

"Nat ve diğerleri. Hepsi dışarıdaydı."

Anlaşılan o ki haberlerde Chester'da iki evin patladığım ve enkaz haline döndüğünü söylemişlerdi. Nat ve HÖC'den arkadaşlarının kaldığı yerlerdi. Bana her şeyi anlatırken BazTarın evine doğru yöneldik. Patlayıcılar üzerinde çalışıyorlardı.

"Niçin?" diye sorduğumda Baz bana acıyarak baktı.

"Niçin olabilir?"

"Bombalar?"

"İnsanların dikkatini başka ne şekilde çekebilirler?"

Ciddi olduklarını biliyordum fakat bombalar! Baz bana bir şeylerin sağlam olmadığını ve beklenmedik bir biçimde ateş aldığını söyledi, kimsenin içeride olmaması büyük şanstı. Haberleri dinlediğinde kanı donmuştu.

"Onların evi olduğunu tahmin bile edemezdim." Elimle işaret ettim. "Polis,, onlar olduğunu biliyor mu?"

"Evler sahte isimlerle tutulmuştu. Tedarik edilen her şey patlamada yok oldu." Evine girdik, çamaşır suyu kokuyordu.

"Baban hâlâ hastanede mi?"

"Haberler iyi. Onu çatlaklar için bir nevi bakımevine taşıdılar ve uzun süre orada tutacaklar."

"Annen bu durumdan memnun mu?"

"Eh! Eve dönseydi kötü olacağını biliyor. Çok fazla temizlik yapıyor. Fakat Tanrı'ya şükür haftaya yeniden işe başlıyor."

Aşağı kata, Baz'm odasına indik. Baz piyanonun başına oturup bir dizi titrek sesle mutlu zafer dizileri çaldı. Ceketimi çıkardım ve yatağa oturdum.

“Peki, şimdi ne yapacaksın?” diye sordum.

“Planladığım şey, gidip Nat’e yardım etmek. İyi olduklarını söylemek için aradı fakat artık yardıma hiç olmadığı kadar ihtiyaçları var. Polisin izlerini sürmesi ihtimaline karşı hızlı hareket etmek zorundalar. Çektikleri filmi internete koyacaklar.”

“Hayvanların filmini mi?”

“Evet. Büyük bir kargaşa olacağını tahmin ediyor. Eş zamanlı gösteriler yapmayı planlıyorlar ve internet işleri için yardıma ihtiyaçları var. Yarın için geleceğimi söyledim.”

“Vay canına. Yarın.”

“Evet.”

‘‘Öyleyse hoşça kal.”

“Yalnızca bir süre için. Jessie?” Dikkatle piyano tuşlarına bakıyordu.

Bekledim. Sonra, “Ne var?” diye sordum.

Sessizlik uzun sürdü. Kalbim bir tüye büründü ve boş göğsümde neredeyse boğazıma kadar yükseldi. “Senc e ...” Bakışları tuşların üzerinde delikler açmak üzereydi.

“Evet?”

“Sence... Anla işte?”

Kendimi tutamadım, gülmeye başladım ve bir süre sonra o da güldü. “Benden hoşlanmadığını sanıyordum,” dedim.

“Sen de ben ***hariç*** herkesten hoşlanıyordun.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Danny ile öpüştün. Sonra eve Nat ile birlikte yürümeye başladın, herkes onu ne kadar beğendiğini anlayabilirdi.

Sonra ***Ia in ...”***

“Iain’dan hoşlanmıyordum. O anlamda değil. Bir keresinde beni öptü ve iğrençti, ben istememiştim.”

Baz bana karşılık vermek için kelimeleri bulmaya çalışıyordu fakat bekleyemedim.

“Danny’den de hiçbir zaman hoşlanmadım, yalnızca o gece sarhoşken onunla öpüştüm. Oysa ben...”

“Evet?”

“Senin odana indim. Fakat sen yalnızca piyano çaldın ve beni görmezden geldin.”

“Ne yapmamı bekledin ki? Seni Danny ile görmüştüm.”

“Nat’ten hoşlandım fakat hayır.. . Nat ile aramda hiçbir şey olmadı.”

“Bütün kızlar N at’ten hoşlanıyor.”
“Zor olan sanki benmişim gibi davranıyorsun fakat ya sen?”
“Ben? Bana ne olmuş?”
“Partiye Rosa Davis’i davet ettin.”
“Neden etmeyecektim?”
“Ve sabah etrafı toparlamana yardım ediyordu.”
“Yani?”
“Daha sonra nereye gitti?”
“Nereden bileyim? Ne yaptığı onu ilgilendirir.”
Ondan gerçekten hoşlanmadığını biliyordum. Birçok adamla çıkmıştı. Uyuşturucu kullandığına dair söylentiler vardı. “Pekâlâ...” Yüzümün sanki üzerine bir boya kutusu dökülmüş gibi kızardığını hissedebiliyordum.
“Sen...”
“Evet,” dedi. Orada oturup birbirimize en felç edici gariplikle baktık.

“Tamam,” dedim sonunda. “Bunu çözdüğümüze sevindim.”

Ortada sadece gerginlik vardı, yeniden gülmeye başladım ve iki kaçık gibi oturup birbirimize güldük. Sonra piyanonun başından kalktı ve yanıma geldi. Yatakta yanıma oturdu, çok yakın değil, sağ eliyle sol elimi tuttu.

Parmaklarımız yavaşça bükülüp birbirine kenetlenirken sanki bize ait olmayan yaratıklarmışçasına ellerimize baktık. Sonra garip bir şekilde burunlarımızı sürterek öpüştük. Hızımız artarak değişti. Yatağa düşüverdik ve ellerimiz her yöne gitmeye başladı. Giysilerimizin içinde ikimiz de o kadar ateşli, sıkı, yakın ve yumuşaktık ki zor dayanıyordum. Her şeyi bir anda yapmak istedim, bütün bedenimi tutuşmuş ve canlı hissediyordum. Baz birdenbire durdu.

“Ne oldu?” diye fısıldadım.

“Annem geldi. Kapının sesini duydum.” Ayrıldık ve üstümüzü toparladık.

“Aşağıya iner mi?” diye sordum.

“Hayır, fakat...”

Ne demek istediğini anladım. Toparlandıktan sonra yavaşça merdivenleri çıktık. Baz annesinin yanma mutfağa gitti. Ben oturma odasında bekledim ve bir dakika sonra kafasını iki yana sallayarak belirdi. “Babamı görmeye gitmiş ve üzgün.”

“Gideyim mi?”

Suratını astı fakat başını salladı. “Seni daha sonra ararım.”

D ışarı çıktım. Sis dağılmıştı, güneş parıldıyordu. Bir kuş gibi hafif ve mutlu eve doğru süzüldüm. Eve girer girmez postamı kontrol ettim. Ve oradaydı: Babamdan bir mesaj:

Yarın bütün haberleri duymak için geri döneceğim. Kocaman sevgiler, kaçak baban. Xxx

Evet! Birkaç kez kendi etrafımda döndüm, sonra anneme haber vermek için mesaj attım. İyiydi, geri geliyordu, bana kızgın değildi. Her şey kusursuzca işliyordu.

Çay saatinden sonra Baz aradı ve birlikte eski parka doğru yürüdük. Hava aydınlıktı fakat nefesimiz ağzımızdan karanlık havadaki duman gibi çıkıyordu. Salıncaklarda yan yana oturduk. Eldivenlerimizle bile zincirlere tutunmak için fazla soğuktu. Ellerim cebimde yavaşça sallandım. Ebeveynlerimizden bahsettik ve babamla ilgili olanları anlattım. AÖS olmasaydı hayatlarımızın nasıl olabileceğini hayal etmeye çalıştık. Baz piyano bursuyla Avusturya’ya gidecek, konser piyanisti olacak, dünyanın bütün büyük konser salonlarını dolaşacaktı. Belki hâlâ yapabilirdi. Fakat ben... Ne yapardım bilmiyordum, hiçbir şekilde hayal edemiyordum. Bu

beni yapmak üzere olduğum şeye geri getirdi. Sıcak ve karanlık sırrım, kaderim.

Söylememem gerektiğini bilsem de ona söylemeyi düşündüm. Fakat meseleyi teoride konuşmanın hiçbir yanlış tarafı yoktu. Dondurulmuş embriyoları aşılamakla ilgili planı duyup duymadığını sordum. Duymamıştı, ben de ona anlatmaya başladım.

“Kulağa bilim kurgu kâbusu gibi geliyor,” dedi.

“Değil. Aslında tek bir nesil için... Sonra ilk çocuklar doğduktan sonra kadınlar doğal yollarla bebek sahibi olabilecekler.”

“Embriyolarla dolu buzluklar, donmuş bezelyeler gibi mi? Sonra onları aşılayacaklar. Minik doğmamış bebeklerde nasıl bir etkisi olacağını nereden biliyorlar? Sonra onları hastalık kapıp ölecek olan kadınların içine koyacaklar ve orada birer parazit gibi büyütecekler. Sonra da yarıp çıkaracaklar mı? Ne kadar çok şeyin ters gidebileceğini hayal edebiliyor musun? Neden yalnızca hayatın içine etmeyi kesmiyorlar?”

“Baz dinle, sonunda gerçek çocuklar ortaya çıkacak.

Normal olacaklar; bizim gibi, eskiden olduğumuz gibi. Ve bütün bu kötü zamanları unutabilirler, normal hayatlarına devam edebilir, âşık olup birlikte bebek sahibi olabilirler.”

“Tipik bir bilim adamı yalanı. ***Düşündüğümüz, sıradaki çılgın şeyi gerçekleştirmemize izin verin çünkü bunun adı ilerlemedir.*** Şu anda olanlar dedelerimizin zamanmdakinden daha mı iyi?”

“Neslimizi tükenmekten kurtaracak olan bu bilimdir.”

“Doğru. Bunu sana kimin söylediğini tahmin edebiliyorum.”

“İnsanlar bir umut olduğunu görebilirlerse yaşam biçimlerini değiştirebilirler. Bu sanki herkese verilmiş ikinci bir şans gibi.”

Güldü ve salıncağından atlayıp indi. “Ne kadar da iyimsersin!

Hadi... Annem hastanenin yolunu çoktan tutmuştur.”

İnmem için önümde durdu ve salıncağımı yakaladı.

Öpüştük, dudakları ve ağzı kakao kadar sıcaktı. Fikrime karşı olması o zamanlar beni şaşırtmadı, ne de olsa ben de bir zamanlar karşıydım. Bu konuyu onunla daha sonra konuşabilirdim.

Aceleyle evine doğru gittik ve doğrudan odasına indik.

İçeri girer girmez yatağa atladık. Çıkartmamız gereken ne çok giysi vardı! Üstümüzü çıkarttıkça daha fazla sıcak bastı.

“Bunu daha önce yapmış miydin?” diye fısıldadı.

Ben de, “Hayır, ya sen?” dedim.

“Sayılır.”

Bir an ona kiminle beraber olduğunu sormak istedim, sonra vazgeçtim ve dayanılamayacak kadar tatlı bir hal alana kadar iki kaygan ve terli yaratık olarak birbirimize kenetlendik.

“İçine girebilir miyim?” diye fısıldadı. Üzerime doğru yüklenince korktum. Bastırıyor, canımı yakıyordu. ***Acaba doğru ş&yi mi yapıyor,*** diye düşündüm. Dondum ve durmasını söyledim. Yüzünü omuzlarıma bastırdı ve yere yığılmış iki kütük gibi kalakaldık. Çarpan kalbini göğsümde hissedebiliyordum.

“Baz?” dedim. “Baz?”

Bir süre sonra, “Sorun değil. Bakire olduğun için. Parmaklarımı kullanmamı ister misin?” dedi.

Önceki gibi olmasını istedim. Şu anda bir ameliyata benziyordu, sevgi dolu bütün hisler kaybolmuştu. Olması gerektiği gibi olmasını istiyordum, Sal’in bana anlattığı gibi ikimiz de zevk içinde inlemeliydik. “Hayır,” diye fısıldadım.

“Hayır.”

“Tekrar deneyeceğim. Canın yanarsa dururum. Ah Jessie...” Beni öptü ve okşadı, nefesi hızlı ve kesik solumalar halinde geliyordu. Nefesi bir şekilde içime işledi ve benim soluğum da hızlanmaya başladı. Vajinamdan ısı yayılıyordu, sonra annesinin memesini emmeye çalışan kuzu gibi kafasını omuzlarıma bastırdı. Kafasıyla bastırıyor ve aletini içime doğru ittiriyordu. Acı, sıcaklık, şehvet... Sanki eriyorduk. Sonra ani ve daha keskin bir şekilde yüklendi ve onun içimde suya dalan bir balık gibi düzgünce kaydığını hissettim ve çığlık attım, “Ah!”

Kafası omzunda hareketsiz kaldı. Sanki bir bıçak darbesi almıştım, onu içimden çıkarmasını istiyordum. Fakat aynı zamanda çaresizce devam etmesini de istiyordum.

Akışkan kayganlık beni neredeyse kendimden geçirdi.

Kafasını kaldırdı.

“ İyi misin?”

“Evet. Evet.”

Parmaklarını aşağıya götürdü ve sonra göstermek için bana uzattı. Kan.

“Seni incitmedim değil mi?”

“Fazla değil. Ben... Ben...” Bir süre sessizce uzandık.

Beni yeniden öpmeye başladı. Bahçeden alıp avucunuza koyduğunuz küçük, pembe bir solucan gibi yavaşça ve nazikçe hareket etti ve hoş

duygular geri geldi. Acı ve tatlı, tatlı ve acı... Zar zor nefes almaya başlayana kadar tırmandı ve tırmandı.. , Kusursuz bir uyum içinde birlikte sallanıyorduk ve sonra bir zevk patlamasıyla kasıldık.

En sonunda yatakta uzandık ve yalnızca parmak uçlarımız birbirine değiyordu. Başka bir şey için fazla sıcaktı.

Memnundum fakat sanırım şoktaydım. Her tarafım has- saslaşmıştı. Sonra Baz'ın Nat ve HÖC'lere yardım etmek için uzaklaşacağım hatırladım, buna dayanamayacağımı düşündüm. Tek başıma kalmaya dayamazdım, öyle hassaslaşmıştım ki kollarıyla beni sürekli sarmasını istiyordum.

Sanki soyulmuştum. Ne olduğunu sorduğunda ona anlattım ve bana sarıldı, yakında döneceğini söyledi. Fakat kendimi tutamayarak ağladım.

"Kes şunu," diye fısıldadı Baz. "Kes şunu, kes şunu!"

Kendimi tutamayarak gülmeye başlayana kadar bir köpek gibi gözyaşlarımı yaladı, aptal olduğumu söyledi. Nat'e yardım etmesi hakkında konuştuk ve tehlikeli bir şey yapmayacağına dair söz verdi. "Telefon etmeye ya da mesaj göndermeye çalışma. Birkaç gün iletişim kurmamalıyız, Jess. Polisin izimizi bulmasını istemeyiz." Sorun yoktu, her şey yolundaydı. Bir yanım konuşmayı kesmesini ve beni yeniden öpmeye başlamasını istiyordu, kanım kaynıyordu ve bu da bütün bedenimi titretiyordu. Fakat diğer yanım elbiselerimi giymemi ve soğuk gecede eve doğru gitmemi, karanlık havayı soluyup düşüncelerimin duygularımı yakalamasına izin vermemi istiyordu. Yukarıdan gelen sesler duyduk* kesinlikle gitme zamanım gelmişti.

Baz benimle yürümek istediğini söyledi.

Yukarı çıktığımızda Baz'm annesi perdeleri süpürüyordu.

Nereye gittiğimizi öğrenmek için bir dakikalığına elektrikli süpürgeyi kapattı ve bana iyi geceler diledi, sonra işine geri döndü. Birlikte kol kola evime doğru yürürken annesi için son derece üzüldüğümü hissettim.

Gökyüzü yıldızlarla doluydu. Bir süre için sokak lambasını kapatan köknar ağacının gölgesinde durduk ve ikimizin de adını bildiği yıldız kümelerine baktık. Sonra el ele ve konuşmadan evime doğru yürüdük; sanki geceye ve içindeki her şeye, aya, yıldızlara, ağaçların karanlık şekillerine, sinmiş sessiz evlere sahipmişiz gibi hissettim.

Asla ebeveynlerimiz gibi aptalca hareket etmeyeceğimizi biliyorduk.

Bölüm

Park yerine yanaşan arabanın sesi beni uyandırdı. Babam geri dönmüştü! Sabahlığımı giydim ve onu karşılamak için aşağıya koştum. Büyük gri moııtu, mor atkısı, maymun suratı ve gri, kalkık saçı her zamankinden daha parlak görünüyordu.

Hayattan daha büyük, hatırladığımdan daha canlıydı.

Bana sımsıkı sarıldı.

“Neredeydin? Mesajlarımı almadın mı? Telefonuna ne oldu?” Annemin arkamdan aşağıya indiğini duydum.

“Merhaba Joe,” dedi.

“Konuşmamız lazım,” diye karşılık verdi sessizce.

Annem başını salladı. “Çay yapayım.”

“Düşünmek için zamanım olsun istedim,” dedi bana.

“Hepsi bu. Sadece olayları derinlemesine düşünebilmek için kendi başıma kalabileceğim bir zaman.”

“Fakat mesaj gönderebilirdin!”

“Hayır, telefonu kapalı tutmak daha iyiydi.”

“Ama baba, merak ettik; nerede olduğunu bilmiyorduk... ”

“Neyse, artık evdeyim. Dinle Jess, annenle konuşmamız lazım. Bize biraz müsaade et, olur mu? Çözmemiz gereken sorunlar var.” Annemi mutfağa kadar takip etti ve kapıyı kapadı.

Sessizce yukarıya, odama çıktım. Ona vermem gereken haberler vardı, unutmuş muydu? Yere oturdum ve seslerinin yükselip alçalışlarını dinledim. İkisi de sessiz konuşuyordu, bitmeyen bir mırıldanma vardı. Neyi çözüyorlardı? Nasıl boşanacaklarını mı? Evi, arabayı, eşyaları, çatal-bıçakları nasıl bölüşeceklerini', beni nasıl bölüşeceklerini mi?

Mandy haklıydı. Onları görmezden gelmeliydim. Bu huzursuzluğa ve karmaşaya, münakaşaları neticesinde kendileri sebep olmuşlardı; bu yüzden gecelerce uyanık kalıp endişelenmiştim, şimdi bir özür bile dilemiyorlardı!

Önemsedikleri şeyler arasında ben son derece alakasızdım.

Aşağıya indiğimi ve onlara, “Pekâlâ, ayrılma merasiminizi bir kenara koyun ve bir dakikalığına beni dinleyin. Dr.

Golding’i görmeye gittim ve yapmaya karar verdiğim şey şu...” dediğimi hayal ettim- Onlara anlatacaktım ve ikisi de durup bana bakacaklardı. Sonra, “Tamam. Şimdi kendi sorunlarınıza geri dönebilirsiniz,” diyecektim.

Ancak onlara anlatmanın bir anlamı yoktu. Eğer bana ayıracak zamanları yoksa benim de onlar için zamanım yoktu. Ayrıca bu onları ilgilendirmezdi.

Baz’ı hatırladım ve içimi bir sıcaklık kapladı. Göğüs uçlarımın tişörtümün altında sertleştiğini hissedebiliyordum.

Ellerimi üzerlerine bastırdım. Hissettirdiği şey öyle...

Öyle... Ah, bilmiyorum! Tarif edemiyorum. Bir an için kanım dondu. Eğer bunu hayatımın her günü yapabilsem diğer hiçbir şeyi umursamayacağımı düşündüm. Ne gezegen, ne gelecek, ne de başka bir şey. Sal’in, Damien ile birlikte olduğu ilk zamanlardaki gibi... Sadece tek bir şeye odaklanılmış bir yaşam. Eğer Baz gerçekten benden hoşlanmış olsaydı kesinlikle gitmezdi. Nasıl gidebilmişti? Bir hafta için bile olsa? Kimse bana anlatmamıştı. Kimse beni böyle hissedeceğim konusunda uyarmamıştı. Tıpkı bir seks manyağı gibi.

Sandalyemi kapıya yasladım ve yatağıma uzanıp kendime dokundum. Fakat aynı şey değildi. Onu istiyordum.

Sonra acı bana aynı sarsıntılı hissi hatırlattı ve yaşattı. Sırılsıklam olmuştum. Duramıyordum, kendi kendime boşal- i dım. Sonrasında iğrenç hissettim. Seks önemli değildi. İlişkiler önemli değildi. Önemli olan, yapmaya karar verdiğim ; şeydi.

Banyoya gittim ve uzunca bir süre duştan akan suyu israf ettim. Sonrasında buharlı aynada kendime bakınca < tamamen aynı gözüktüğümü gördüm. Ne yaptığımı kimse bilemezdi. Planıma sadık kalacaktım, Baz ile yaşadığım şeyin dikkatimi dağıtmasına izin vermeyecektim. Benim onu planlarından uzaklaştırdığımdan fazla değil. Chester’a gitmişti, değil mi? Kim bilir onu bir daha ne zaman görecektim.

Bunu başka kiminle yaptığını tekrar merak ettim. Rosa olmadığı sürece umurumda değildi.

Telefonumun çaldığım fark ettiğimde saçlarımı kum- | tuyordum. Saç kurutma makinasmı kapadım ve telefonu aldım. Bilinmeyen numara. Arayan, klinikten hastabakıcı Garner’dı. “Jessie Lamb?” dedi. “Gönüllü olarak toplantıya gelmiştiniz.”

“Evet.”

“Biraz ani olduğu için üzgünüm fakat müsaitseniz Dr.

Nichol bugün ilaca başlayabilir.”

“Bugün mü? Saat kaçta?”

“On iki?”

“Tamam.” İyi. Babamın benimle konuşacak zamanı olmasını beklemek zorunda değildim. Giyindim ve evden o kadar sessiz çıktım ki mutfakta

mırıldanan sesler duraklamadılar bile. Biraz da onlar benim nerede olduğumu merak etsin, tabii eğer fark edecek zamanları olursa!

Kliniğe gidene kadar otobüste bacaklarımın arasındaki derinlikte nabzımın atışını hissedebiliyordum. Muayenede orayı incelememelerini ümit ettim. Bu gerçekten çok utanç verici olurdu.

Dr. Nichol gümüş saçları, kara ve sakin yüzüyle küçük bir kadındı. Koyu gözleri, kara kaşlarıyla dikkatli bir bakışı var. Alçak ve net bir sesi var. “Pekâlâ, Jessie,” dedi, “Nasıl hissediyorsun?”

Kendisiyle açık konuşabileceğiniz türde bir insandı çünkü sizi can kulağıyla dinlediğini biliyordunuz. Birkaç örnek aldıktan, tansiyonuma baktıktan ve kalbimi dinledikten sonra âdet dönemimi sordu ve bir dahaki sefere gebelik önleyiciyi çıkartacağı konusunda beni uyardı, tabii her şey yolunda giderse. Tanrı’ya şükür, soyunmamı ya da baştan aşağı muayene etmeyi istemedi. Yakında bütün bunları düşünmek zorunda kalmayacaktım.

Sonunda elimi sıktı ve, “Tebrik ederim, oldukça sağlıklısın,” dedi. Nazikçe gülümsedi. “Fakat unutma, eğer vazgeçersen kimse senin hakkında kötü düşünmeyecek.” Diğer kızların durumunu merak ettim, acaba onlar da ‘oldukça sağlıklı’ mıydı? Gerçekten de içimizden birinin bunu yapabileceğine inanıp inanmadığını merak ettim. Bana inanmasını istedim. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

Muayene odasından çıktığımda bekleyen iki kız daha vardı. Theresa -gönüllü toplantısındaki sessiz kız- ve Rosa Davis! Gotik tarzda siyah giyinmişti ve tazı gibi incecikti fakat aptalca gülümseyen yüzü aynıydı. Dumura uğramıştım.

Sınavların başlamasından öncesine kadar okula uğramamıştı. Tabii ki hamile kalmış olamazdı çünkü buradaydı.

Birbirimize şaşkınlıkla merhaba dedik ve Theresa muayene için içeri girdi. Gönüllü olduğum için Rosa oldukça mutlu görünüyordu. “Bunu nereden duydun?” diye sordum.

“Annem hemşire.”

Hepimizin tabii ki de klinikle bir bağı olması gerektiğini fark ettim, yoksa AÖS öncesi embriyolardan nasıl haberimiz olacaktı? “Annenle mi döndün?”

“Erkek arkadaşımla yaşıyorum. Deansgate’de gerçekten büyük bir dairesi var.”

Okuldan ayrıldığından beri nerede olduğunu sorduğumda bir sürü yer ismi söyledi: Londra, Paris, Kaliforniya...

Söylediğine göre o kadar çok yere gitmişti ki hatırlayamıyordu bile. Konuşurken bir gözümün içine bir de başımın üzerinden bakıyordu, sanki sıkıysa inanmadığını söyle dermiş gibiydi. Dünyadaki bütün insanların arasında tekrar karşılaşmayı istemediğim tek kişiydi. Telefon numaralarımızı vermemiz konusunda, ısrar etti, böylelikle gönüllülüğün farklı aşamalarında temas halinde olabilirdik. Kendi kendime bunun fark etmeyeceğini düşündüm, zaten vazgeçmek zorunda kalacaktı. Fırsatını bulur bulmaz, nazik bir şekilde biriyle buluşmam gerektiğini söyledim ve aceleyle çıkışa yöneldim.

Eve gitmek istemiyordum, bu yüzden Lisa'yı ziyaret etmeye karar verdim. Otobüsten indiğimde kar yağmaya başlamıştı. Kar taneleri her şeyin üzerini sessizce beyaza bürüyordu. Üzerine uzanmak için fazla soğuktu; kışın ilk düzgün karıydı ve yağmak için martın başından beri bekliyordu.

Onların yaşadığı eve vardığımda yüzüm ıslak ve uyuşmuştu. Kapıya kimse bakmadı fakat içeriden ses geldiğini duyabiliyordum, ben de içeri kendim girdim. Büyük odada bilardo oynayan bir grup adam vardı ve hoparlörden rap müziği yayılıyordu. Duvarlar beyaza boyandığı için ortam daha iyi gözüküyordu fakat hâlâ dağınık ve göze batan bir şeyler vardı. Yukarı çıktım ve LİSa'nm kapısını çaldım, "İçeri gel," diye seslendi. Odası tamamen farklıydı. Pencere pervazının üzerinde tüylü eğrelti otları ve koyu parlak yapraklı bitkiler sıralanmıştı. Odanın ortasında üzeri Hint işi örtüyle Örtülmüş iki eski moda koltuk vardı. Yere serilmiş bir şiltede yatıyordu, üzerinde kırmızı ve mor kadifemsi minderler vardı, köşede üzerinde bilgisayarı ve masa lambası olan küçük, ahşap bir masa ve sandalye vardı. Masanın kenarında iki sıra üst üste dizilmiş kitaplar vardı. Ahşap parkeleri koyu parlak kırmızıya boyamıştı. "Süpürgelikler çok hoş!" dedim ve güldü.

"Evet, çok güzel boyandı."

"Çok sevimli yapmışsın."

"Kimsenin içine etmediği bir yerin olması güzel." İçecek bir şeyler getirmeye gittiğinde masasının üstündeki kitapların isimlerine baktım, ***21. Yüzyıl Küçük Toprak Sahipleri, Daha Fazla Sebze Yetiştirmek, Kendine Yetebilmenin Kitabı.*** Çocuklara tahsis edilen bu evde bir bahçe olduğunu bilmiyordum. Birer bardak portakal suyu getirdi ve rahat koltuklara oturup odayı imrenerek izledik. "Babam evden bazı eşyalar verdi."

"Olumlu karşıladı mı?"

“Onsuz daha iyi olduğumuzu söylüyor. Fakat sonra kendimi suçlu hissedeyim diye ağlıyor.”

Söylemeyi düşünmüyordum fakat kendimi ona gönüllü olduğumu ve az önce girdiğim muayeneyi anlatırken buldum.

Odada olup onunla konuşuyor olmakla rahatlatıcı geliyordu, parlak zeminin üzerine yansıyan lamba eşliğinde koltuklara gömülmüştük. Sanki havada süzülüyor gibiydik.

O mavi elbiseyi giydiğim zaman hissettiklerimi hatırladım.

Dünyanın geri kalanının üzerinde, ihtimallerin olduğu sakin bir yerde olmak...

Fakat anlatmayı bitirdiğimde, “Biraz çılgınca olacak değil mi?” dedi.

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Bence yaşıyor olmak güzel bir plan.” Güldü. “Ya bir tedavi bulacaklar -büyük olasılıkla öyle olacak çünkü çoktan aşıyı bulmuşlar- ya da bulamazlarsa herkes yaşlanıp ölecek ve her şey yok olacak. Eğer bu olursa açıkçası kim bunun için üzülebilir ki? Demek istediğim, insan neslinin eninde sonunda sona ermesi gerekiyor.”

“Fakat insanlar bununla nasıl başa çıkacaklar?”

“Şu anda yaşayan herkesin olabildiği kadar fazla hayatı olacak. Doğmamış olanlar neyi kaçırdıklarını zaten bilmiyorlar.

Belki de daha güzel bir yere doğru evrimleşiriz.”

Konuştukça hava kararıyordu ve pencere pervazının üzerindeki bitkilerin ardında gökyüzü neredeyse kararmıştı.

“Eğer bir gelecek olmadığını bilirsek hayatlarımız yaşanmaya değmez.”

“Niçin? Seksen yaş ve üzerinde olanlar için hiçbir gelecek yok. Herkes ölecek.”

“Fakat biz her zaman daha fazla insan olacağını biliyoruz.

Devam edeceğini biliyoruz.”

Omuz silkti. “Hiçbir şekilde orada olup bunu göremeyeceksin.

O zaman neden umurunda?”

“Fakat sen olacak olanları umursuyorsun, yoksa BİG’e gelmez ve evi bu hale getirmek için uğraşmazdın. Iain orada olmasaydı bile...”

“Iain,” dedi yüzünü ekşiterek. “Şu sapık.”

İçimi bir titreme kapladı. “Neden öyle dedin?”

“Dokuz yaşındaki Gabe’den dairesine gelmesini istemiş.”

“Niçin?”

“Huzur içinde plan yapmak ve konuşmakla ilgili saçmalıklar.

Fark etmedin mi? Iain’m bütün işleri hep genler için, genç çocukları davaya katmak için.”
“Gerçekten öyle olduğunu düşünüyor musun?”
“Sübyancı? Evet. Hepsi... BİG... Yalnızca bir şaka.”
“Bu evi onun sayesinde aldın!”
“Taşınmak istiyorum. Kırsalda bir yer alacağız, kendi yiyeceğimizi yetiştirebileceğimiz ve kendimize yetebileceğimiz, dış dünya ile işimizin olmadığı bir yer.”
“Sen ve Gabe mi?”
“Şu an için beş kişiyiz.”
“Fakat bütün bu çocuk evleri,meselesi...”
Omuz silkti. “Fikir, en baştan beri ayrı yaşamakla ilgiliydi ve biz de bunu yapacağız. ***Onlardan*** bir şey beklemeden kendi hayatımızı sürdüreceğiz.”
“Toplumdan uzaklaşırsan hiçbir şeyi değiştiremezsin.”
“Neden sonunda iktidarda olanlar kadar tehlikeli olacak bir grup ahmağın iktidara gelmesine yardımcı olmak için koşturayım ki?”
“Gerçekten de kimsenin bir şeyleri daha iyi yapabileceğini düşünmüyor musun?”
“Hayır. Ne olacaksa olacak.”
“Peki, ya Nat gibi insanlar ve HÖC? İktidara gelmeye çalışmıyorlar.”
Güldü. “Hayır, onlar bilim adamlarının arabalarını ateşe vermeye çalışıyorlar.”
“Bunu sana kim söyledi?”
“Nat geçen hafta sonu buradaydı.”
Patlamadan sonra. Nat ve Lisa. Birkaç şey yerine oturdu.
Önceden birbirlerine nasıl ters düştüklerini göz önünde bulundurunca bu durum oldukça enteresandı.
“En azından bir şeyler yapmaya çalışıyorlar.”
“Bir hayvan araştırma laboratuvarını kapatmaya çalışmak.
Açıkçası JesS, büyük ölçekte...”
“Büyük ölçekte düşünemezsin. Küçük ölçekte düşünmek zorundasın. Yoksa hiç kimse bir şey yapamaz;.”
“Ben de bunu yapıyorum. Küçük ölçekte düşünüyorum.
Bütün bu içine edilmiş karmaşaya dâhil olmak yerine, yaşamak istediğimiz hayatı planliyorum.”
Kısa süre sonra odadan ayrıldım. Benimle birlikte bilardo odasından geçip aşağıya geldi ve dışarıya çıktık. “Jess, gönüllü olma. Ciddiyim,

olmamanı dilerim.” Bana sıkıca sarıldı. Aklıma Sal geldi ve üzüldüm. Eve gitmek için otobüse bindim, dışarısı yürümek için fazla soğuk ve karanlıktı.

Tek yolcu bendim. Karın kaldırımların üzerinde mavimsi renkte parladığı boş caddelerden geçtik.

Telefonum çalınca rahatladım, birinin benimle konuşmak istemesine sevindim. Arayanın Rosa Davis olduğunu görene kadar. “Hey Jess! Ne kadar heyecan verici değil mi?

Annen ve baban seninle gerçekten gurur duyuyorlar mı?”

“Aslında onlara henüz söylemedim.”

“Annem çok heyecanlandı. Bütün arkadaşlarına anlattı.

Bana sürekli hediyeler, çiçekler, çikolatalar ve bir sürü başka şey gönderiyorlar. Çok cesur olduğumu düşünüyorlar.

Utanç verici!” Sahte gülüşüyle kıkırdadı.

“Erkek arkadaşın biliyor mu?”

“Evet, çok üzüldü. Yaşadığı müddetçe her gün mezarıma bir kırmızı gül koyacağını söylüyor. Baz ile hâlâ arkadaş mısınız?”

Birinin aradığını ve gitmem gerektiğini söyledim.

Onunla Baz hakkında konuşmak istemiyordum. Baz onu ilgilendirmezdi. Onun gönüllü olmasına izin verdiklerine inanamıyordum, danışmanla konuşur konuşmaz onun çat- lâk olduğunu anlayacaklardı.

O akşam anne ve babama söylemeliydim. İkisi de oradaydı.

Babam çay yaptı. Ortam gergin olsa da birbirleriyle konuşuyorlardı. Ayrılmaya dair büyük bir duyuru yoktu, bu yüzden bütün tahmin edebildiğim Mandy’nin haklı olduğu ve bu sorunu aşacaklarıydı. Fakat babam, “Pekâlâ Jessie, bize söylemek istediğin şu harika haber nedir? BİG dünya liderliğini ilan etmeye mi hazırlanıyor?” dediğinde konuşmaya cesaret edemedim. Onlara ertesi gün söyleyeceğime dair bir şeyler uydurdum ve odama sıvıştım.

Bölüm

Bana sorduklarında fırsatı değerlendirmeliydim çünkü bunu konuşmak kesinlikle kolay olmadı. Kendime pâzartesi akşamı onlarla konuşacağıma dair söz verdim. O akşam annem oldukça geç döndü (Mandy’yi ziyarete gitmişti) ve babama bir şeyler söyleyip içini dökmeye başladı, odamdan onları duyabiliyordum. Her şey yeni baştan alevleniyor diye biraz korktum. Nihayet sesleri kesilince mutfağa indim. İçeri girdiğimde babam bulaşık makinesini dolduruyor, annem de masada oturmuş sigarasını söndürüyordu. Fark etmemiş gibi davrandım. “Size haberi vermeye geldim,” dedim.

“Gönüllü olmaya karar verdim.”
“Merhaba Jess,” dedi babam. “Şu meyve salatasını bitirir misin?”
“Şu taşıyıcı annelerden biri olmak için.”
Annem boş boş baktı.
“Biliyorsunuz, şu AÖS’den korunan bebekleri olacak olanlar.”
; Babam sırıttı. “Hâlâ denizatlarını mı düşünüyorsun?”
“Hayır. Kendimi düşünüyorum.”
“Geri dönmeliyim,” dedi annem babama ve babam saatine baktı.
“Seni bırakmamı ister misin?”
“Eşyalarımı toparlayacağım.” Fakat yerinden kalkmadı.
“Dinleyin,” dedim. “Size bir şey anlatmaya çalışıyorum.
Gönüllü olmak için kliniğe gittim.”
“Hangi klinik?” dedi babam.
“Sizimki. Dr. Golding’e gittim.”
“Neden bahsediyorsun?”
“Dondurulmuş embriyolardan biri için Uyuyan Güzel olmaktan. ?’
“Joe? Bu nedir?” diye sordu annem.
“Hiçbir fikrim yok. Jessie?”
“Anlatmaya devam ediyorum. Taşıyıcı anne olmak için gönüllü oluyorum.”
“Ah, Jess! Bak canım, bu çok asil bir düşünce fakat şu anda zamanı değil.”
“Yaptım bile. İsmimi yazdırdım.”
Babam, “Jessie!” diyerek uyaran sesini takındı. “Yeter.
Bak... Annenin bazı kötü haberleri var, şu an böyle bir tartışmanın sırası değil.”
“Anlaştığımızı sanıyordum...” dedi annem ona.
“Hiç adil değil,” dedi babam. “Bilmesi gerekir. Dinle, Jess... Mandy... Mandy hamile kalmaya çalışıyor.”
Soru soran gözlerle ona baktım fakat o, annemi işaret etti. “Söyle ona, Cath.”
“Paul...” dedi. “Bakıcı... Mandy gebelik önleyicisini çıkartıp hamile kalmanın iyi bir fikir olduğuna karar verdi.
Bebek sahibi olmasına izin vereceklerini düşündü. Onun yaşında birinin.”
Gözümün önüne birdenbire Paul’ün sisteki parlak gülümseyen yüzü geldi. Mandy’nin binasından içeri girip gözden kayboluşu. “Onunla ilişkiye

mi girmiş?” diye sordum ve annem daha çok hıçkırığa benzeyen bir kahkaha patlattı.

“Evet, canım. Bu şekilde gebe kalmıyor.”

“Hamile mi?”

“Bilmiyoruz,” dedi babam. “Hamilelik testini yarın yaptırabiliriz.”

“Fakat şu anda doğru sonuç vermeyebilir,” dedi annem.

“Negatif olsa bile emin olmak için birkaç hafta soiıra yeniden yaptırmak zorunda kalacağız.” *f* “AÖS’ye yakalanacak mı?”

Birbirlerine baktılar. “Yani Jess,” dedi babam kibarca.

“Ne zannediyorsun?”

“Evet.”

“Şansı varsa hamile kalmamıştır. Fakat kaldıysa, evet.”

Yanıma geldi ve bana sarıldı, kafamın tepesini öptü.

Annem elini cebine attı ve bir sigara daha çıkardı. Yakmaya odaklanırken babamla ikimiz onu izledik. Mandy’yi düşündüm. Mutlu, hoş, dumanlı gözleri ve parlak saçlarıyla Paul’ün gelip onu görmesini bekliyordu. İstediği şeyi yapıyordu, bunun neresi yanlıştı? Fakat durum çok çelişkiliydi.

Sebepsiz yere Ölürse her şey yanlış olacaktı.

O andan itibaren her şey yanlıştı.

Annem Mandy için hamilelik testi yaptırdı, sonuç negatif çıktı ve yeni bir gebelik önleyici taktırmaya gittiler.

Babam, Mandy’nin eskisini jiletle kestiğini söyledi. Paul’ü kovduğu için anneme çok kızgın olduğunu söyledi. Birisinin sürekli onunla birlikte olduğundan emin olmaya çalışıyorlardı çünkü ona güvenmiyorlardı. Dediğine göre bunun uzun vadede bir çözüm olması mümkün değildi.

İkisinin de anlattıklarımla uzaktan yakından ilgilenme- diğini fark ettim. Gece annemin yatak odasında hıçkırarak ağladığını duydum.

Şu anda benim hakkında konuşmanın imkânsız olduğunu biliyordum. Yine de benim yaptığım, bir çocuk dünyaya getirmek için gönüllü olmak; Mandy’nin yaptığı ise intihardı.

Annem için aradaki farkı anlamanın güç olduğunu görebiliyordum. Kızların gönüllü olması fikrini zaten hiçbir zaman sevmemişti, babama benzemiyordu.

Danışmanlık randevusu için klinikten bir mesaj aldım ve sanki sınava giriyormuş gibi gittim, yanlış cevap vermekten korkuyordum. Danışmanın odası kliniğin üst katmdaydı; sessiz, halı döşenmiş, kapalı kapıların olduğu

koridorlarıyla gizliliği hissettiren bir yerdi. Daha önce oraya hiç çıkmamıştım. Aşağısı koğuşları ile hastane kısmıydı, zemin katta ise babamın çalıştığı laboratuvarlar vardı.

Danışman kadın, sanıyorum otuz yaşlarındaydı. Düz ve etkileyici olmayan konuşma şekliyle çok ciddiydi, sanki her şey eşit derecede önemliydi. Kolay başladı çünkü birinin beni etkileyip etkilemediğini ya da herhangi bir şekilde bana baskı yapıp yapmadığını soruyordu ve tabii ki cevap hayırdı. Fakat sonra neden sorularına başladı. Neden bunu yapmak istiyordum? Ve ben sebeplerimi söyledikçe ‘fakat neden’ diye sormaya devam etti. Neden insanlığın hayatta kalmasına yardımcı olmak istiyordum? Neden insanların yeniden doğal yollarla üremesini istiyordum?

Bunalmıştım, belli şeyleri tekrarlıyordum ve o sabırla sormaya devam ediyordu “Evet ama neden?” Acaba ne kadar kahraman ve kendini feda edebilecek biri olduğumu mu söylemem gerekiyordu? Fakat istediği şeyin bu olamayacağını biliyordum. Sabırla, “Bana arkadaşlarından bahset,” dedi. “Hayatında gönüllü olmana sebep olan farklılık nedir?”

Ben de ona Sal’i ve EKFİ’ye nasıl katıldığım, annesi ölen ve bana hayatta kalmanın iyi bir şey olduğunu söyleyen Lisa’yı anlattım.

“Yani diyorsun ki ikisinin de hayatlarında tahmin edilemeyecek zorlukta şeyler oldu,” dedi danışman. “Sence senin hayatında olmadı mı?”

“Pek sayılmaz.”

“Ve sence sebebin bir parçası bu mu? Gönüllü olmak seni onlara biraz daha yaklaştırıyor ve durumları eşitliyor mu?”

“Hayır. Yarattığı baskıdan söz ediyorum. Sokakta ağlayan adamlar, teyzem Mandy’nin kafayı yemesi, sürekli sirenlerin çalışması ve haberlerdeki kötü şeyler:; • • Hepsini hissediyorum, içimi dolduruyorlar.” Kendimi durdurdum.

Eğer yanlış şeyi söylediyseniz, sizi reddedebilirlerdi.

Ancak devam etmem için işaret etti. “Bakın... Bana söyleyecekleriniz gizlidir. Benim işim derinlemesine düşünmenize yardımcı olmak.”

“Bazen beynimin patlamak üzere olduğunu hissediyorum ve bir kısmını çıkartmak için kafama bir çivi çakmak istiyorum...”

“Rahatlamak için,” dedi sessizce.

“Evet. Çünkü kalbim deli gibi çarpıyor. Gönüllü olacağımı hatırlayınca ve iğneyi hayal edince her şey benden çekilmeye başlıyor. Huzur buluyorum.”

“Yapabileceğin başka bir şey yok mu?”

“Ne gibi?”

“Bahsettiğin sıkıntılı insanlarla çalışabilirsin. Bir terapist olmak için eğitim alabilirsin mesela ve teyzen gibi çocuksuz kadınlarla çalışabilirsin...”

“Fakat onlara nasıl yardım edilebilir ki? Kimse onlara istediklerini veremez.”

“Yardım dediğimiz, bir insanı parkta çiçeklere bakmaya götürmek kadar küçük olabilir. Onları oyalamak gibi.”

“Fakat ben buna dayanamam! ***Küçük, yavaş*** ve amaçsız olmasına dayanamam. Gerçekten ***büyük*** fark yaratacak bir şey yapmam lazım!”

“Kendine hiç kasıtlı olarak zarar verdin mi? Kendini yaraladın mı?”

“Tabii ki hayır.”

“Fakat insanların bunu neden yaptığını anlıyorsun değil mi?”

Bu öyle bir şey değildi. Uzaktan yakından alakası yoktu.

“Sorun değil,” dedi nazikçe. “Seni yargılamak için burada değilim.”

“Bakın, kendimi daha iyi hissettirmeye çalışmıyorum,” diye açıkladım. “Yalnızca böyle olmasını, sona ermesini istiyorum.”

Başım salladı.

“Durmasını istiyorum.”

Uzunca bir sessizlik oldu, sonra ebeveynlerimi sordu.

Bu beni biraz rahatlattı. Üzüntülü hikâyelerinden bahsetmek kolay oldu ve bunun beni daha duyarlı ve tarafsız kılmış olmasını umdum. Son olarak bana üzerinde telefon numarasının yazdığı bir kart verdi ve ne zaman istersem tekrar konuşabileceğimizi söyledi. Ayrılırken kendimi garip hissettim.

Bir yere varmış olduğumuzu göremiyordum. Bazı aptalca şeyler söylemiştim.

“Deli olduğumu düşünmüyorsunuz değil mi?”

Gülümsedi. “Deliliğe inanmam.” El sıkıştık ve birbirimize hoşça kal dedik.

Koridorda yürürken keşke ona insanların yaptığı ***her şeyin*** faydasız olduğunu söyleseydim diye düşündüm. Hiçbiri hiçbir şeyi düzeltmiyordu ve hayatları yalnızca daha feci hale geliyordu. Tek çözüm yeni bir başlangıçtı. Tek rahatlama şekli de bunun gerçekleşmesini sağlamak için bir şeyler yapmaktı. Bu delilik değildi. Tamamen akıllıcaydı. Asıl deli olan, eski yollarla oyalanan diğerleriydi.

Tuvalete gitmem gerekiyordu. Doğrudan zemin kata yöneldim. Düşünmedim bile... Bayanlar tuvaletinden çıkarken laboratuvarda çalışan

babamı gördüm.
“Jessie, burada ne arıyorsun?”
“Danışmanıma geldim.”
Gözlerini bana dikti. “Laboratuvara gelsen iyi olur.”
Kendi kendime bunun iyi olacağını çünkü bu konuda kararlı olduğumu er ya da geç bilmesi gerektiğini söyledim. Laboratuvarda başka kimse yoktu ve ben mikroskopa bakarken babam çaydanlıkta su kaynatıp ikimize de birer kahve yaptı.
“Düğmesini açabilir miyim?” Benim için açtı ve ışık geldi. Bir saç teli koparıp lensin altına koydum. Bana daha önce gösterdiği gibi odağını ayarlamaya çalıştım fakat o kadar yüksekti ki saçm kenarını bile göremiyordum, yalnızca herhangi bir şey olabilecek büyük damlalar görüyordum.
Bana yardım etmeyi teklif etmedi. “Al,” dedi Ve kahveyi masaya köydü. “Kimi gördün?”
“Genç ve koyu kahverengi saçlıydı. Ciddiydi.”
“Susie Kenyon. Gerçekten gönüllü mü oldun?”
“Başka ne sebeple muayeneye ve danışmanlığa gelebileceğimi düşünüyorsun?”
“Fakat...”
“Fakat ne?”
“Anlamıyorum. Ben yokken ne oldu?”
“Ne demek istiyorsun?”
“Bir şey oldu mu? Bunu düşünmene sebep olabilecek?
Birisi seninle konuştu mu?”
“Hayır.”
“Fakat ***sebebini*** anlamıyorum.”
Yine mi! Tekrar ve tekrar! “AÖS’nin sona ermesine yardımcı olmak için.”
“Bak,” dedi. “Dünyada bununla ilgilenen bir sürü başka insan var. Bilim adamları var. îşleri bu olan insanlar var.”
“Fakat kimsede bir cevap yok, değil mi?”
“Bu sadece an meselesi.”
“Baba, kızların gönüllü olması ve bu yüzden onurlandırılmaları gerektiğini söyleyen ***şendin.”***
“Jeşseroon, ben seni kastetmedim! Bak civcivim, gidişatı düzeltmek istiyorsan neden beynini kullanmıyorsun?

Neden sınavlarını geçip AÖS araştırması yapmak için eğitim almıyorsun? Neden bu berbat sorunu ***çözmeye*** yardım etmek için çalışmıyorsun, yapmayı düşündüğün şeyin...”

“Pek çok insan araştırma yapıyor. Bunu sen söyledin.”

“İnsanlara yardım etmenin türlü yolları var. Birine yardım etmek için gerçekten yapabileceğin bir şeyler düşün, kahramanca pozları değil.”

“Yaptığım şey ***p o z*** değil.”

Babam başka bir şey söyleyemeden Ali kelebek kapıdan içeri daldı ve peşinden bir servis arabası sürükleyerek geri geri içeri girdi. “Ne kadar şeker,” dedi babama ve bana merhaba diyerek gülümsedi.

“Şu anda ne yaptığını Jess’e anlat, Ali,” dedi babam.

“Kendisi bu konuyla çok ilgileniyor.”

Ali yüzünü buruşturdu. “Şahsen ben buna ilginç demezdim.

Uyuyan Güzellerle ilgili, biliyorsundur. Testler için kan almamız gerekiyor.”

“Annelerden herhangi biri içeride mi?” diye sordu babam.

“Sincap kadm. Bebek için Mozart çalıp çalamayacağını öğrenmek istiyor.”

“Sen ne dedin?”

Ali omuz silkti. “Hemşireye sormasını söyledim. Göbeğe neden bir ipod yapıştıramadıklarmı bilemiyorum.”

“Bütün bu kızların olduğu şey gördüğün gibi bundan ibaret,” dedi babam bana. “Bir göbek.”

Beynimi yıkamasına izin vermeyecektim. Okula geri dönmem gerektiğini söyledim. Koridora ve sonra servis kapısına kadar peşimden geldi. “Bütün bunlarla ilgili anlamadığın pek çok şey var, Jessie. Şu anda yeri ya da zamanı değil fakat...”

“Tamam. Hoşça kal, baba.”

“Cumartesi günü birlikte yürüyüşe çıkalım.”

“Olur.” Çamurlu küçük yolda yürüdüm ve park etmiş arabaların arasından döndüğümde ona el salladım. Beyaz gömleğiyle hâlâ kapıyı tutmuş orada dikiliyordu. Acınası bir hali vardı. Konuşmak istediği için memnun olmam gerektiğini düşündüm. En azından beni artık ciddiye alıyordu.

Bölüm

Cumartesi sabahı babam, yürüyüşe çıktığımızda her zaman yaptığı gibi bir sırt çantasını atıştırmalık ve bir matara kakao ile doldurdu. “Arabayla

gitmiyorum," dedim.
"O zaman Dovestones'a nasıl gideceğiz?"
"Otobüsle Greenfield'e gideceğiz, oradan da yürüyeceğiz."
Babam gözlerini devirdi. "Daha oraya varamadan donarak öleceğiz."
"Söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyorsun, değil mi? İnsanlar petrol tüketmeyi bırakmalılar."
"Tabii tabii," dedi. "Barakalarında çömelip dumanlı ateşin ışığında sebze kökleri kemirmeliler. Ve yürüyebileceklerinden uzağa asla gitmemeliler."
"Hahaha..."
"Pek çoğunuzun savunduğu şey bu,, değil mi? Karanlık çağlara geri dönmek. Otobüs tarifen var mı?"
"İnternette var."
"Cızırt czzırt. Elektrik!" Sırıttı.
Beni misafir odasına çağırdığında bir çift kalın çorap giyiyordum. "Dikkatle bak, akıllı çocuk." Bir sonraki otobüs 12:15 'teydi, iki buçuk saat sonra. "Arabaya binersen ben de önümüzdeki haftaya bir gün işe giderken telafi için otobüsü kullanacağıma içtenlikle söz veriyorum."
"Hile yapıyorsun."
"Tamam, iki gün. Söz veriyorum. Annen dinlensin diye öğleden sonra Mandy'ye uğramam gerekiyor."
"Annemle barıştınız mı?"
"Evet."
"Tekrar gitmeyeceksin değil mi?"
"Hayır, canım. Bize bir süre yetecek kadar aptallık ettik."
Söylediğin için teşekkür ederim, diye düşündüm. Fakat sonra düşüncemi savdım. Güneşli bir gündü ve babam iyi günündeydi. Tartışmak istemiyordum. Pike'ı geçerken güneş yeni düşmüş karın üzerinde parlıyor ve ışıldıyordu, ışık büyüleyiciydi. Yukarıda Dovestones baraj gölünde bütün çimenler örtülmüş; yuvarlak ve yumuşak bir görünüme bürünmüş ve köknar ağaçlarının dalları yuvarlak, beyaz kütlelerin ağırlığı ile aşağı doğru çökmüş; yanlarda rüzgârla şekillenmişlerdi. "Burada hiç bu kadar çok kar görmemiştim," dedi babam. Tepedeki park yerine doğru dönmeye başlamıştı fakat kara gömülüp kalırız diye geri gelip yola park etti. Dışarı çıktığımızda hava ciğerlerimizi yakacak kadar keskin, gözlerimizi kamaştıracak kadar parlaktı.
"Belki yalıçapkını görürüz?" diyerek espri yaptım.
Babam güldü. "Bu topraklardaki en mavi kuş."

“Tavus kuşundan bile daha iyi, değil mi?”

“Tavus kuşundan bile daha iyi.” Şapka ve eldivenle- rimizi giyip küçük ormana giden basamakları indik, Basamaklar sizi, sanki ölçek değişmiş gibi ağaçların tepelerinden köklerine indiriyordu. Alçak kısım büyük taştan bir duvarla çevrilmişti ve dışarı tek çıkış yolu dikmenin üzerindendi. Bu yüzden içindeyken kendinizi güvende ve dünyanın geri kalanından uzaklaşmış hissediyordunuz.

Ben küçükken babamla burada saklambaç oynardık. Gözlerini kapatır ve yüze kadar sayar, ben de düşmüş dalların üzerinden güçlükle ilerleyerek arkasında durabileceğim kalın bir ağaç gövdesi bularak saklanır, onun yanlış istikametlere gidişini izlerdim. Yanağımı yasladığım ağacın üzerindeki reçine ve küflü mantar kokusunu alabilirdim ve çam ağacının iğneli yapraklarının ayakkabımdan içeri girip çorabımın üzerinden ayağıma batmasını hissedebilirdim.

“Saklambaç oynadığımızı hatırladın mı?” dedim.

“Gerçekten kaybolmuş olmandan dolayı paniklerdim,”

“Burası futbol sahasından daha büyük olamaz!”

“Biliyorum,” dedi, “Çok saçma.”

Bir heykel gibi hareketsiz durmaya çalıştığımı hatırladım, kalbim deli gibi çarpıyordu. Kırılan dalların çatırtısını ve iğnelerin yumuşak hışırtısını, ayak seslerinin yaklaşıp uzaklaşmasını dinlerdim. Koşmam gereken zamana karar vermeye çalışırdım. Onu yendiğim zaman homurdanır ve saçlarını yolarmış gibi yapardı ve o kadar çok gülerdim ki hıçkırık tutardı. Dikmenin üzerinden geçtik ve yola çıktık, sonra patikayı takip edip barajın tepesine vardık.

“Pekâlâ, Jess,” dedi. “Olan biteni konuşalım mı?”

“Fikrimi değiştirmeyeceğim.”

“Arkadaşların ne diyorlar?”

“Bilmiyorlar. Kimseye anlatmamam gerekiyor,”

“Peki, bunları düşünmeye seni iten neydi?”

“Sen.”

“Bunu söylemenden korkuyordum.”

“Bunun gerekli olduğunu söyledin. Bu kadar ikiyüzlü olamazsın...”

“Gerekli olduğunu söyledim. Senin yapmanın gerekli olduğunu kastetmemiştim.”

“Bunu yapan her kız birinin kızı.”

“Doğru.” Sessizliğin içinde karı kütürdettik. Beni özleyeceğini biliyordum tabii ki. “Bunu yapmam gerektiğini düşündürttüğün için yapmıyorum. Yapmak istediğim için yapıyorum.”

“Diğer sebeplerini söyle.”

“Bir sürü.”

“Ne gibi Jessie?”

“Dünya başka ne şekilde normale dönebilir?” Yalnızca sessiz bir şekilde yürüdü. “Kadınlar bebek sahibi olunca ölüyorlar,” dedim. “Çeteler... Kendilerini öldürmek isteyen insanlar... BİG’de tartıştığımız şeyler.”

“Ah, BİG. Arkadaşın Iain. Ne söylediler?”

“Hiçbir şey. Her neyse, oradan ayrıldım.”

“Bak Jess, sadece düşüncelerin seni bir noktaya getirdi diye, bu seninle aynı noktaya sıçrayabileceğim anlamına gelmiyor.”

“Bir şeylerin düzelmesini istiyorsan insanlara ne yapacaklarını söylemenin bir faydası yok. Dediğin gibi, ilk atışı birisi yapmalı.”

“Diğer insanlardan da örnek olmalarını istediler mi?

“Kimse kimseden bir şey istemedi.”

“Fakat başka kızlar da gönüllü olacak, değil mi?”

“Bildiğim kadarıyla hayır. Hiçbiri kliniğe gitmedi. Haberlere de çıkmadı, değil mi?”

“Bundan sadece benim yüzümden haberdar oldun,” diye tekrarladı.

“Daha geç duyardım, hepsi bu.”

“Farklı yaşamaya çalışmak ve ölmek için gönüllü olmak bambaşka şeyler değil mi?”

“Aynı amaç için.” Geldiğimiz yola dönüp bakmak için durdum. Patikadaki karların üzerinde bizden başkası yürümemişti ve ikimiz iki çift muhteşem ayak izi bırakmıştık.

Babama gösterdim. “Bak. Bizi takip edecek olanlar için harika izler.” , “Evet,” dedi belli belirsiz bir şekilde.

“Kusursuz cinayet,” dedim. “Diğer kişiyle birlikte barajın üst ucuna kadar yürü. Onları öldür ve ayakkabılarını çıkart, cesetleri baraja at. Sonra onların ayakkabılarını giyip ellerinle kendininkinin yanında bir grup iz daha yap, sanki bütün yolu seninle birlikte dönmüşler gibi. Suç anında başka yerde olduğunu ispat etmek için kusursuz bir mazeret.”

Şaşırmış gibi baktı. “Gerçekten ciddi değilsin, değil mi?”

“Mazeret konusunda mı?”

“Gönüllü olmak konusunda.”

“Evet.” Bu konuda sürekli homurdanmak istemiyordum.

Yetişkinler bazen çok acınası oluyorlar ve bütün sabrınızı tüketiyorlar. Ciddi oluyorsunuz ve sonra her şey tersine dönüyor, komik bir şey varsa rahatlayabiliyorsunuz. Yetişkinler sanki üzerlerinde taşlar varmış gibi ağır adımlarla yürürler.

“Pekâlâ, bilim hakkında konuşalım.”

“Beni caydıramayacaksm.”

“Peki. Fakat bilim hakkında bir şeyler bildiğime göre sanırım bu işe gözlerin açık girmeyi hak ediyorsun.”

“Baba, bana yalan söylemeyeceksin değil mi?”

“Jesseroon.” Kolunu omzuma koydu ve sıkıca sarıldı.

Oldukça ani bir şekilde, bütün meseleyle ilgili soğuk bir kaygı dalgasının altında ezildim. Ağlamak istemedim. Ağladığımı görmesini istemedim. Babam beni alnımdan öptü.

“Benim zavallı, küçük, fındık renkli kızım. Yalan yok. Yalnızca gerçekler, tamam mı?”

“Tamam.”

“Yapay rahimlerle başlayalım. Onları AÖS’den önce geliştirmeye başlamışlardı fakat artık Öncelikleri bu. Embriyoyu yapay bir rahimin içine koyuyorsun ve kontrollü bir ortamda izleyip onunla ilgilenebiliyorsun. Anneden herhangi bir hastalık kapma ihtimali yok ve hiçbir kadın hayatını feda etmek zorunda değil.”

“Bunu denediler mi?”

“Büyük bir ilerleme kaydetmek üzereler.”

“O zaman Dr. Golding neden gönüllüler arıyor?”

“Sana anlattım, geliştirilme aşamasında.”

“Yani yine de işe yaramayabilir.”

“Bu konuda sayısız akım var, Jessie. Yalnızca yapay rahimler değil, genetiğiyle oynanmış koyunlar var. Şahsen ben ilerlemenin oradan çıkacak sonuçlarla gerçekleşeceğini düşünüyorum.

Koyun rahmi büyüklük olarak insanınkine benziyor ve takdiri hak eden bir araştırmaya göre embriyoları değiştirilmiş koyunlara yerleştirip geliştirmek mümkün.”

“Gen aktarımlı koyun mu?” diye sordum. “Yarı insan olanlar mı?”

Güldü. “Yarı insan olduklarını sana kim söyledi?”

“Bir yerlerde okudum.”

“Onlar yalnızca genleri çok az değişmiş koyunlar. Başka bir koyundan ayırmak mümkün değil. Diğerleri gibi yünlü ve donuk. Bir koyun ve bir kız arasında kalırsam neyi feda etmem gerektiğini biliyorum.”

“Annesinin veli toplantısına bir koyun olduğu için gelemediğini açıklamak zorunda kalmak çok utanç verici olmayacak mı?”

Babam güldü. Bir süre sonra, “Bir başka bakış açısı da -bu ülkedeki hiç kimse bunu gerçekten idrak etmek istemese de- beyni hasar görmüş ya da ciddi özürleri olan genç kadınlar bu iş için kullanılabilirler.”

“Niçin ***seçme*** şansı olmayan birileri...”

“Katılıyorum, hoş değil.” Bir sessizlik oldu. “Düşünmen gereken bir diğer şey de sıradan kadınların AÖS’ye dayanabilmelerine yardım etmenin daha iyi yollarım geliştiriyorlar.

Belirtilerin başlangıcını geciktirmeye yardımcı olması için bazı ilaç karışımları deniyorlar. Gün gelecek ve hamilelik sırasında kadınları uyutmamayı sağlayabilecekler.”

Beni ayartmaya çalışan bir şeytan gibiydi.

“Bütün demek istediğim, beklemek. Bir sene beklemek, bilim adamlarına bir cevap bulmaları için şans vermek.”

Ancak ne kadar genç olursam, bebek için o kadar iyi olduğunu biliyordum. Bunu herkes biliyordu. Geçen bir sene bir çocuğun bütün varoluşunu tehlikeye atabilirdi. Tepedeki baraja geldik ve karşı taraftaki patikaya geçmek için dik bir eğimi tırmandık. Kar gerçekten derindi. Bir süre yan yan yürümeye çalıştım ve sonra dev adımlarla koştum, patikaya ulaşınca babamın bana yetişmesi için durup bekledim. Botlarımın içinde biriken karın erimeye başlayıp çoraplarımın içine işlediğini hissedebiliyordum. Barajın bu tarafı karanlıktı; derin, koyu ve bataklıktı.

“Neden donmuyor?” diye sordum.

“Hareket ediyor, içerideki su akıyor.”

“Üzerinde kayabilsek güzel olurdu.”

“Buz pateni yapmak ister miydin?”

“Evet.”

“Ders alabilirdin. Buz pateni alanına gidebiliriz.”

“Buz pateni alanını soğutmak için tonlarca enerji harcıyor olmalılar.”

“Birazcık saçmalıyorsun, Jess. Deniz Dünyası’nda enerji kullanmadıklarını mı sanıyorsun, bütün o tankları ısıtmak ve aydınlatmak için?”

Bunu düşünmemiştim.

“Başka bir şey daha,” dedi. “Başarılı bir sonucun olasılığını göz önünde bulundurman gerekir. Bir bebeğin hayatta kalması.”

“Ne demek istiyorsun?” Ayaklarım artık donuyordu.

“Pek çok Uyuyan Güzel hamileliği başarısız oluyor.

Ya fetüs birdenbire düşüyor ya da kadınlar AÖS belirtilerini tahmin edilenin üzerinde gösteriyorlar ve bebek hasar görüyor. Ters gidebilecek pek çok şey var fakat bebeklerin hayatta kalma ihtimali yavaş yavaş yükseliyor, şu an için iki bebekte bir. Bir sene sonra üçte ikiye kadar yükselebilir.

Beklemek daha iyi olmaz mı, yalnızca bu sebep için bile? Canlı bir doğum yapma ihtimalinin yükselmesi için?

Bu kızların bir hiç için hayatlarını kaybetmesini görmekten daha üzüntü verici bir şey olamaz.”

“Fakat en iyi oranlar on altı yaşmdakilerde. Dr. Golding öyle söyledi.”

“Bu yeni bir uygulama olacak. Uyuyan Güzellerle aynı değil.”

Babama baktım. Adımlarını nereye atacağı konusunda çok dikkatliydi. “Beklersem fikrimi değiştireceğimi mi düşünüyorsun?”

“Bu yüzden söylemiyorum.” Sonra kann parıltısından gözleri kamaşarak bana baktı.

“Pekâlâ,” dedim. “Ne?”

“Pek çok donmuş embriyo var fakat tükenmeyecek bir tedarik değil. Ve onlar AÖS’siz olası çocuklar için tek kaynağımız.

Bu yüzden herkes biraz yavaş hareket etmek isteyecektir.

Yalnızca sınırlı sayıda kıza embriyo yerleştirecekleri başlangıç programları olacak. Fakat bir sonraki hamlenin ne olacağına, çıkacak sonuçlara göre karar verecekler.”

“Sonuçlar?”

“Kaç çocuğun yaşayacağına göre. Aşının %100 etkili olup olmadığına göre. Benim tahminime göre pek çok klinik tek bir deney grubuna uygulama yapacak ve dokuz ay sonra ilk denemeler sonuç verdiğinde doktorlar bunları karşılaştırıp inceleyecekler ve sonra ikinci programa başlayacaklar.

Bu da daha yüksek başarı oranı anlamına geliyor.

İlk gönüllüler birer deneme tahtası olacak.”

İkimiz de durduk. Sol ayağımın parmaklarını kıpırdatıyor ve canlandırmaya çalışıyordum.

“Bak,” dedi. “Seni caydırmaya çalışmayacağıma söz vereceğim fakat sen de bu seferkini es geçip diğeri için dokuz ay beklemeyi kabul edeceksin.”

“Üşüdüm,” dedim. “Hadi arabaya geri dönelim.”

“Biraz kakao ister misin?”

“Hayır.” Önünde hızla yola koyuldum, karın üzerinde hatır hutur ilerliyordum ve gözlerim artık parlaklıktan dolayı ağrıyordu. Eve gidince sıcak küvete oturup söylediği her şeyi gözden geçirmeyi düşündüm. Ne yapacağıma kendi başıma, akıllıca karar verecektim. Dr. Golding’e sormak için bir soru listesi hazırlayacaktım. Çocuk değildim. Fakat gizli ormanın içinde yürüyüp o zor adımları atarken kendimi hasta ve boş hissediyordum, sanki bütün umutlarım yok olmuştu.

Arabaya bindiğimizde babam Ashton yolunu takip etmedi, Oldham’a döndü. “Nereye gidiyoruz?”

“Seni öğle yemeğine götürüyorum. Artık bu konudan bahsetmeyeceğiz, tamam mı? Güzel bir yemek yiyip keyfini çıkaralım, Jess. Tek istediğim gerçekleri bilmendi.” White Hart’a giden yola döndü ki bu oldukça güzel bir sürprizdi.

Oraya çok nadir giderdik çünkü deli gibi pahalıydı. Ev yapımı sebzeli sosisleri ve lapaları benim için tüm zamanların en iyi yemeklerindendi ve ayrıca donmuş parmaklarımın buzunu çözebileceğim bir şömineleri de vardı. Böylece içimde küçük, kıpırdayan bir heyecan oldu. Bir dokuz ayım daha olsa neler yapabileceğimi düşündüm. Okula devam eder, Sal ile aramı düzeltir, baharda babamla bir sebze bahçesi yapardım ve... Ve Baz!

Barda yalnızca birkaç kişi vardı, yaşlıca bir çift ve öğle yemeği yiyen bir grup iş adamı. Yaşlı çift birbirlerine tele kelime etmediler ve yaşlı adam ayağa kalkıp tuvalete yönelince karısı dikkatlice kendi bardağındaki içkiyi adamın* portakal suyuna benzeyen içeceğine boşalttı. Kadın kuru erik gibi buruşuktu, beyaz saçları vardı. Onu izlediğimi fark edince başını sallayıp gülümsedi. “Kusursuz mazeret,” diye fısıldadı babam.

“Devam et.”

“Kalbi için aldığı haplar votkayla ters etki yapıyor.

Bu yüzden portakal suyu içiyor. Kadın votkasını onun bardağına boşaltıyor ve adam da onu içiyor. Kadın1 sonra herkese yanlışlıkla onun içkisini içmiş olabileceğini söylüyor.”

“Yarım bardak votka onu öldürmeye; yetmeyecektir.”

“Bunu daha önce kaç kez yaptığını bilmiyorsun.” Sanki babamı haklı çıkarmak için buruşuk bayan bara gitti ve birkaç içki daha aldı. Yaşlı adam

onun yokluğunda bardağını boşalttı. Babamla ben kıkırdadık.

Eve döndüğümüzde kızarmış soğanın güzel kokusunu aldık. Annem mutfaktan çıktı. “Donmuş olmalısınız. Çorba yaptım.”

“Teşekkür ederiz ama White Hart’ta öğle yemeği yedik.”

“Ah!” Annem giysilerimizi çıkartırken orada öylece durup bizi izledi.

“Durumu nasıl?” diye sordu babam nazikçe.

“Mandy mi? Hâlâ kızgın. Onun için gerçekten çok zor, Joe.” Mutfağa geçtik. Annem bir kâseye çorba boşalttı ve masaya oturdu.

“Caroline onunla birlikte mi?” diye sordu babam.

“Evet. Hava almam gerekiyordu. O ödleği geri yolladığım için bütün zamanını benimle itişerek geçiriyor. Hayatını mahvediyormuşum.”

“Dinle,” dedi babam. “Onunla geçirdiğin her gün bir gelişme.”

Annem kafasını iki yana salladı. “Beni deli ediyor.”

“Ben de seninle gelirim,” dedi.

“Niçin White Hart’a gittiniz?”

“Güzel bir fikir gibi göründü,” dedi babam. “Eve geleceğini bilmiyordum.”

Annem sanki bir süredir beni görmüyormuş gibi bana baktı. “Peki, baban seninle mantıklı şeyler konuşmayı başarabildi mi?”

“Hallettik Cath,” dedi babam. “Konu üzerinde tartıştık.”

“Ve?”

“Boşver,” dedi babam.

Yine kavga etmelerini istemiyordum. “Babamın dediği gibi bir sene için beklemeyi düşüneceğim.”

“Doğru.” Annem babama baktı, sonra yüzünü çorbaya doğru eğdi. Montumu astım ve yukarı çıktım. Sorunsuz bir bebek dünyaya geleceğini bilmem gerekiyordu. Yatağıma oturdum ve ağaca baktım. Kendimi bir hain gibi hissettim.

Bölüm

Sonraki birkaç gün boyunca AÖS öncesi embriyolar da dâhil olmak üzere Uyuyan Güzel programlarıyla ilgili bir haber fırtınası vardı. Kliniklerin kızları gönüllü olmaları için kandırdıklarına; paranın el değiştirdiği, kızların kaçırıldığı ve programlarda yer almaları için uyuşturulduğuna dair suçlamalar vardı. Dondurulmuş embriyoların biyolojik aileleri hakkında, haklarının nasıl ihlal edildiği ve embriyolarının deneylerde kullanılmamasını nasıl tercih edebileceklerine dair tartışmalar vardı. Olan

biteni takip etmek için televizyon izliyordum **Ve** böylece ***Wettenhall*** filmi gönderilir gönderilmez haberim oldu.

İnternette kontrol ettim. Dehşet vericiydi. Yüzlerce tel kafes içinde acınası hayvanların bulunduğu, çok katlı park yeri gibi beton bir binanın karanlık görüntüleri vardı. Korku içindeki maymunlar parmaklıklara tutunmuş kameraya karşı sesler çıkarıyorlardı. Kafeslerinin köşesine dayanmış dinlenen, hasta ve donuk gözlü maymunlar kollarındaki ya da bacaklarındaki yara kabuklarını ya da vücutlarına giren ince boruları çekiştiriyorlardı; baygın haldeki maymunlar üzerlerinde kablolarla yatırılmış, pembe derilerini ortaya çıkarmak için tüyleri tıraş edilmişti. Uzay mekiğindeki astronotlar gibi kablolara bağlanmış çıplak koyunlar vardı. Ardı ardına kafeslerin içerisinde sefalet içinde istiflenmişlerdi. Bazı hayvanlar kusmuklarının içinde ölmüşlerdi.

Nat'in neden kızgın olduğunu görebiliyordum. Bunlara bakıp sinirlenmemek mümkün değildi. İnsanoğlunun bunlardan sorumlu olabildiğine inanamazdınız. Babamın gen aktarımlı koyunlardan, sanki bu sadece bilimmiş gibi neşeyle bahsedişini hatırladım. Temiz, derli toplu ve acısız bilim. Ya neler döndüğünü bilmiyordu ya da bunda bir sorun olmadığını düşünüyordu. Evet, ona güvenemezdim.

Bilgisayarı kapattım ve mutfağa gittim.

Sanırım o noktada devam etmek ve geri çekilmek arasında neredeyse eşit durumdaydım. Bilimin çirkinliği, ilaçlar, tüpler, makineler beni korkuttu. Eğer kendimi buna adarsam o koyunlardan farkım kalmayacaktı. Eğer babamın dediği gibi ölürsem ve bir bebek dünyaya getiremezsem sebepsiz yere ölmüş olacaktım...

Ölmek, nasıl bir şeydi? Kendi kendime, doğmadan önceki zamana benzediğini söyledim, hiçbir şey bilmediğim zaman, rüyasız bir uyku. Fakat gün ışığını görmediğinizi hayal edin. Sabah uyanmamayı ve o gün neler olacağını merak etmemeyi... Kafamdan çekip çıkartırken temiz tişörtümün yumuşak pamuğunu hissedememeyi...

Dişlerimi fırçalarken, soğuk suyun parmaklarımı acıtmaması...

Mutfak dolabının kapısını tek elimle açarken diğeriyle ekmek kızartma makinesinin mandalına basıp ayaklarımla radyodaki müziğe tempo tutamamak... Arka bahçede bir çiçek görememek, bir tilkinin karıştırdığı etrafa saçılmış çöpleri fark edememek, toplamak için terliklerimle dışarı çıkıp tabanlarımdan içeri giren çimlerin nemli soğukluğunu hissedememek... Pis kokulu çöpleri toplarken anne ve babamın çöpe

yalnızca patates kabuklarını atmadıklarını, geri dönüşüme atmış olmaları gereken konserve kutularını fark ederek soğuk bahçede bekleyip rahatsız olmamak... Ayrıca yüzümdeki temiz havanın keyfine varamamak ve ayaklarımdaki üşümeyi hissedememek... Kafam bugün olacak olan şeylerle dolmuştu...

Ölmek hiç ***mümkün*** gözükmüyordu.

HÖC filminin yayınlandığı andan itibaren, haberler bununla çalkalanıyordu. HÖC bu hayvanların gen aktarımlı üreme programının birer parçası olduklarını iddia etti. İnsan embriyolarını taşıyabilmek için üzerlerinde oynanmıştı.

Embriyolar, vericilerin rızası olmadan büyük sayılarda hayvana çoktan yerleştirilmişti. İnsanlar gösteri için araştırma laboratuvarına akın ediyorlardı. Çok fazla sayıda insan...

Otobanda bir kargaşaya neden olabilecek kadar çok... Havaalanında da bir şeyler oluyordu, Chester'dan Birmingham'a kadar trafik durmuştu. Kilometrelerce uzunluktaki araç trafiğinin helikopterden çekilmiş görüntülerine bakarken kapı çaldı.

Kimseyi beklemiyordum, postacı olduğunu düşündüm.

Ancak kapıyı açtığımda kötü bir şok geçirdim. Iain... Nerede yaşadığımı bildiğini bile bilmiyordum. Bisikletini kapıya bağlamıştı ve su geçirmez kıyafetlerini çıkarmakla meşguldü.

Suratı pembe ve ıslaktı. "Merhaba, Jess... Seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

Onu istemeyerek içeri aldım. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey. Sorun yok. Nasılsın?" Bisiklet kaskını ve ıslak giysilerini girişteki sandalyenin üzerine attı. "Bir havlu alabilir miyim?"

Mutfak havlusunu fırlattım. Yüzünü sertçe kuruladı.

Mutfak eşyasını terli cildiyle bir arada düşünmek iğrençti.

Havluyu elinden çekip almak ve kirliye atmak istedim.

Hızlıca dönüp oturma odasına geçerken beni takip etti. Televizyonun sesini kapattım. "Bunun Nat'in grubu olduğunu biliyorsun değil mi?"

"Evet. Mutlu bir protesto birlikteliği. Bu ve havaalanındaki.

Polis gerilecek."

"BİG'in havaalanı protestosu mu?"

Başını salladı. "Sonunda harekete geçti."

Bunu söyleyeceğini tahmin edebilirdim. "Hahaha."

"Evet," dedi otururken. "Harekete geçirmek kolay olmadı.

BİG’in sayısı oldukça azaldı. İnsanlar girdi ve çıktı.”

“Ben... Bütün tartışmalardan usandım.”

“Biliyorum. Gruba gerçekten inandığını her zaman biliyordum, Jess. Ayrıldığın için üzüldüm.” Bana aynı sakin, hipnotize edici Iain bakışıyla baktı; ta ki onu yüzüstü bıraktığım için kendimi gerçekten kötü hissedene kadar.

“Mesele şu ki,” dedi. “BİG gibi bir grubun devam etmesini sağlamak için önemli bir kitleye ihtiyaç var. Hâlâ çok şey başarabileceğine inanıyorum fakat tek bir grup olarak değil. BİG’in Londra ***Yeni Dünya***’ya katılmasını ve onlar için kuzeyden üyeler toplamasını istiyorum.”

“Kulağa hoş geliyor,” dedim. “İyi bir fikir.”

“Memnun olacağını biliyordum çünkü sen gerçekten kendini adamış birisin. Ne yaptığını duydum, Jess.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Gönüllülük. AÖS’siz bebekler.”

“Yapmadım! Bu bir sır.”

“Gerçekten kahramanca bir hareket. Seninle ne kadar gurur duyduğumu söylemek istedim.”

Bunu nereden duymuştu? Lisa? “Kimsenin bilmemesi gerekiyor.”

“Endişelenme, BİG’de başka kimse bilmiyor. Sana bir teklif yapmaya geldim.”

Televizyon olaylara müdahale için gelen polis minibüslerini gösteriyordu ve çevik kuwet büyük kalkanlarıyla araçlardan iniyordu. “Nedir?”

“Gönüllülüğünün duyurusunu BİG’in yürütmesini istiyorum.”

“BİG? Fakat ben artık üye bile değilim.”

“Fark etmez. Dinle. Basının bu konulara yaklaşımı işe yaramaz. Gönüllüleri küçümsüyor, inanılmaz derecede cesur kızlara hakaret ediyorlar. Eğer kampanyanı biz yürütürsek insanların bunu neden yaptığını gerçekten anlayacağını garanti ediyorum. Siyaseten duyarlı ve sorumlu bir karar verdiğini...”

“Fakat kampanyaya ihtiyacım yok ki.”

“Jessie, ihtiyacın olsa da olmasa da bu olacak. Senin ağzından sözler uydurmalarını ve sanki ne yaptığını bilmeyen sersem, aptal bir gençmişsin gibi davranmalarını mı istiyorsun?

Yoksa herkesin senin geleceği nasıl önemsediğini ve aklı başında olarak bu kendini hiçe sayan harekete karar verdiğini bilmelerini mi istiyorsun?”

“Fakat niçin BİG’in ...”

“Bu senin hareketinin etkisini on kat, yüz kat artırabilir, görmüyor musun? Yaptığın şey için yalnızca doğru şekilde anlaşılıp saygı görmekle kalmayacaksın, binlerce başka genç insana dünyayı değiştirmeye çalışmaları için ilham vereceksin. Senin sembolik liderliğinle ***Yeni Dünya'ya*** güçlü bir konumdan katılabiliriz. Üyelerin bir şeyleri değiştirmeye yetecek güçleri olduğunu hissetmeleri lazım. Başka kızlar da gönüllü olacaklar. Onların rol modeli olacaksın!”

Başka kızların da gönüllü olmasını sağlayacak mıydı?

Ursula Johnson’ı düşündüm. Sanırım bir şekilde beni etkilemişti.

“Sorun şu ki bu durum gizli.”

“Tabii ki. Tek yapmak istediğim Londra Yeni Dünya insanlarına bunun olacağını haber vermek, bu sayede önceden plan yapabiliriz. Ayrıca BİG’in bu birleşmeye son derecede harika bir şey katacağını fark edecekler.”

Ne söylediğini takip edemedim çünkü Wettenhall’da bir şeyler olmuştu ve ekranı duman bulutları kaplamıştı. Bir patlama mı? Iain bakışlarımı takip etti.

“Umarım bu bir bomba değildir,” dedi. “Kendilerini tutuklatacaklar. Sonra ne kadar etkili olabilecekler?” Televizyona daldık, binalardan çıkan alevleri görebiliyordum, yanıyordu. “Protesto etkili olmakla ilgilidir,” diye devam etti. “İnsanları davana katmak, sayıları arttırmak. Bu yüzden temsil ettiğin şey bu kadar harika.” Gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. Açık renk gözleri bana bir baykuşu düşündürttü.

Haklı olduğunu biliyordum, yine eski günlerdeki gibiydi.

Büyük resmi görebiliyordu, neden ve sonucu, yalnızca burnunun dibindekini değil. Haklıydı, Nat ve Baz tutuklanırsa bunun neye faydası olacaktı? Baz’ı yeniden göremeyebilirdim bile. Midem sanki buruşmuş gibi hissettim.

Iain ayağa kalktı. “Pekâlâ, teşekkür ederim, Jess. Yaptığın şey siyaseten saf altın ve yüzlerce kızın senin adımlarını takip etmek isteyeceğine eminim. Bunu saygı duyabilecekleri bir seçim haline getireceksin.” Bana doğru bir adım attı.

Beni yine öperse diye korktum fakat sadece elini uzattı.

Ekipmanlarını giymek için dışarı çıktı. Televizyonun sesini yeniden açtım ve bisikletini çözdüğünü görünce pencereden el salladım. Gittiğinden emin olunca gidip kapıyı iki kere kilitledim. Midemdeki hissiyatı sevmemiştim. Doğru şeyi yapıp yapmadığımı bilmiyordum.

Bölüm

O akşam babam eve geldi ve bana Mandy’nin hamile olduğunu söyledi. Annem bir test yaptırmıştı ve doktor da bunu doğrulamıştı.

Kötü bir şey gerçekten olduğunda hiçbir şey hissedemezsin.

Bu his içinize bir taş gibi düşer ve siz yalnızca içi boş bir oyuk gibisinizdir. Sadece bir olasılık olduğunu biliyor olsam da babamın bunu söylediğini duymak tamamıyla sarsıcıydı. Annem onun yanında kalıyordu.

Babam haberi verdikten sonra kabullenmeye çalışmıştım, annemin ve kendisinin eşyalarını bir araya topladı. Bu gece S al’de kalıp kalamayacağımı sordu. Onun taşındığını bile bilmiyorlardı.

“Mandy’yi buraya getirmeyecek misiniz? Ya da ben de seninle oraya gelemez miyim?”

Babam iç çekti ve çantasını yere koydu. “Hayır. Üzgünüm, Jess fakat olmaz. Yanında kalabileceğin başka kimse var mı?”

“Niçin?”

“Çünkü bu korkunç bir şey.”

AÖS’nin ne olduğunu biliyordum. Neler olacağım biliyordum.

Fakat bir korku titremesi içimi yalayıp geçti, sanki fazlası vardı. Ona sormaya çekindiğim, bilinmeyen başka şeyler.

“Benim gidip annenin yanında olmam lazım. Dinle Jess, bunun senin için zor olduğunu biliyorum canım fakat oraya şimdi gidersen bunun ne sana, ne Mandy’ye ne de Cath’e bir faydası olur. "Mandy’yi eskiden olduğu gibi hatırlaman gerek.”

“Niçin? Ne oldu ona? Bu kadar çabuk mu oldu?” Sadece sorarken bile ter içinde kaldım.

“Bebeğe sahip olmasına izin verileceğini düşündü.

İnandığı şey buydu, onu kliniğe götürecektik ve o Uyuyan Güzel olacaktı.”

“Öyleymiş gibi yapamaz mısınız?”

Umutsuzca güldü. “Cath de böyle dedi. Hayır, tabii ki yapamayız. Kliniğin yapacak ciddi işleri var. İnsanları oraya almaya başlayıp tedavileri ile ilgili onlara yalan söyleyemeyiz.

Bu bir oyun değil.”

“O zaman ne olacak?”

“Hastalanmaya başlayacak ve... Ve sonra doktor onu yatıştıracak ve... Ölecek.”

“Fakat şu anda, ***şu an d a ...”***

“Tatlım, Mandy anlamadı. Onu neden kliniğe götürmediğimizi anlamadı. Sonunda anlamaya başladığında kalbi kırılacak. Bebeği kurtarmamızı istiyor. Herkesin ona ihanet ettiğini düşünüyor. Bu hiç.. . Bu çok üzücü. Onu bu şekilde görmek sana iyi gelmeyecek ve annenin onunla ilgilenmesini güçleştirecek. Anlıyor musun?” Bana sarılınca ağlamaya başladım, o da ağlıyordu. Başka bir yerde kalmak istemediğimi ve evde tek başıma iyi olacağımı söyledim. Onunla birlikte çıkıp arabanın yanma gittim ve caddenin sonuna kadar arka farlarını izledim. Eve geri döndüğümde kendim için ne yapacağımı bilmiyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum.

Bir süre karanlıkta oturup Mandy’yi düşünmeye, onunla telepati kurmaya, bir çeşit huzur bulup en azından ölmeden önce annemle öpüşüp barışmasını dilemeye çalıştım.

Faydasızdı, odaklanamıyordum. Kafamda koşuşan düşüncelerden kurtulamıyordum. Mutfağa gittim ve temizlik yapmaya başladım. Geri dönüşüme atılacakları ayırdım ve bulaşık makinesini boşalttım, lavaboyu ve fırını ovaladım, sonra buzdolabını toparladım. Günlerdir kimse bir şey yemiyor gibi görünüyordu, bir sürü şey atılacaktı. Son olarak mutfağın yerini yıkadım. Eve döndüklerinde en azından bu hoşlarına giderdi. Hiçbir şeyi değiştirmeyecekti ya, neyse.

Hiçbir şey hiçbir şeyi değiştiremezdi.

Benim yapacağım şey dışında.

Yukarı çıktım ve yatağıma oturdum. Bir anda çözülen arapsaçı gibi kafamda her şey yerli yerine oturdu. Ben Mandy’nin aynadaki yansımasıydım. Onun tam tersi. Onda bir işe yaramadığı için bende yarayacaktı. O eksi, ben ise artıydım; benim yapacak olduğum şey onu dengeleyebilirdi.

Onu değil belki fakat kötü durumu, üzüntüyü, umutsuzluğu...

Bütün bunları dengeleyebilirdim. Onun için bebeğinin olmayışı, benim için oluşu. Negatif/pozitif.

Korkmayacaktım çünkü onun için zaten korkmuştum.

Dr. Golding kötü hiçbir şeyin olmasına izin vermeyecekti.

Uykuya dalmaktan farkı olmayacaktı.

Aşağıya inip kendime kızarmış ekmeğin üzerinde çılbır yaptığımda her şey yine arapsaçına dönmüştü. Anne ve babamın içine düştüğü fenalık, özellikle annemin... Mandy’nin başma gelen kötülük... Bu nasıl olmuş olabilirdi? Hata benimdi.

Onu ziyaret ettiğim gün, Paul'ü bekliyorken biraz daha dikkatli ve gözlemci olsaydım ona ne olup bittiğini sorardım. Ben ise anne ve babama kafayı takıp önemli olan tek sorunun kendiminki olduğunu düşünmüştüm. Neden ona sormadım? Neden bunu ***düşünmedim***? Belki de olanlar tam da o gün oldu, belki de Paul onu o gün hamile bıraktı.

Önümden geçtiği ve parlak ve neşeli gözüktüğü gün.

Ağlamak istedim fakat ağlayamadım. Odama geri döndüm ve sahip olduğum her şeye baktım: Kıyafetler, ayakkabılar, kitaplar, makyaj malzemeleri, küpeler ve pelüş oyuncaklar, el işi şalım ve Hindistan'dan gelen aynalı minderlerim, Bessie Nine'nin verdiği inci kolye, CD'lerim, DVD'lerim, IPOD'um. Garajdan bir kutu kaptım ve içini oyuncak ayılar, kitaplar ve DVD'ler ile doldurdum; geri kalanları da çantalara tıktım. Kutu benim için fazla ağırdı fakat kutuları otobüsle şehre götürebilirdim, annesiz çocuklar için bir hayır kurumuna.

Son çantayı da sahanlığın üzerine sürükleyip odama bakmak için geri döndüm. Odam bütün ıvır zıvırlârdan ve yalnızca kendini düşünen birinin dağınıklığından temizlenmişti.

Kitapların, mücevher kutusunun, lav lambasının ve diğer şeylerin durduğu raflarımın üzerindeki izleri görebilirdiniz.

Bu hoşuma gitmişti, eşyalarımın olduğu yerde hayaletimsi izler vardı. Kendi kendime bu odaya her girdiğimde, bir şeyi her özlediğimde ve boş rafları gördüğümde teyzemi hatırlayacağımı söyledim. Elimi göğüs kafesimin altına koyup kendi kalbimi sıkmayı istedim, sıkıp artık hissedemeyeceğim noktaya getirene kadar acıtmak.

Neredeyse gece yarısı olmuştu fakat uyuyamayacağımı biliyordum. Yorganımı alıp aşağı kata indim ve televizyonu yeniden açıp sesini kıstım. Bu bana küçükken geçirdiğim hafta sonlarını hatırlattı. Televizyonun sesini kısıp koltukta kıvrılır, minderleri de sıcak tutsunlar diye etrafıma koyardım.

Babam çay yapmak için kalktığında bana bakıp, "Fındık renkli kızım neredeyse fark edilmiyor! Orada kendine sıcak bir yuva buldun demek," derdi. Sonunda beni ağlatan bu oldu. Annemi ve babamı düşünmek...

Uyuyakalmış olmalıyım çünkü gözlerimi açtığımda telefon çalıyordu ve sabah olmuştu. Babam iyi olup olmadığımı kontrol etmek ve Mandy'ye uyku ilacı verdiklerini, annemle ikisinin uyuduklarını söylemek için arıyordu. Uyandığında daha sakin olursa belki gidip onu görebileceğim konusunda anlaştık. Babamın sesi düz ve yorgundu. Doğrudan işe gitmesi gerektiğini söyledi, bir şeyler oluyordu.

Kahvaltı etmek için bir şeyler bakmaya gittim. Ekmek yoktu, bu yüzden ıslak tahıllı bisküvi yemek zorundaydım.

Haberlerde havaalanının yeniden açıldığını söylediler.

Tahliyenin görüntülerini gösteriyorlar ve bagaj yığınlarına odaklanıyorlardı. Bazı çantalarda patlayıcılar olduğunu ve bunun bir terörist işi olduğunu söylediler. Uzmanlar diğer sahipsiz eşyaları inceliyorlardı. Dediklerine göre iki kişi polise araştırmalarında yardımcı oluyordu, BİG üyeleri olup olmadıklarını düşündüm. Patlayıcı kullanmayı asla düşünmemiştik, o zaman bu ne demek oluyordu? Daha sonra Wettenhall'da dün gerçekleşen çatışmanın nasıl başladığına dair bir haber çıktı. Ölülerin sayısı henüz kesinleşmemişti.

Esas çarpışma Hayvan Özgürlük Cephesi ve EKFİ arasındaydı.

Ekrana bir EKFİ aracının, bir grup HÖC üyesinin ellerinde pankartlarla kapısında dikilip bağırdığı araştırma laboratuvarına yaklaşırken görüntüsü geldi. Kameralar otobüsten inen ilk kadına yaklaştı. "Kalın kafalılar tüylü hayvanları kurtarmak istiyorlar!" diye bağırdı. "Bilim adamları yapmaları ***gerekeni*** yapıyorlar!", "İşlerine devam edebildiklerinden emin olmak için buradayız!" diye bağırdı bir diğeri. "Buraya, ölen her kadın için kavga etmeye geldik!"

Otobüsten inenlerin yüzlerine baktım, Sal'i görmek için bekledim. Büyük bir Nuh kalabalığı bağırıp çağırıyordu:

"Nefret!" İnsan tohumlarının hayvanların içine ekilmesine kızmışlardı. Görüntüler hızla geçti. Kavga, duman, protestocuları yakalayan polisler, polis araçlarına bindirilen ya da ambulanslara alman insanlar...

Polisin bu sabah, araştırma laboratuvarlarının kontrolünü ele geçirdiğini iddia ediyorlardı fakat havadan çekilen görüntülerde kaos; savaş alanı; yanan, terk edilmiş ya da kasıtlı olarak ters çevrilip barikat haline getirilmiş dip dibe araçlar vardı. İnsanlar seti tırmanmış ve çitlerin altında sürünerek işlenmiş toprağın üzerinde mülteciler gibi sendeliyorlardı.

Etrafı yakıp yıkan ***Yeni Dünya*** üyesi çocuklar vardı. Bazı çeteler de olaylara katılmıştı. Bir grup eski bir otobüsle polis barikatını yarmış ve otobanın diğer tarafına geçmişti. Boş arabaları hedef alıyorlar, ne bulurlarsa yağmalıyorlardı; yiyecek, para, kıyafet... Araştırma laboratuvarının sahibi olan Londra'daki şirketin büroları bombalanmıştı ve Uyuyan Güzeller için en büyük merkezlerden biri olan Charing Cross Hastanesi'nin kadın doğum bölümünde bir çeşit kuşatma vardı. Telefonumu kontrol ettim, mesaj gelmemişti.

Baz, Sal ya da Nat'i görmek için ekrandaki bütün yüzleri taramakla meşguldüm. Başbakanın gözükmesiyle haberleri kestiler. Araştırma tesisleri ve hastaneler için fazladan güvenlik sözü veriyordu. İşte o anda, babamın bu sabah neden işe gitmek zorunda kaldığını anladım. Uyuyan Güzellerin bakıldığı ya da bağışlanan yumurtaların saklandığı bütün kadın doğum klinikleri ve koğuşlarda güvenlik önlemleri alınmıştı.

Bu tehditleri kimin yaptığından emin değildim, EKFÎ kadınları mı yoksa yumurtalarını bağışlayanlar mı? Televizyon ise AÖS ile tanışan insanların işi olabileceğini söylüyordu.

Böylelikle kavga, kadınların bir daha çûcuk sahibi olmasını istemeyenlerle, isteyenler arasında; nüfusu artırmaya yardımcı olmak için hayvanların kullanılmasına karşı olanlarla, kadınların kullanılmasına karşı olanlar arasındaydı.

Nuhlar, HÖC ve Bağışçılar; hepsi hayvan araştırma laboratuvarları ve EKFİ kadınları ile kavga ediyordu. Fakat AÖS teröristleri gerçekten olayların içindeyse aktif olmayan virüsü muhtemelen nüfusun geri kalanında harekete geçirmek için gereken bilgiye sahip olmalarına rağmen neden kendilerini sokakta gösterip tehlikeye atıyorlardı? Babamın uzun zamandır söylediği gibi istedikleri zaman bizden fidye alabilirlerdi. Tabii ki bahsedilen gerçekten de ***onlar*** ise ve yaptıklarının kontrolü ***onlarda*** ise. Fakat babam, muhtemelen öyle olmadığını, büyük olasılıkla sonuçlarının ne olacağını asla kestirememiş olan bir kaçığın işi olduğunu söyledi.

Telefonum çaldı. Rosa'ydı. Gerçekten de ona hiç ihtiyacım yoktu. Danışmanla görüşmüştü, harika hissediyordu.

"Annem bebeğe gösterilmek üzere, beni hatırlaması için özel bir video yaptırıyor. Sık sık gittiğimiz ve sevdiğimiz restoran gibi en sevdiğim yerlerde, erkek arkadaşımın spor arabasında ve etrafımda güllerin ve elmaların açtığı verandada koltukta otururken beni filme çekecekler."

"Çok hoş," dedim. Güllerin ve elmaların henüz çiçek açmadığını söylemedim. Aslında bir çiçekçiden gidip alabilirdi.

Eğer doğruysa.

"Şu anda müziği seçiyordum," dedi. "Sevdiğim bütün şarkılar olacak."

"Güzel," dedim. "Sevimli." Haberleri izlemeye geri döndüm. Televizyonu kapattığım zaman kafamın kaldıramayacağı kadar şiddetli bir gürültü halinde aklıma Mandy geliyordu.

Bölüm

Öğleden sonra bir ara kapıya yumuşakça vuruldu. Holde durdum ve hareketsizce kapıya bakakaldım. Özel bir ritimle tekrar vuruldu ve o zaman Iain olmadığını anladım. Kapıya koştum ve hızlıca açtım. Baz sırıtarak bana bakıyordu.

Üzerinde o kadar çok kıyafet vardı ki neredeyse şişman gözüküyordu.

Montunun yakasından sarkan kırmızı, kalın bir atkı ve kenarından siyah saçlarının çıktığı kulaklarını örten yünden yeşil bir şapkası vardı ve pantolonunun paçaları büyük keçeli botların içine sokulmuştu.

“Merhaba,” dedi sanki ikimiz de bunun bir şaka olduğunu biliyormuşuz gibi çılgınca sırıtarak. İçeri girmesi için geri çekildim fakat bir şekilde çarpıştık. Ellerini beni tutmak için omuzlarıma koyunca kapıyı örtmeyi başardık.

Sonra kollarımızı birbirimizin boynuna dolayıp sıkıca sarıldık.

Montu yüzüme yapışınca soğuğun, dumanın ve yünün kokusunu ve bedeninden yayılan sıcak sırrın kokusunu aldım.

Ayrılınca, “Açlıktan ölüyorum,” dedi. Onu mutfağa götürdüm ve omlet yapmaya başladım. Hâlâ ekmek yoktu, ben de tabağa yulaftı bisküvi koydum. Montunu, atkısını ve botlarını çıkardı ve mutfak masasına oturup parmaklarıyla tempo tuttu. “Yeni mi döndün?”

Başını salladı.

“WeetenhalPdaki laboratuvara girdin mi?”

“Hayır. Josh -filmi çeken- ve Nat birlikte öğrenci evindeydiler ve ben de onlara katıldım, tek ilgilendikleri filmi internete koymaktı. Medyanın üzerine atlayacağını biliyorlardı. Fakat Londra’dan bazı çocukların oluşturduğu bir başka hücre vardı, içeri girip hayvanları serbest bırakmak istiyorlardı. Bu sabaha kadar bundan haberimiz bile yoktu.”

“Öyleyse laboratuvarlardaki yangın...”

“Bizimle alakası yok. Biz gerçekten de herhangi bir şiddet planı yapmadık. Bizim düşüncemiz içeride olanları kamuya aktarmak ve insanların kozlarını paylaşmalarım sağlamaktı.”

“Kliniklere barikatlar kuruyorlar,” dedim. “Babam gibi insanlar saldırı altında.”

“Bunun olacağı kimsenin akima gelmedi. Yani evet, birkaç muhabir ve HÖC militanları ve belki biraz da huysuz bağışçılar olacaktı ama... Hiç kimse bunu hayal etmedi... ’

“Siz ne yaptınız?”

“Filmi yayınladıktan sonra pankartlar hazırladık ve gösteri için sabahtan birkaç taksi ile oraya gittik. Patlamanın hemen ardından oraya vardık. Güvenlik önlemleri çıldırmıştı, sonra da içeride hayvanları dışarı çıkarmaya çalışan HÖC’den çocuklar olduğunu duyduk. Bizim de bunun bir parçası olduğumuzu düşündüler. Bizi yaklaştırmadılar, sonra EKFİ otobüsleri gelmeye başladı ve Nuhlar...”

“Televizyonda gördüm.” Omleti tabağına koydum ve bir domates doğradım.

“Çekirge sürüsü gibiydiler, kaldırıp fırlatabilecekleri her şeyi; sopaları, taşları, çalıları, çitleri söktüler.”

Nat ile birliktelerdi ve polis onların bulunduğu hattı yarınca ayrılmışlardı. Birisi o yanan şeylerden bile fırlatmıştı.

Ortalığı siyah bir duman kaplamış, herkes öksürüyormuş ve Nat’i gözden kaybetmiş. “Daha sonra polis bize arkadan da saldırmaya başladı. Binaların içinden gelmiş olmalıydılar.

Ana kapılardan daha da fazla duman yükseliyordu, birisi bunun gaz bombası olduğunu söyledi.”

“Nasıl kurtuldunuz? Yolları kapatmışlardı.”

“Duvara ulaşmayı başardım ve çöp yakma fırınının olduğu yere, alanın arka tarafına doğru duvarı takip ettim.

Üzerinden tırmandım ve caddeye doğru koştum. Sonra ara sokakları takip edip Chester tabelası aradım. Uzak mesafede helikopterleri görebiliyordum, otobanın üzerinde olmalıydılar.

Hava kararınca kapısı kilitli olmayan bir kilise buldum ve orada uyudum. Bu sabah Chester’a kadar yürüyüp bir trene bindim.”

“Peki, Nathan’a ne oldu?” diye sordum.

“Gözaltına alınmış olmalı diye düşünüyorum. Jessie?”

“Evet?”

“Iain’ı gördün mü?”

“Niçin?”

“BİG’in internet sayfasına seninle ilgili garip bir şey koymuş.”

“Nasıl garip bir şey?”

“Senin bir şeylere gönüllü olmanla ilgili.”

“Bunu yapmış olamaz!” Misafir odasına koştum ve bilgisayarı açtım.

Baz da yemeğiyle yanıma geldi ve ben sabırsızca bil- gisayarm homurdanarak uyanmasını beklerken o da yatağa oturup yemeğini yemeye

devam etti. BİG’in sayfasına girdim ve şifremi yazdım. Üyeler sayfası çıktı. İlk gördüğüm şey benim bir fotoğrafımdı. ***Yeni Gönüllü Jessie Yol Gösteriyor.***

“Bu sabah erken saatlerde yayınlanmış olmalı. HÖC’nin sitesini kontrol etmek için Çhester’da internete girdim.”

“Burada olmamalı! Buna hiç hakkı yok!”

“Kapatmamı ister misin?”

“Bu çok gizliydi!”

Baz kendi şifresini yazıp mesajlar bölümüne girerken onu izledim. Dikkatle bir dizi karakter yazdı, sanırım başka bir şifreydi. Bir uyarı mesajı geldi, Baz onu geçersiz kıldı ye yazmaya devam etti. Ekrandaki görüntü dondu, sonra yarısı kayboldu. Ardı ardına tuşlara bastı. Hiçbir şey çıkmadı.

Her şeyi kapadı ve yeniden açtı. Google’a girip BİG’in adresini yazdı. ***Aradığınız web sayfası kullanılmıyor.*** Güldü.

“Sen de dene.” Denedim ve ***yenile*** tuşuna bastım, yine hiçbir şey çıkmadı. “Oldukça iyi, hah!” diye güldü Baz. “Teşekkür ederim, Iain. Siteyi kurduğumuzda bunu öneren o olmuştu. Herhangi bir sızma olma ihtimaline karşı.” Gülmekte olan yüzünü bana döndü ve eğilip öptü. Düzgün ve uzun bir öpüşmeye dönüştü. Nefes almak için bir süreliğine durduğumuzda Baz, “Öyleyse benden hâlâ hoşlanıyorsun, değil mi?” diye fısıldadı.

Ben de ona fısıldadım. “Evet. Sen benden hoşlanıyor musun?”

“Aptal,” diyerek güldü. Yatakta yanıma oturdu. Tekrar öpüşmeye başladık. Birdenbire durdu. “Gizli derken ne demek istedin?”

“Gönüllülüğüm.”

“Gönüllü mü oluyorsun?”

Bir gökdelenin tepesinde asansördeydim ve sonra halatlar koptu. Birdenbire yere doğru düşmeye başladım. “Evet.

Sana açıklamak istedim...”

“Neyi açıklamak?”

“Hani salıncaklarda olduğumuz o gece sana anlatmaya başladığımı hatırlıyor musun?”

“Neden bahsediyorsun?”

“AÖS’siz bebekleri hatırlıyor musun?”

“Bebekleri aşılayıp ölecek olan kızların içine yerleştirdiklerini mi?”

“Ben... Evet, gönüllü oldum.”

“Bunun için mi?”

“Evet.”

“Sen delirdin mi?”

“Hayır.” Gerçekten aptalcaydı, cevap vermenin manası yoktu.

Baz yataktan kalktı ve yüzünü bana dönerek karşıdaki duvara yaslandı. “Seni bu işe o mu soktu?”

“Kim?”

“Iain. Bu dâhice plan onun mu?”

“Hayır, tabii ki değil. Benim fikrim.”

“Senin beynini yıkamış.”

“Hayır! Bunu ***ben*** düşündüm, gönüllü olmaya ***ben*** karar verdim.”

“Bu durumu o nasıl biliyor?”

“Dün uğradı ve bir şey istedi. Bak, bu kısmı önemli değil.”

“Fakat sen... Sen...” Gözlerini bana dikmişti ve sesindeki kızgınlık gitmişti. “Jessie, ne olacak?”

Kalbim gümbürdüyordu. Onun bunu anlamayacağım biliyordum. Sorduğu sorular arttıkça ben daha da panikledim.

Ona Mandy’yi anlatmaya başladım, sonra Dr. Gol- ding’i anlatmaya çalıştım, sonra babamla birlikte gördüğümüz denizatlarından bahsettim.

Sonunda, “Doğru mu bu?” dedi.

“Evet.”

“Gerçekten gönüllü olmak, hastaneye yatmak ve öldürülmek mi istiyorsun?”

“Baz, söylediğin gibi değil.”

“O zaman bu saçmalığı neden söylediğini anlayamıyorum.”

“Pekâlâ, dinle.” Bir kez daha yavaşça anlattım, baştan sona kadar. Sonra Iain’m uğramasını ve bunun tesadüf olduğunu açıkladım. Söylediğim her şey kulağa uydurma gibi geldi. Bitirdiğimde Baz döndü ve odadan çıktı. Mutfağa girdiğini duydum, çok sessizdi. Kalktım ve peşinden gittim.

“Baz? Baz?”

“Ne var?” Atkısını giyiyordu.

“Nereye gidiyorsun?”

“Eve.” Botlarını giydi ve bağcıkları bağlamak için eğildi.

“Fakat...”

“Fakat ne?”

“Ben... Ben senin böyle gitmeni...”

Bir şey demedi.

“Bak, böyle çekip ***gidemezsin.'”***

“Nedenmiş o?”

“Neden bu kadar kızgınsın?”

Doğruldu. “Burada kalıp seni alkışlayıp, ***ne kadar cesursun*** dememi mi bekliyorsun?”

“Hayır fakat...

“Iain bunu yapar. Ona sor.”

“Bunun Iain ile ilgisi yok. Iain’dan nefret ediyorum.

Kes şunu!”

“Beni ne için istiyorsun? Madem bütün bunları yapacaksın?”

“Benden hoşlandığını sanıyordum.”

“Asıl ***ben senin*** benden hoşlandığını sanıyordum.”

“Hoşlanıyorum! Evet!”

“Tabii ya.” Montunu eline aldı ve bana çarparak önümden geçti, ön kapıyı hızlıca açtı ve sonra ardından sertçe çarptı.

Donakaldım. Kesinlikle geri gelmeyecekti. Bunun için yazı tura atılmazdı. Çözümlemeye çalıştım fakat her defasında ne kadar nefret dolu olduğu noktasında tıkandım.

Beni umursarıamıştı, benden hoşlanmamıştı bile, yalnızca ne kadar aptal olduğumu düşünmüştü. Yaptığım şeyin saçmalık olduğunu düşünmüştü. Yaşadığım şeyin adaletsizliği beni nefessiz bıraktı, Onun yerinde olsaydım nasıl hissederdim? Bana AÖS’yi çözmeye yardım etmek için ilaç denemelerine gönüllü olduğunu söyleseydi.

Hayatına mal olacak olsaydı. Ne kadar cesur olduğunu düşünmez miydim? Onu takdir etmez ve hatta daha fazla sevmez miydim? Birlikte geçireceğimiz son kısa zamanları daha iyi kılmak için uğraşmaz mıydım? Ona ***destek*** olmaz mıydım? Ayağa kalkıp gürültü yapmak, bağırmak ve eşyaları fırlatmak istedim.

Ancak masada oturup kollarımın arasına gömüldüm.

Hareket etmeme izin vermedim. Kendimi sıkıştırıp kapının altındaki küçücük bir delikten diğer odaya geçirsem nasıl hissederim diye düşünmeye zorladım. Eğer o gönüllü olmuş olsaydı, “Bu yapacağım şeyi seni önemsediğimden daha fazla önemsiyorum,” derdi. Başlangıç olarak, “Sana, bu durumu seninle tartışacak kadar güvenmedim ve aslına bakarsan ne düşündüğün umurumda değil çünkü her şekilde kendimi memnun edeceğim,” derdi. “Ben senden daha üstünüm çünkü sen ortalığı bulandırıp gösteri gibi küçük aptal eylemlerde bulunurken ben dünyayı kurtarıyorum.”

Düşünmek için kafamı o kadar zorladım ki gözlerimin kafamdan dışarı fırlayacağım hissettim. Beni seviyor olamazdı.

Beni kimse sevemezdi. Yapacak olduğum şey dünyanın en bencilce işiydi. O kadar uzun süre orada oturdum ki artık hangisi tahta sandalye ve hangisi Jessie'nin sıska ve kemikli kıçı bilemiyordum. Kimseden yardım istemeye hakkım yoktu çünkü kendimi bilerek ve isteyerek onlardan uzaklaştırıyordum.

Onun evine gidemezsin, dedim kendime. Gidip sana iyi davranmasını isteyemezsin, onu öpemez ve ona sarılamazsm çünkü haklı, bu bir yalan. Yapacak olduğun şeyi onu sevdiğinden daha çok seviyorsun. Sanki insan olmaktan çıkmış gibiydim. Eğer bu şekilde devam edersem yalnız kalacaktım.

Anne ve babamı üzmüş, arkadaşlarımı kızdırmış, herkesi geride bırakmıştım.

Oysa buna bir son verirsem Baz ve ben birlikte mutlu olabilirdik. Sal'i görebilirdim ve zamanla o da eski haline dönerdi. Anne ve babama göz kulak olabilir, Mandy'nirt hastalığının getirdiği berbat durumdan sonra daha iyi hisseti melerine yardımcı olabilirdim. Sevebilir ve sevilebilirdim] Fakat bütün bunları kaybetmenin verdiği duygusallıkla dü-j şündüğümü zaten biliyordum. İdrak etmenin yarattığı şok, Kuzey Kutbu'na paraşütle iner gibi soğuktu. Yalnız olmak ve bunun gerçek olduğunu, diğer her şeyin oyun olduğunu bilmek. Diğer her şey hayatımın bir ***resmiydi***, bir hikâyeydi Klinikteki o iğneye doğru ilerlemek, bu gerçekti. Doğrudan o iğneye fırlatılmış bir oktum ve kimseden herhangi bir sempati ya da iyilik bekleyemezdim.

Sonunda sandalyeden kalkıp mutfaktaki su ısıtıcısı- m açmaya gittiğimde yüz yıl yaşlanmıştım. Tıpkı Rip Winkle8* gibi. Kalbim buz tutmuştu. o ABD'li yazar Washington Irving'in 1819'da yayımlanan kısa hikâyesindeki başkahramandır. (e.n.)

Bölüm

Mandy'yi bir daha görmedim. Babamın deyişiyle öğleden sonra kötüye gitmişti ve doktoru çağırmışlardı. Doktor da hemen oracıkta ona sakinleştirici yapmıştı. O noktadan sonra gerçekten de çoktan gitmiş gibiydi.

Babam, Mandy'ye sakinleştirici verildikten sonraki gece eve geldi, teyzem ve annem hakkında konuştuk ve fotoğraf kutusunu çıkarıp küçüklüğümden kalma eski fotoğraflara baktık. Mandy'nin bizimle birlikte tatildeyken resimleri..

. Mandy bana bisiklete binmeyi öğretirken, Mandy gülüp su sıçratırken, denizatı kuklamı dans ettirirken... Cenazesinde duvara asmak için en

iyilerini seçtik. Anne ve babamın çok yakında bunları benim için de yapmak zorunda kalacaklarını biliyordum. Bunu düşünmeyi kaldıramadım.

Plajda boş boş yürüyüp sırıtırken ya da ağzıma avuç dolusu kumu sokarken çekilmiş resimlerime bakınca ilk defa bebeğimi hayal ettim. Bebek... Benim çocuğum. Onu anne ve babamlayken hayal ettim. Üçünü bir arada hayal ettim ve kıskandım, memnun oldum ve aynı zamanda dehşete kapıldım.

Babam bana bir grup EKFİ kadınının -ülkenin her yanında Uyuyan Güzel programının bulunduğu kliniklerde yaptıkları gibi- kliniğin önünde nöbet tuttuklarını söyledi.

Kapılara güvenlik görevlileri yerleştirilmişti fakat aynı zamanda laboratuvar çalışanlarından bir kişi, embriyolara karşı herhangi bir tehdidin önüne geçmek için nöbet çizelgesine göre sürekli çalışıyordu. Babam da beş günde bir geceyi orada geçiriyordu.

Sabah olup gittiğinde odamdan üç çanta dolusu eşyayı Ashton'daki çocuklar için hayır kurumuna götürdüm. İçerideki manzara bunaltıcıydı: Tezgâhın, masaların üzerinde ve yerde hâlâ açılmayı bekleyen çanta yığınları vardı. Benimkini nereye koymam gerektiğini sorduğumda kadın omuz silkti. Artık kimsenin hiçbir şey satın almadığım söyledi.

İnsanlar yalnızca daha fazla eşya getiriyorlardı. Kadin giysileri ve ev eşyaları,.. Başa çıkabileceklerinden çok fazla eşya vardı. Kamyon dolusu ayrıştırılmamış eşya gönderiyorlardı.

Hiç kimsenin işine yaramayacak değerli eşyalarımdan ayrılmak içimi sızlatıyordu. Daha sonra odamı temizlemek zorunda kalacak olanların annem ve babam olduklarını hatırladım ve bu işi hallettiğime sevindim.

Dükkândan çıkarken telefonum çaldı. Lisa'ydı. Son planını anlatmak için arıyordu. Hâlâ çocuk evinden ayrılıp kardeşiyle yaşayabileceği bir köy evine taşınmak istiyordu.

Dolaylı yoldan öğrendiğine göre annesiz çocukların çalıştırdığı küçük bir çiftlik evi vardı ve onu da çağırıyorlardı. Yer Galler'deydi ve onunla birlikte görmeye gidip gidemeyeceğimizi soruyordu. "Gereksiz olduğunu düşündüğünü biliyorum," dedi, "Fakat yine de gelip bir bakabilirsin, değil mi?"

Beni gönüllülükten caydırmakla ilgili bir şeyden bahsetme- di fakat kelimelerinin ötesindekileri duyabiliyordum. Sorun değildi, Bana sorduğu için memnun oldum, kendi başıma olmaktan sıkılmıştım. Cuma günü saat dokuzda Piccadilly'de buluşup trenle Galler'e gitmek üzere anlaştık.

Bisikletimi getirmemi söyledi çünkü istasyondan epeyce uzakta olduğunu söylemişlerdi.

Cumadan önce halletmem gereken son bir şey vardı:

Klinikteki mülakatım. Dr. Nichol, ne durumda olduğumu ve danışmanla başka bir seans daha isteyip istemediğimi soran bir mesaj göndermişti. Ben de ona cevap yazdım: ***Hayır.***

Bildiğim kadarıyla hakkımda son kararın verileceği yer işte bu mülakattı.

Bunu düşünmemeye çalıştım, aklımı konudan tamamen uzakta tutmaya çalıştım. Oraya gidecektim ve sadece, “Evet,” diyeceklerdi. Beynimin derinliklerinde, “Hayır,” deyişlerinin kıpraşan ihtimaline izin verdim; yaşamak için bir hayat daha. Bu oldukça uzak ve ürkütücü geldi.

Klinik mülakatına hazırlanmak için saatlerce oyalandım.

Sal’in kurmalı rahibesini şans için çantama koydum, üç farklı kıyafet birleşimi deneyerek kendimi daha da garip hissettim. Sonra geç kalacağımı ve otobüs durağına koşmak zorunda olduğumu fark ettim. Hava değişti, ılık ve boğucuydu; otobüse bindiğimde terliyordum. Çantamı dizlerimin üzerinde dengeleyip yol boyunca bir heykelmişim gibi hissederek dümdüz önüme baktım. Hemşire beni daha önce hiç görmediğim bekleme odasına aldığında içeride yeni bir kız oturuyordu. Birbirimize baktık ve başımızla selam verdik, ikimizin de nasıl gülümsendiğini hatırlayabileceğim sanmıyordum. En azından Rosa değildi. Kız hemen çağrıldı.

Çantamdan kitabımı çıkardım ve kız dışarı çıktığında ona bakmak zorunda kalmamak için sayfalara bakmaya başladım. Ağladığım ya da güldüğünü ya da mülakatın onda yarattığı etkiyi görmek istemiyordum. Zaman yavaş geçti.

Sonunda beni çağırdıklarında Dr. Nichol masasında oturmuş bir şeyler yazıyordu. Ayağa kalktı ve gelip omzuma dokunup beni rahat koltuğa aldı. Sonra tam karşıma bir sandalye çekti. “Pekâlâ, Jessie,” dedi. “Nasıl hissediyorsun?”

“Bilmiyorum.”

“Şaşırmadım,” dedi. “Bu çok büyük bir karar. Ailen ne diyor?”

“Aslına bakarsanız beni bir sene daha beklemeye ikna ettiklerini düşünüyorlar.”

“Ah!”

“Çok yaşlı olacağım, değil mi?”

Kafasını salladı. “Dr. Golding on altı buçuk yaşın üzerindeki kimseyi almıyor. Uyuyan Güzel istatistikleri, hamilelikte her bir ayın canlı doğum

anlamında büyük fark yarattığını gösteriyor.”

“Anne ve babam bunu biliyorlar.”

“Belki de anneni ***Yaşam için Anneler*** toplantısına götürmelisin,” dedi. “Kadınların iyi bir destek ağı var. Süreci anlıyor ve birbirlerine yardımcı oluyorlar.”

Anneme konuyu yeniden açmaya pek istekli değildim.

“Peki ya sen? Kendini nasıl hissettin?”

“Aslında kafam biraz karıştı.” Birdenbire aklıma geldi, ne halt yediğimi bilmediğimi sanabilirdi. Tek yapmam gereken dürüst olmaktı ve kendimi kurtarabilirdim. O ana kadar kendimi kurtarmak istediğimi bilmiyordum, bedenimde hain bir kemik olduğunu bilmiyordum.

“Uyuyabildin mi?”

“Bazı geceler uykusuzluk çektim.” Güldüm, böylece acınası bir halim olduğunu düşünmeyecekti.

“Sevindim,” dedi. “Böyle bir kararla yüz yüzeyken sakin olmuş olsaydın bu çok garip olurdu. Tahmin edersin ki hezeyanları olan kızların buraya gelmesini istemeyiz. Zor ve fena bir yol seçiyorsun, bunun için insanlar gelecekte sana minnet duyacaklar fakat aynı zamanda senin için tek son ölüm. Bunun hakkında gerçekçi bir şekilde düşünmelisin.

Belli bir noktadan sonra geri dönüş olmayacak ve karakterinin bütün gücüne ihtiyacın olacak.”

Düşünmeye çalıştım fakat başım dönüyordu.

“Ne kadar zamana ihtiyacın varsa kullan,” dedi. “Bu senin kararın. Şu anda bir şey söylemeni istemiyorum, bugün bir karar vermeni de istemiyorum. Sadece gitmeni ve ne kadar süre gerekiyorsa hayatına devam etmeni istiyorum, ta ki tamamen emin olana kadar. Eğer altı ay boyunca emin olamazsan sorun yok; bu, yapmayacağın anlamına gelir. Tamam mı? Bunu yapmamanın ne zararı ne de utanılacak bir yanı var. Şu anda emin değilsin, anlıyorum ve dünyada seni baskı altına sokmak isteyecek hiç kimse yoktur. Bununla yaşa, nasıl hissettiğine bak, netleşip netleşmediğini gör. Tamam mı?”

Biraz rahatlamaktan ve biraz da onları kandırmaktan dolayı sinirim bozulduğu için güldüm. “Emin olduğum zaman ne olacak?” diye sordum.

“Beni arayabilirsin.” Üzerinde numarası bulunan bir kart verdi. “Kliniği ya da cep telefonumu arayabilirsin. İstediğin zaman ara.”

“Peki, o zaman beni seçecek misiniz?”

“Eğer bunu yapmayı gerçekten istediğini bilirsen o zaman programa dâhil olmandan memnun oluruz.”

Bir yumru gibi öylece oturdum. Direndiğim şeyin ne olduğunu anlayamıyordum. Kararımı vermiştim. Kesinlikle, uzun zaman önce kararımı vermiştim. “Size gelip evet dersem bana tam olarak neler olacağını anlatır mısınız?”

“Gebelik önleyiciyi çıkarıyoruz. Bir ısı çizelgesi veri yoruz, böylece regl döneminin ne zaman olduğunu öğreniyor ve yerleştirme için en uygun zamanı belirliyoruz,”

“Şimdi yapabilir miyiz?”

Duraksadı. “Erkek arkadaşın var mı?”

“Hayır. Hayır. Gebelik önleyiciye ihtiyacım yok. Onu bugün çıkartırsanız sevinirim.”

“Fakat niçin?”

“Çünkü... Çünkü bunu yapmak istediğimi biliyorum ve yavaş yavaş çıldırıyorum. En azından gebelik önleyiciyi çıkartırsanız bir adım daha ilerlediğimi bilirim. Ve eğer sonunda yapamazsam...”

“Her zaman geri takabiliriz,” diye tamamladı. “Pekâlâ, Jessie, madem öyle istiyorsun.” Beni masasının yanındaki koltuğa oturttu ve kolumun üzerinde pır pır eden küçük bir alet kullandı. Bir süre dişçi matkabındaki gibi titreşimler hissettim, sonra acıyı hissettim. Soğuk bir şeyle üzerini sildi ve sargı beziyle kapattı. Gözümün önüne Mandy’nin jiletle gebelik önleyiciyi sökmesi geldi. Ne istediğini biliyordu.

Dr. Nichol bana bir ısı çizelgesi verdi ve nasıl kullanmam gerektiğini açıkladı. Son reglimin zamanını girdik ve ne zaman tekrar başlaması gerektiğini hesapladı. El sıkıştıktan ve vedalaştıktan sonra en azından acıyla sızlayan kolumda bir rahatlama oldu. Çizelgeyi düzgünce katlayıp çantama koydum.

Dr. Nichol’ün ofisinden çıktıktan sonra gördüğüm ilk kişi Rosa’ydi. Dışarıda basamaklarda oturuyordu. “Hâlâ kararlı mısın?” Suratı biraz komik gözüküyordu. Onu geri çevirdiklerini tahmin ettim.

“Evet. Tabii ki. Ya sen?”

“Evet. Bir ay içinde,” dedi.

“Ah!” Ona yeniden baktım ve yüzüne aşırı makyaj yaptığını fark ettim. Yüzüne bir şeyler olmuştu. Ayağa kalktı ve benimle birlikte otobüs durağına doğru yürüdü. “Uzaklaşıp yeniden düşündün mü?” diye sordum. “Son kararını vermeden önce?”

“Buna ihtiyacım yoktu! Başından beri yüzde yüz emindim.”

“Öyleyse bir sonraki gelişin...”

“Kalmak için olacak!”

“Annen bu konuda gerçekten rahat mı?”

“Evet, sana söyledim. Bir video hazırlıyor.” Bir sessizlik oldu. “Beni kızdırmak istediğinde bunu yapacak kadar cesur olmadığımı söylüyor. Fakat yapacağım. Ona göstereceğim.”

“Peki ya erkek arkadaşın?”

“Ah! Onu terk ettim. Ezik.” Güldü. “Facebook sayfamı görmelisin. Yüzlerce hayranım var, eğer şansları olsa benimle çıkacak yüzlerce iyi görünümlü erkek var. Bana ne kadar cesur olduğumla ilgili mesajlar gönderiyorlar. Ona ihtiyacım yok. Başka birini seçebilirim.”

“Bunu Facebook’a mı koydun? Gönüllü olduğunu?”

.. “Evet.”'

“Fakat bunu bir sır olarak saklamamız gerekiyordu.”

“Artık gerek yok. Yakında yüzlerimizi bütün dünya tanıyacak.”

Dr. Nichol kesinlikle onun gerçek yüzünü görmüş olmalıydı.

Keşke gönüllü olmasaydı, yaptığımız işi lekeliyordu.

Belki de yalan söylüyordu.

O gece geç saatte babam evi aradı, Mandy’ye gitmişti ve her şey kontrol altındaydı. Eğer benim için sorun olmazsa tekrar gidip annemin yanında kalacaktı çünkü Mandy’nin geceyi çıkaramayacağını düşünüyordu. Lisa’yla birlikte Galler’e gideceğimi söyledim. Ona başka bir şey söylememin bir anlamı yoktu. Belirsizlik, eşiğin altından geçmeden önce çözmek zorunda olduğunuz bir bulmacaydı. Yapacaktım, yapacağımı biliyordum; fakat ‘evet’ diyebilmem için bir şeyin dilimi çözmesi gerekiyordu.

Sabah olunca ateşimi ölçtüm ve çizelgedeki uygun yere bir çarpı işareti koydum. Bisikletimi bahçedeki alet kulübesinden dışarı çıkarmak büyük bir yenilikti. Tekerleklerin jantlarında eskiden kalmış kaim çamur öbekleri vardı. Sal ile maratona katıldığımızdan beri orada duruyor olmalıydılar.

Bir ömür evvel, AÖS'den önce... Bisikletimi kapıya doğru ittirince kurumuş çamurlar yere saçıldı. Vitesi küçültmeye çalışırken Ashton istasyonuna kadar deli gibi sallanarak gittim. Yüksek viteste sıkışmıştı.

Piccadilly'de Lisa'nın yanında Gabe'i de görmeyi bekliyordum fakat yalnız gelmişti. Gabe, ona koyunlardan başka bir şeyin olmadığı yerde pis bir hippi hayatı yaşamak istemediğini söylemişti. "Büyük ihtimalle fikrini değiştirir," dedi fakat durumdan memnun olmadığını görebiliyordum.

Bu yüzden bana teklif etmiş olabileceği aklıma geldi. Weetenhall hakkında duyduklarımızı birbirimize aktardık. Nat onu güvenli bir telefondan aramış ve saklanıyor olduğunu söylemişti. Havaalanı protestosu ile ilgili ne bildiğini sordum.

"Havaalanlarının teröristler için ana hedeflerden biri olduğunu açık bir şekilde ortaya serdi. Yani bu bir başarı."

BİG'den kimsenin tutuklandığını duymamıştı.

Shrewsbury'de bisikletlerimize kompartımanda yanımıza alabileceğimiz daha küçük, yavaş ve daha boş bir trene geçtik. Lisa'nın bir haritası vardı, nereye gidiyor olduğumuzu gösterdi. Çiftlik, en yakın istasyondan sekiz mil uzaktaydı.

Pencerelerden bakınca kırsal bölgenin boş ve meyilli arazisindeki koyun sürüleri ve kümelenmiş tek tük tarlalar görülüyordu. Uzakta tepeler yükseliyordu. Güne başlarken hava sisli ve griydi fakat şimdi bulutlar dağılıyordu. Mavi gökyüzünün öbek öbek ortaya çıkışını izledik.

Trenden inmemiz gereken yer üzerinde yalnızca isim levhası olan bir platformdu ve bilet gişesi bile yoktu. Bisikletlerimizi indirdik. Orada bizden başka kimse yoktu. Sağ öte tarafta koyu renk çatılı ve boş bahçeleri yolla birleşen bir sıra ev vardı. "Hemzemin geçidin üzerinde solda." Lisa bisikletinin pedallarına asıldı ve ben de bir adım arkasından tepeye doğru onu takip ettim, yürümekten daha yavaştı ve iki kat daha fazla enerji harcıyorduk. Yine de zirveye varana kadar devam etpıeyi başardım ve sonra sihirli bir biçimde vites çözüldü ve yeniden kullanılabilir hale geldi.

Bunaltıcı trenden ve bacaklarımın vücuduma oksijen pompalamasından sonra ciğerlerime çektiğim hava parlak ve tazeydi. Gün ışığı bulutların arasından kırların üzerine yayılarak bir spot ışığı gibi yanımızdaki taştan duvarı, ötedeki yeşil tarlayı ve gümüş koruluğu aydınlatıyordu. Bir sonraki tepe daha dikti ve Lisa gidonun üzerine yüklenip hızlıca pedal çevirerek tepeye sürdü. Ben ise yarı yola geldiğimde bisikletten inip yürüdüm. Kalbimin atışı, arka frenin sürtme sesi ve uzaktan duyulan kargaların

gaklaması dışında başka bir ses yoktu. Merkezinde yalnızca ben olunca etrafımdaki arazi çok büyük ve boş gözüktü. Lisa tepede beni bekledi ve aşağıya birlikte inerken hızdan ve nefesimizin kesilmesinden dolayı çığlık attık. Tarlalar önümüzde halı gibi açılıyordu.

Nihayet sağa doğru sapan daha küçük bir yola geldik ve Lisa bir kapının önünde durdu. “Orada, yukarıda.” Yol tepenin yukarısına ve çıplak ağaçlara doğru uzanıyordu. Kapı kilitli değildi ve menteşeler bozuktu. Bisikletleri güçlükle içeri sokmayı ve ormana doğru itmeyi başardık. Yukarıdan bakınca aşağıdaki vadide bir dere ve yanında küme halinde eklentileriyle bir çiftlik evi görünüyordu. Güneş yeniden çıktı ve bir ışık seli vadiyi yıkadı. Birbirimize baktık ve güldük. Bisikletlerimizi ağaçlara yasladık ve eve doğru yürümeye koyulduk.

Önde, zemini taşlarla kaplı bir bahçe ve üç tarafında binalar vardı. Ev, bakımsız bir ahır ve hayvan ağılma benzeyen birkaç ahşap kulübeden oluşuyordu. Ahırın önünde birkaç küflenmiş saman balyası duruyordu. Lisa çiftlik evinin kapı basamağındaki bir taşı kaldırdığında ortaya eski moda büyük bir anahtar çıktı.

Kapıyı açıp loş mutfağın içine girdik. “Tanrım,” dedi.

“Mükemmel!” Bir duvar boyunca eski bir ocak ve içinde dağınık halde bardakların, tabakların ve sararmış kâğıtların -faturalar, postalar, gazeteler- olduğu büyük siyah bir dolap vardı. Masanın üzerine kavanozlar ve şişeler yığılmıştı; tohum katalogları, bir bilgisayar ve yazıcı, içi çamaşır dolu bir sepet de vardı. ***Ocağın*** yanında çatlamış bir çift bot duruyor ve kapının üzerindeki askıda bir yağmurluk sallanıyordu.

İçerisi çöp ve çürümüş bir şeyler kokuyordu. Kokunun iğrençliğine bakınca muhtemelen ölmüş bir fare ya da kuştu.

“İnsanlara ne olmuş?” diye sordum. Bulaşık leğeninin içindeki hareketsiz suda paslanmış bir kızartma tavası vardı.

“Mutsuz bir hikâye,” dedi Lisa. “Fakat bak! Bir odun sobası, ne kadar iyi değil mi? Biraz odun keserek ısınabilir, yemek pişirebilir ve su kaynatabiliriz.” Musluğu açmayı denedi, önce etrafa biraz su sıçradı, sonra borular çınladı ve sustu. “Kapatmışlar,” dedi. “Plastik variller alır, çatıya koyup yağmur suyu biriktiririz.”

Şöminenin yanında çiçek desenli bir koltuğun olduğu oturma odasına geçtik. Şöminenin içinde yumuşak ve beyaz küller vardı. Köşede bir televizyon vardı ve koltuğun üzerinde bir hesap makinesi, kalem ve elle çizilmiş şekillerin olduğu bir liste vardı. Salondan, içerisinde üst üste

konmuş kutular ve kırık eşyaların olduğu ardiyeye geçiliyordu. “Ne oldu Lisa?”

Yukarı çıkıp yatak odalarına bakarken anlattı. Çiftlik, burayı adam etmeye çalışan genç bir çifte aitti. Kadın hamileydi ve sonra AÖS’ye yakalanmıştı. Kocası ekim ayma kadar orada yalnız başına kalmış ve sonra kendini öldürmüştü.

Çiftlik ailesine geçmişti. Onlar da şimdi annesiz çocuklara bağışlamışlardı.

“İkisi de burada mı ölmüş, evin içinde?”

“Nasıl bilebilirim? Bütün ilgilendiğin bu mu? Bu yerin sahip olduğu muhteşem potansiyeli göremiyor musun?”

“Üzgünüm. Evet.”

Ana yatak odasında sanki birisi daha o sabah üzerinden çıkarmış gibi bir kenara bırakılmış yatak kıyafetleri vardı.

Diğer odada duvara bir portatif merdiven yaslanmış ve üzerinde dengede duran bir boya kutusu vardı. Duvar maviye boyanmıştı. Yatak odalarının üzerinde çatı katı vardı. Birkaç yerden gökyüzünü görebiliyordunuz. Yerde yaprak ve tüyler vardı. “Bahse girerim burada bir yerlerde yuva var,” dedim fakat göremedik.

Dışarı çıkıp diğer binaları kontrol ettik, hepsi yıkık döküktü. Lisa planlarına dalmıştı. Çocuk evinin banka hesabında bağışlanmış paralar vardı. Alet ve tohum alacaktı.

Sebze ekecekti; patates, soğan, fasulye, lahana, pancar, mısır, ayçiçeği... Geyik ve tavşanların girmemesi için bahçenin etrafına düzgün bir çit koymak zorunda kalacaklardı.

Bir sera satın alacak ve orada domates, çilek, pırasa yetiştirecekti.

Ayrıca tavuk ve keçi de alacaktı. Hayvancılık ile ilgili bir şeyler okumuştu. Bir keçinin sütünü sağıp yoğurt ve peynir yapabileceğini iddia etti. Elma, armut ve fındık ağaçları ile ahududu ve kuş üzümü alacak, arılar hakkında bilgisi olan birine arı kovanları kurdurup nasıl bakılacağını öğrenecekti. Ev atıkları sidikle karıştırılacak ve bahçeleri gübrelemek için kullanılacaktı. Kapıları düzeltecek, çatıyı onaracak, yalıtım yaptıracaktı. Eğer tüm bunları bu sene yapabilirlerse gelecek sene daha fazla ekin, tahıl ekecek; belki bir bağ kuracaklar ve inek bakmaya başlayacaktı.

“Ahırı daha fazla yatak odası için dönüştürebiliriz,” dedi. “Kulübeleri depo olarak kullanabiliriz. Domates gibi sebzeleri güneşte kurutabilir, meyvelerden reçel yapıp saklayabilir ve kışın donmasınlar diye kök bitkiler

için yeraltına depo yapabiliriz. Yağmur suyumuza ek olarak dereyi kullanabiliriz ve o tepeye kendi rüzgâr tribünümüzü kurmamak için hiçbir neden yok.” Güldü. “Buranın adını Cennet Bahçesi koyacağım!”

Lisa yeniden eve girip mevcut aletlerin listesini çıkarırken ben de arka bahçede eski bir banka oturdum. Güneş neredeyse ısıtıyordu ve yol kenarındaki kaldırım taşlarının arasında açık sarı renkli öksürük otları büyümüştü. Lisa’nm buraya başka kişilerle geldiğini, erzakları boşalttıklarını ve kimin nerede uyuyacağına karar verdiklerini, mutfağı temizlediklerini, ateşte yakmak için çöpleri dışarı çıkarttıklarını hayal ettim. Hava kararınca alevlerin etrafında toplanacaklar, gülecekler ve planlar yapacaklardı.

Öksürük otu baharın ilk çiçeğiydi. Her şey kendini yeniliyordu, vadi yakında yeni yeşil yapraklarla dolacaktı. Lisa dışarı çıktı ve hazır olduğunu söyleyerek seslendi. Bahçeye girdiğimde kilidin içinde dönmeyen anahtarla boğuşuyordu.

Güldü ve evin ayrılmamızı istemediğini söyledi. Ona yardım ettim ve anahtarı taşın altına koydum, bisikletlerimize doğru yürüdük. Lisa buranın nasıl geliştirilebileceği üzerine kafa patlattı. Ben düşünmüyordum fakat kafamın içinde tıslayan bir elektrik vardı. İstasyona gidene kadar sürekli kafamın içindeydi. Bisikletlerimizle platforma girdiğimizde kafam düzeldi ve eve gitmek istemediğimi anladım.

Yalnızca bir süre kendi başıma kalabilseydim -gerçekten kendi başıma, diğer kişilerin bana ulaşabilecekleri bir yerde değil- ve düşünmek için zamanım olsaydı her şeyi açıklığa kavuşturabilirdim. Cennet Bahçesi kalmak için kusursuz bir yerdi. Bu durumun artık kimseyle hiçbir ilgisi yoktu; ne Baz ne Iain ne annem ne babam ne Lisa ne de Sal; yalnızca benimle alakalıydı. Benim hayatım. Bir boşluğu doldurmak için kendimi genişletmem gerekiyordu... Bir oda, ev, vadi... Gerçekten ve yüzde yüz emin olmak için.

Bir an için Lisa’nm da kalmaya karar verebileceğini düşündüm fakat Gabe’e geri dönmek istemişti. Sinyal alan bir yere vardığında benim için anne ve babama telefon etmesini istedim. Tren geldiğinde bisikletimle platformda durdum ve arkasından el salladım. Ayağımı pedaldan çekmeden bütün yolu geri döneceksem kendime bunun yapılacak en doğru şey olduğunu söyledim. İkinci tepenin üzerinde pedalların üzerinde durmak zorunda kalsam ve çok yavaş gittiğim için yol boyunca sallansam da bunu başardım. Bisikletimi ka- ' pmın yakınındaki çalıların içine sakladım. Yolu

yürümeye başladığımda her şey daha gürültülü geldi. Gaklayan kargalar ve cıvıldayan orman kuşları, adımlarımın hışırtısı, ağaç tepelerindeki yumuşak esinti... Parlak yeşil ve sarımsak kokulu yapraklar ölü yaprakları dürtüyordu. Bir kuş korkuyla şakıyarak uçtu. ***Eğer anahtar kilidin içinde takılmadan dönerse,*** dedim kendi kendime, ***eğer sobayı yakabilirsem, burada olmam gerektiğini kanıtlamış olurum.*** Anahtar ilk denememde sorunsuzca döndü. Evi tekrar dolaştım, kendi başıma kalınca farklı şeyleri görüyordum. Oturma odasındaki şöminenin yanında bir kovanın içinde çıra ve odun, banyodaki havalandırma dolabında düzgünce katlanmış çarşaflar ve yastık kılıfları vardı. Kilerde pörsümüş ve filizlenmiş bir çuval patates ve domates, ton balığı, mısır konserveleri vardı. Kendime yemek yapabilirdim.

Oturma odasındaki şömineyi yakmaya ve sıcak koltukta uyumaya karar verdim. Temiz çarşaf ve bir yorgan getirdim.

Soğuktular fakat ateşin başında onları ısıtabilirdim. Mutfak çekmecelerinde mum arayarak biraz vakit harcadım. Yarım paket doğum günü mumu dışında bir şey bulamadım. Fark etmezdi. Uyumaya hazır olana kadar ateşi besleyebilirdim.

Şömine ızgarasının altındaki külleri temizledim, sonra ellerimi yıkamak için su bulmaya gittim. Havalandırma dolabındaki büyük yuvarlak sıcak su tankını hatırladım. Lisa soğuk suyu açmaya çalışmıştı, sıcağı değil. Banyodaki sıcak su musluğunu çevirince borular öttü ve su geldi. Bir tank dolusu su bana yeter de artardı.

Öğleden sonra geçmişti. Yerde duran kâğıtları buruşturdum ve şömine rafındaki son kibritle ateş yaktım. Birkaç odunu içine attım ve siperliğini kapadım. Kalın perdeleri çektim ve bahçeye çıktım. Güneş çoktan batmıştı ve gökyüzü bulutsuz koyu maviydi. En parlak yıldızları görebiliyordum.

Kargalar ormanda gaklıyordu fakat onun dışında her yer sessiz, gökyüzüne doğru açık ve huzur doluydu. Bahçeye işedim ve gece tekrar ihtiyacım olup da dışarı çıkmak zorunda kalmamayı umdum. îçeri geçtiğimde mutfakta önümü göremedim, masayı ve sandalyeleri geçerek yolumu anlamaya çalıştım. Ateşim harıl harıl yanıyor, oturma odasını odunun nefis kokusuyla dolduruyor, koltukların arkasında uzun siyah gölgeler oluşturuyordu. İhtiyacım olan her şeyi çoktan toplamıştım:

Konserveler ve konserve açacağı, tava, kaşık, bir bardak su.

Tavayı alevlerin üzerinde tutabildiğim kadar tuttum ve yüzüm ateşten parlayarak ılık çayımı içtim. Sonra oturup alev- lerı izleyerek kırmızı ve sarı dans eden şekillerin dışında her şeyi kafamdan boşalttım. Her şey

kaybolunca battaniyeye sarındım ve göz kapaklarımın üzerinde titreşen şömine ateşinin sıcaklığında uyumak için kıvrıldım.

Ne kadar süre uyuduğumu bilmiyorum fakat bir titremeyle uyandım. Gözlerimi açtığımda her yer siyahtı. Nerede olduğumu hatırlamaya çalışarak kıpırdamadan uzandım.

Ateşin olması gereken yere doğru döndüm fakat orada değildi. Doğruldum ve ayaklarımı pütürlü halının üzerine koydum. Karanlık, boğucu bir örtü gibiydi. Eşyaların koyu hatları bile seçilmiyordu, yalnızca kara bir leke vardı. Yapılabilecek en iyi şey perdeleri açmaktı.

El yordamıyla ve ayaklarımı sürüyerek pencereye doğru gittim. Parmaklarım ağır kadife perdeyi buldu ve çekti, sonra elimi götürüp soğuk camın üzerine koydum. Fakat daha aydınlık olmamıştı. İki perdeyi de büyük bir yırtılma sesiyle beraber çektim fakat görüşümde bir değişiklik olmadı, siyahlığın dışında bir şey yoktu. Orada, pencerenin önünde gökyüzünü kapatan bir duvar mı vardı? Artık titriyordum, yolumu bularak koltuğa döndüm ve battaniyeyi üzerime çektim. Dünya sanki isle kaplanmıştı. Canlı canlı gömüldüğümü hayal ettim. Gözlerinizi ne kadar büyük açtığınızı düşünürseniz düşünün, hâlâ karanlıktı. Karanlık yüzünüze bastırıyordu ve çıkış yolu yoktu. Seni uyuttuklarını düşünseler bile, ya bilincin yerinde olursa?

Mantıklı olmaya çalıştım. Dışarıda hiç ışık yoktu çünkü sokak lambaları ya da başka evler yoktu. Güzel, ışık kirliliği yok. Fakat kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümü acıtıyordu.

Burada ölen genç insanları düşündüm. Ölü olmak; gözlerinize, kulaklarınıza ve ağzınıza bastıran karanlıktı, sizi yalnızlığınıza kapatıyordu. Keşke pencerenin şeklini gösterecek zayıf bir parıltı olsaydı. Tuşlarına basıldığında ışığı yanan cep telefonumu hatırladım. Pilini harcamamak için kapatmıştım çünkü sinyal yoktu. Yerleri yokladım fakat yakında bir yerde değildi. Hareket etmeye korktum, sessiz olmalı ve dinlemeliydim. Her bir dakika geçtiğinde bir sonrakine dayanmam imkânsızlaşıyordu. ***Eğer bunu atlatırsam,*** dedim kendi kendime… ***Eğer yalnızca bu geceyi atlatabilirsem...***

Sonunda sabah olduğunda gözlerim gerilmekten acıyordu.

Bana oyunlar oynuyordu, karanlığın içinde kara şekiller, hareket eden siyah katmanlar görüyordum. Nihayet penceredeki griliği seçebildim. Orada bir ışık olduğundan emin olduğumda kıvrıldım ve kestirdim.

Bir ya da iki saat sonra dışarı çıktım. Yeni su birikintileriyle sisin alçakta olduğu bir sabahtı. Gece çiğ tutmuş olmalıydı. Bütün vadi bulutlarla

örtülmüştü, kuş sesi bile duymuyordum. Uykusuzluktan dolayı solgun ve süzülmüş hissediyordum. Açması bir halde olduğumu biliyordum.

Fakat son anda başarısız olup kaçmaktansa şimdi geri çekilmek daha iyi olacaktı. Dr. Nichol emin olmamı istemişti ve ben gözlerimi kapamaya bile çok korkuyordum. Karanlıktan çok korkuyordum.

Perşembe gecesi Kovayı boşalttıktan sonra, “Kokuyorsun, Jess. Banyo yapman lazım,” diyor.

“Ben koku almıyorum.”

“Banyo yaparsan daha rahat edersin. Seni anlamıyorum.”

“Orası kesin.”

“Tanrı aşkına. Hastalanmak mı istiyorsun?”

“Neden olmasın? Sanırım açlık grevine başlayacağım.”

“Orası şüpheli.”

“İnanmıyorsun. Hâlâ açgözlü, küçük bir çocuk olduğumu düşünüyorsun. Hâlâ beni tanıdığını düşünüyorsun değil mi? Hâlâ benim hakkımda her şeyi bildiğini sanıyorsun.”

“Seni yaşayan herkesten daha iyi tanıyorum. Bir hata yaptığını bu yüzden biliyorum. Ve bütün bunlardan kurtulduktan sonra bana teşekkür edeceksin.”

“Bilmiyorsun. Benim hakkımda bilmediğin milyonlarca şey var!”

“Senin için banyoyu hazırlayacağım.”

“Girmeyeceğim.”

Odadan çıkıyor ve tıpanın madeni sesini, musluğun zayıf cırlamasını, suyun kullanılmayan eski borulardan fışkırmasını duyuyorum. Suyu eliyle yoklayışını, soğuk su eklemesini ve sıcak suyu kapamasını duyuyorum. Sonunda iki musluk da kesiliyor ve babam geri geliyor. “Hazır.”

Kımıldamıyorum. Musluktan su damlıyor.

“Kilitleri banyoda çözüp kapıyı kilitleyeceğim, sonra da soyunup hazırlanman için seni yalnız bırakacağım. Temiz giysilerini de getiririm.”

Ne kadar da kibar. Kımıldamıyorum.

“Hadi, Jess.”

“Üzgünüm fakat yardımcı olamayacağım.”

“Bak, yalnızca gel ve banyoya bak. İçine girmeyi ne kadar çok istediğini göreceksin.”

Kımıldamıyorum.

“Seni taşımalı mıyım?”

Omuz silkiyorum.

“Tanrı aşkına, Jess! Şimdi hangi oyunu oynuyorsun?”

“Pasif direniş.” Bunu bana sen öğretmiştin, hatırladın mı? Bana Mahatma Gandi’den bahsettiğini hatırladın mı?

“Aptalca davranmayı kes.”

Sanırım hatırlamıyor.

“Aşağı iniyorum. Banyon soğuyor. Fikrini değiştirince bana seslen.”

Fikrini değiştirince seslen. Dilediği her şeyi gerçekleştirebileceğini sanıyor; değiştirirsen değil, değiştirince seslen.

“Ben senin kuklan değilim!” diye bağırıyorum.

Merdivenlerdeki ayak sesleri duruyor, sonra aşağıya inmeye devam ediyor.

Ona hiçbir şey borçlu değilim. Artık yetti. Bana karşı oyun kurup zor kullandı, beni incitti. Cumartesiden beri beni burada tutuyor! Ve hâlâ en iyisini bildiğini sanıyor, bana mısın demiyor. Hiçbir şeyden kaçınmamalıyım. İstediğimi elde etmek için ne gerekiyorsa yapmalıyım. Yalan söylemek, kavga etmek, zarar vermek... Bulabileceğim her araçla.

O, güç kullanmaktan çekinmedi. Peki ya o kutuya ne demeli? Birinci gün, beni yere bağladığı zaman. Dışarı çıkıyor ve bir karton kutu getiriyor. İçinde aletler var. Bir çekiç, bir matkap ve tornavida; yukarı çıkıyor, kapı çerçevesini matkapla deldiğini ve sürgüyü taktığını duyuyorum.

Bunu planlamış. Evimizde, garajımızda alet kutusuna baktı ve karton kutunun içine eşyaları koydu. Yeni bisiklet kilitleri, ip ve ağzıma tıkmak için tülbent. “Bunları Jessie’nin üzerinde kullanacağım” diye düşünüyordu, Bu ne cüret?

Ona göstereceğim. Beni kontrol altında tutamayacağını göstereceğim. Çok öfkeliyim, açlıktan titremeye başlıyorum.

“YEMEK istiyorum!” diye bağırıyorum.

Merdivenleri koşarak çıkıyor.

“Yemek! Yemek!”

“Banyo yaptıktan sonra sana bir şeyler hazırlayacağım.”

“YEMEK!”

Aşağı kata iniyor ve kapıyı kapıyor.

Gözyaşlarıma karşı koymam lazım. Burada bir kez daha ağlamayacağım. O haksız ve ben haklıyım, şimdi bunu kanıtlamak için bir şeyler yapma vakti. Fakat öyle açım ki düşünemiyorum.

Bana en son ne zaman yemek verdi?

Öğlen, omlet ve sebzeli sosis. Bu kadar aç olmamalıyım.

Mideme bunu anlatmaya çalışıyorum fakat ilgilenmiyor.

Açgözlü büyük bedenimin tepesine küçük bir sivilce gibi oturmuş beynim ona hükmetmeye çalışıyor. Beyninizi uyuttukları zaman olacağınız şey yalnızca şu: Açgözlü, büyük bir beden.

Hayır... Hayır... Sakinleş... Nefes al... Nefes ver... Sakin...

Hışırdayan makineleri düşünüyorum.

Bedenim zekidir. Ritmin, sırların ve güçlerin aklımla bir işi yok. Bedenim kontrolü ele geçirecek, içimde kusursuz yaşamı büyütecektir ve aptal geveze aklım öylece duracak.

Pencereden görebildiğim gri gökyüzü kesitine odaklanıyorum.

Tamamen karanlık değil. Her şey yoluna girecek.

Kontrol bende. Güçlendiğimi hissedebiliyorum. Bütün bunların içine bana şimdi engel olsun diye girmedim.

Senin hakkından geleceğim, baba.

Bölüm

Cennet Bahçesi'nin kilerinde bir kutu konserve şeftali buldum ve kahvaltıda onları yedim. Yıkanıp etrafı sanki hiç orda olmamışım gibi toparladığımda sis çekiliyordu. Utanç duyuyordum. Arka bahçeden dışarı çıktım. Uzak uçta yeni yapılmış bahçe kapısı ıslandığı için şişmişti. Dere boyunca devam eden bir patikaya açılıyordu. Diğer tarafta üzerinde yıldız renkli çiçekler olan ve siyah, huysuz sürgünlerle sarılmış bir çalılık vardı. Karaçalı bir anda aklıma geliverdi ve Bilge Babamın bana bitkilerin isimlerini öğrettiği yürüyüşlerimizi hatırladım. Kasıtlı olarak isimlerini yanlış söyleyerek onunla dalga geçer ve her bitkiye, "Ortanca," derdim. Fakat şu anda bitkileri tanımanın, eğer burada yaşayacaksam, en faydalı bilgilerden biri olduğunu düşündüm.

Su birikintilerinin arasından yolumu bulurken etrafımdaki sesleri mesafelerine göre duymaya başladım; yakınımda derenin çağlaması, çalıların arasında cıvıldayan nar bülbülü; uzaklarda kuzuların melemesi ve ağaçların tepelerine yakın bir yerde yuvalarını yapan kargaların gaklaması.

Yol gittikçe bataklığa dönüyordu. Dereden yukarıya, daha kuru bir zemine tırmandım. Kötü kokuyordu ve kendimi duvarın üzerinden çekip diğer tarafa atladığımda iki karga neredeyse dengemi bozacak biçimde yüzüme doğru uçuştular. Yerde ölü bir koyun vardı. Kanlı etleri etrafa saçılmıştı ve yanında sümüksü bir madde vardı. Yavrusu olmalıydı.

Duvara yaslanıp toparlandım. Karşı çalılıklarda bir dolu koyun vardı. Keçeleşmiş yünleri öbek öbek dökülüyordu.

Bir sonraki geçide yavaşça varıp yeniden dereye inene kadar beni izlediler. Bir an için kör edici mavi bir ışıltı gördüğümü sandım. Yoksa bir yalıçapkını mıydı? Ben henüz anlayamadan gitmişti. “Tavus kuşundan iyidir,” diye fısıldadım kendi kendime. Bir köprünün üzerinden geçip vadinin ters tarafındaki yolu izledim, yukarıdan her şeye sanki bir maketmiş gibi bütün halinde bakabilene kadar tırmandım.

Güneş sonunda sisin arasından hafif beyaz ışığıyla gözükmüştü. Lisa’nm armut ve elma ağaçlarını sisin içinde çiçek açarlarken, düzgün bir sıra halinde sebzeler büyürken, çiftlik evinin bacasından duman yükselirken hayal ettim. Keçi ve yavrusu kırda hopluyor, horozlar ötüşüyor, Lisa elinde sepetiyle yumurta topluyordu. Rüya gibiydi. Ancak hâlâ ölü koyunun kokusunu hissedebiliyordum. Yaşlanıp katılaştığımızda ekinler kırları yutmaya başlayacaktı.

Tilkiler tavukları kapacak, keçiler çürümüş çitlerin arasından çılgın gibi kaçacak, lahanalar ve soğanlar tohuma kaçacaktı. Sonra budanmamış ağaçların etrafında çalılar bitecek, arılar akın edecek ve kışın sert rüzgârlar yine çatıdaki kiremitleri uçuracaktı. Ateşin başında iki büklüm olmuş, buruşuk bir elmayı kemiren yaşlı bir kadını hayal ettim. Yaşayan son insan.

Bu Cennet Bahçesi’nde yaşamak için bilgisizlik ağacının meyvesine ihtiyaç vardı. Başka nasıl yeri kazıp, binaları onarıp, taş duvarları yeniden inşa edebilirdiniz? Bunu yalnızca AÖS’yi kafanızdan silerek yapabilirdiniz. Yalnızca cehaletle, tıpkı geçen sene burada yaşamış olan zavallı genç çift gibi. Yıkık bir duvarın üzerine oturdum ve sis ortadan kaybolurken manzarayı izledim. Kendi korkumun ötesine sıçrıyormuş gibi hissettim. Havalanıp uçmak gibi...

Yapılabilecek tek bir şey olduğunu görebiliyordum. Bu kez gerçekten ama gerçekten biliyordum.

Gerçek olduğunu biliyordum çünkü korkmuştum. Yapacaktım.

Sinyal alır almaz tren istasyonundan Dr. Nichol’e telefon ettim ve ona hazır olduğumu söyledim.

“Emin misin?”

“Eminim.”

“Bu kadar çabuk mu?”

“Evet, yemin ederim.”

“O zaman pazartesi sabahı beni görmeye gel. 11:15 ’te.”

Telefonumda annemden gelen bir mesaj vardı. Üzgün gibiydi, onu aramamı rica ediyordu. Bunun ne demek olduğunu biliyordum. Aradığım

zaman cenazenin pazar günü olacağını söyledi. Eve dönüyor olduğumu haber verdim.

Cuma ve cumartesi günleri Mandy'nin dairesini temizlemesi için anneme yardım ettim. Mandy odasında uyutulmuş vaziyette yatarken annem mutfağı temizlemeye başlamıştı; oturamadığım ve hiçbir şey yapamadığını söyledi.

Benden kuklaları ve maskeleri almamı istedi. Hepsini bir bavula doldurdum çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum.

Ona nasıl söyleyebilirdim? Yerleştirmenin yapılacağı gün onu hastaneden aradığımı hayal ettim. Ya da sonrasında Dr. Golding'in onu aramasını... Belki bu en iyisi olurdu. En azından gerçekleşeceği ana kadar bekleyip kederlenmezdi.

Temiz ve ani olacaktı, sanki bir otobüsün altında kalmışım gibi.

Babamla birlikte Mandy'nin hayatıyla ilgili bir yazı yazdık ve metni cenazede okumayı kabul ettim. En azından bunu yapabilirdim. Orada yalnızca on iki kişi vardı, hasta olduğu süre içerisinde eski arkadaşlarıyla bağını koparmıştı. Clive geldi, yıkılmış görünüyordu. Komşusu Caroline, Christine ve tiyatro grubundan diğerleri, biz ve rahip; hepsi bu kadardı. Bir başka AÖS cenazesiydi.

Kimse ağlamadı, ağlama faslı önceden yapılmıştı.

Durumun işleyişinde bir rahatlık vardı; şarkı söylemeler, Mandy'nin hayatının muhasebesi, duvardaki mutluluk resimleri.

Gördüklerimi kafamda kendi cenazeme aktarmaya devam ettim. Belki Sal, Baz ve Lisa gelirdi. Anlatacak pek bir hikâye yoktu, neticede benim hayatım onunkinden çok daha kısaydı. Fakat orada bir yeni kişi daha olacaktı.

Yeni bir hayat, babamın kollarında kundağın içinde. Onların avuntusu olacaktı. Bir şekilde hafta sonunu geçirdik ve pazartesi sabahı geldi çattı, Dr. Nichol'ü görmeye gidecektim.

Emin olmamı sağlayan şeyin ne olduğunu ona anlattım.

Emindim, şüphem yoktu; bir şahit çağırdı ve kâğıtları imzaladım.

Hemen olmasını istiyordum çünkü her geçen gün daha da yaşlanıyordum. Anne ne kadar genç olursa bebeğin o kadar çok şansı olurdu.

"Ailene söylemek zorundasın?"

"Nasıl yapacağım? Bütün olanlardan sonra nasıl olabilir?"

"Onlara söylemek zorundasın."

"Evi terk eder ya da evden kaçarsam? O zaman bilmezler."

“Aptal olma, Jess. Periyoduna bakarsak yerleştirme için on gün sonra hazır olabilirsin. Ya da bir ay daha bekleye- biliriz. Her iki şekilde de bilmeleri gerekiyor. Eğer erken yerleştirme istiyorsan bugün bilmeleri gerekiyor. Ailelerinin bilgisi olmadan kızlarını aldığımızı duyarlarsa bunun kliniği nasıl yansıtacağını bir düşün.”

Propaganda... Iain. Baz ilanı benim için sayfadan kaldırmıştı fakat Iain başka ne planlıyor olabilirdi? Evet, on gün sonra bunların hiçbiri beni endişelendirmiyor olacaktı.

On gün sonra özgür olacaktım.

İstemeyerek eve gittim. İkisi de işten döner dönmez onlara söyledim ve kendimi bir canavar gibi hissettim. Annem, “Bunu yapamazsın, Jess!” deyip durdu. Babam bana inanmadı ve işleyişin her bir aşamasını sorduktan sonra kliniğe sinirlendi. Dr. Golding’i aramak için telefonu alıp misafir odasına geçti. Kapalı iki kapının ardından yükselen sesini duyabiliyorduk. Annem beni soru yağmuruna tutuyordu.

Bunu yapmamın nedeni Mandy miydi? Bana saldıran çocuklar yüzünden miydi? Babamla kavga ettikleri için miydi? Ya da BİG? Ya da son günlerde beni çok fazla yalnız başıma bıraktıkları için miydi? Bana baskı mı yapmışlardı ya da kayıtsız mı kalmışlardı ya da beni bunu yapmayı düşündürtecek...

“İplerim sizin ellerinizde değil, anne. Bunu kendim düşündüm.

Bir ***başkası*** yüzünden değil.”

Üzgün olduğumu söyledi. Mandy’ye olanlar herkesi üzmeye yeterliydi. Bunalmıştım, çok fazla kötü olay yaşanmıştı.

Yapmam gereken danışmanımı görmek ve depresyon için tedavi edilmekti. Hayatım hakkında iyi şeyler hissedene kadar yardım almalı, sevilmeli ve korunmalıydım.

“İyi hissediyorum. Mutluyum. Ne yaptığımı biliyorum.”

Konuşmanın faydası yoktu, çoktan gördüğü şeyin dışında başka bir şey görmesini sağlayamazdım. Babam bembeyaz suratıyla ve öfkeyle geri geldi ve anneme sabah ilk iş olarak Golding’i görmeye gideceğini söyledi. “Bunu durduracağız.”

Onlara çok üzgün olduğumu, geçekten çok çok üzgün olduğumu fakat bunun benim kararım olduğunu söyledim.

Aynı soru döngüsüne girdiğimizde ve üçüncü kez karşı çıkıldığında onlara yatmaya gideceğimi söyledim. Yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım ve yere uzanıp aşağıda yükselen ve alçalan seslerini dinledim.

Birbirlerine bunun imkânsız olduğunu söylediklerini biliyordum. Aklımı başıma getirmemin bir yolunu bulacaklardı. Aralanmış perdeden kayın ağacını izledim. Sokak ışıkları, dalların donuk siyah-turuncu bir renkte parlamasına neden olüyordu. Zamanın geçmesini istedim çünkü artık hiçbir şey iyi olmayacaktı.

Yalnızca gözyaşı ve öfke olacaktı. Ön gün bana kısa görünmüştü fakat artık çok uzundu.

Bir süre sonra babam yukarı geldi ve kapıyı tıkladı. Öfkelendiği için özür diledi ve konuşmamız gerektiğini söyledi.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum, baba. Daha iyisini yapamıyorum.”

“Yarın benimle birlikte işe gel. Sana bir şey göstermek istiyorum.”

“Dr. Golding ile kavga etmeyeceğine söz veriyor musun?”

“Veriyorum, eğer benimle gelirsen.”

“Tamam.”

Tekrar aşağıya indi ve sesler gelmeye devam edip durdu. Ta ki annemin sesi hıçkırıklarla kesilene kadar. Yerden kalktım ve soyunup yatağa girdim. Kendi,mi üzerimden sanki bir silindir geçmiş gibi düz ve ağır hissettim. Tek istediğim bunun sona ermesiy di.

Bölüm

Kendimi mutlu hissederek uyandım, benim için her şey belliydi.

Sonra anne ve babamı hatırladım. Sabah onları etrafta gürültü yaparken mutsuz görmek acmasıydı. Pazar gazetesinde ***Maymun Meselesi*** başlıklı bir hikâyeyi okuyarak onları neşelendirmeye çalıştım. Chester’dan arabasıyla yola çıkmış, arkadaşı ve arkadaşının evcil maymunuyla gösteriler için araştırma laboratuvarma giden bir hayvan hakları protestocusu vardı. Araştırma laboratuvarında hapsedilmiş kurbanlarla dayanışma için maymunu yanlarına almışlardı.

Trafikte sıkışmış ve köprüden otobana inen bir çete tarafından fark edilmişlerdi. Çete, iki arkadaşı arabadan zorla çıkartmış; iPodTarını, telefonlarını ve maymunu alıp maymunun boynuna tasma niyetine bir atkı bağlamışlar ve sürüklemeye başlamışlar. Fakat bir araba dolusu EKFİ kadını, onları maymunu barikatın diğer tarafına geçirmeye çalışırlarken görmüş ve üzerlerine saldırmışlardı. Laboratuvardan çalındığını zannettikleri maymunu kurtarmışlardı. Yoldan geçen bir polis arabasını el sallayarak durdurmuş ve maymunu onlara teslim etmişlerdi. Polis yolda birkaç mil ilerleyip yanan arabalardan bir barikata gelince durmak zorunda kalmış ve sorunu çözmeye çalışırlarken bir grup Nuh üyesi maymunu

kurtarmış ve cemaatlerine araştırma laboratuvarlarında şeytanca işler yapıldığım göstermek üzere kanıt olarak yanlarına almışlardı. Maymunun sahibi onu bulmak için otobanda on mil bir aşağı bir yukarı yürümüştü. Nuhlar maymunu geri vermek zorunda kalmıştı çünkü adam şoför penceresine yanaştığında maymun minibüsün içinde sevinçten dört dönmeye başlamıştı. îkisi de sanki başka bir gezegenden gelmişim gibi bana baktılar. Daha sonra annemi kendi yatak odasında yalnız başına yakaladım ve ***Yaşam için Anneler*** toplantısına benimle birlikte gelmesini istedim.

“Jess, istediğin her şeyi yaparım, yapılabilecek her şeyi fakat Joe ve benim dediklerimi dinlemelisin.”

“Dinliyorum. Dinledim. Bu gece gelecek misin?”

“Dinlemiyorsun. Hiçbirini ciddiye almıyorsun.”

“Ben bu konu hakkında çoktan düşündüm, anne. Haftalardır düşünüyorum. Bu gece geliyor musun?”

İç çekti ve suratını astı fakat reddetmedi.

Arabaya bindiğimizde ikisi de nemrut bir sessizliğe gömülmüşlerdi.

Aralarında böylesine bir sessizlik olduğu zaman bir güç alanı oluşur, kesinlikle bozamazsınız. Arabayla seyahat etmek konusunda hiçbir şey söylemedim. Bir münakaşa çıkartmak hiç de adil olmazdı.

Annemi bıraktıktan sonra bile park yerinden laboratuvara yürüyene kadar babam hiç konuşmadı. Sonra, “Görmeni istediğim bir şey var,” dedi. Şifreyi girip kapıyı benim için ittiğinde beni neşelendiren her zamanki aynı hoş kokuyu duydum.

Babamın laboratuvarına geldiğim tüm zamanları hatırladım.

İşini bitirmesi için oyalanıp beklediğim, Ali ile sohbet ettiğim, mikroskoptan baktığım. Fakat bugün laboratuvar farklıydı. O kadar doluydu ki neredeyse hareket edemiyordunuz.

Bir duvar baştan aşağı üst üste konmuş dondurucularla kaplıydı. Hepsi de şu suç mahalline koydukları sarı-siyah polis bantlarıyla sarılmıştı. Sebebini sordum.

“EKFİ kadınları dün hâlâ ön basamaklardaydı,” dedi.

“Fakat geçen perşembeden beri bu tarafa gelmediler ya da içeri girmeye çalışmadılar. Bütün dondurucuları buraya taşıdık, güvenlik önlemleri artırıldı.” Montumu kapının arkasına astım ve masanın yanındaki uzun taburelerden birine oturdum. “Sabah kliniği için malzemeleri çıkarmalıyım,” dedi. “Sonra Uyuyan Güzelleri ziyaret edeceğiz.”

Daha önce beni koğuşlara hiç götürmemişti, yalnızca laboratuvarları görmüştüm. Küçük lavaboda ellerini yıkadı, giysilerini değiştirdi ve beyaz önlüğünü giydi. “Sen de...” dedi. “ ...Ali’ninkini giyebilirsin.” Arındırma biriminden deney tüplerini çıkarmaya ve bir servis arabasına koymaya başladı, berrak sıvı şişeleri ve vakumlanmış gereçler.

Polis bandını sormak istedim fakat bir şey beni geri çekti. Dondurucularda bedenler olması gerektiğini düşündüm.

Tırnaklarımın içlerini yakıcı sabunla temizledim ve aklımı sabah kliniğinin konusuna verdim. Klinikte ne halt ediyorlardı? “Artık tüp bebek kalmadığını sanıyordum?”

“Yok zaten. Bunlar bağışlanan yumurtalar. Araştırma laboratuvarlarının üzerinde çalışacakları embriyoları nasıl sağladığımızı düşünüyorsun? Olabildiğince fazla yumurtayı döllüyoruz, bizimki embriyo üretme birimi.”

“Wettenhall’daki gibi deneyler için mi?”

Tuttuğu kutuyu yere koydu. “Evet, Jess. Barajda konuştuğumuzda beni dinlemiyor muydun? Şu anda bunu sona erdirmek için ne kadar çok sayıda araştırma yapıldığını anlamıyor musun?” Servis arabasının üzerini örttü ve kelebek kapıdan ittirdi, ben de beyaz önlüğümün düğmelerini ilikledim.

Bağışlanan yumurtaları; televizyonda gösterilen, hayvan laboratuvarlarındaki kavgalar dışında ilk defa o zaman düşündüm. Fakat kadınlar buraya yumurtalarını vermeye her gün geliyorlardı. Hızlı yumurta üretebilmek için ilaçlar alıyorlar, sonra da yumurta çıkartma işlemine giriyorlardı.

Her gün sessizce buraya gelip AÖS’nin çözümüne yardım etmek için yumurtalarım veriyorlardı.

Babam geri geldiğinde ona dondurucuları sormak için cesaretimi toplamıştım.

“Onlar AÖS öncesi embriyolar.”

“Polis neden etraflarına bant çekti?”

“Çünkü hükümet malı.”

“Hükümet mi?”

“Kendini neyin içine attığını bildiğini sanıyordum.”

“Biliyorum.”

“Tamam o zaman,” dedi. “Şimdi benimle birlikte koğuşa gelmeni istiyorum.” îşte o zaman bu sandıklardaki embriyolardan birinin bana verileceğini anladım. Şu uzay gemilerindeki, ışık hızında seyahat ederken yaşlanmamaları için dondurulan insanlara benziyordu. Yaşam belirtisi

gösterdiği ilk andan itibaren dondurulmuştu ve Iain,onu çıkarıp nazikçe ısıtacakları ve büyümesi için içime yerleştirecekleri anı bekliyordu.

Babam döndü ve maskemi ayarladı, sonra aceleyle koridora yöneldi, kelebek kapıları dirseğiyle ittirdi, sağa döndü ve yukarı çıkmaya başladı, son olarak dirseğiyle ittirip açmadan ve beni koğuşa sokmadan önce kapının penceresinden bakmak için durdu. Yarı boş uzun ve karanlık bir odaydı. Düzenli hışırtı sesini duyabiliyordum, sahile vuran dalgaların sesini andırıyordu. Araştırma laboratuvarındaki maymunları ve koyunları gösteren HÖC filmini hatırladım.

Ya çok fena bir şey görürsem, diye düşündüm.

Beni bu yüzden buraya getirmişti. Korkmamı istiyordu.

Soğuk ve keskin bir şey boğazıma yapışmış gibiydi. Babam boş yatakların arasından geçerek etrafı makine öbeğiyle çevrilmiş ilk yatağa geldi. Monitörlerin garip parıldamasında orada yatan hareketsiz cismi görebiliyordum. Babam yatağm biraz uzağında durdu ve ilerlemek için bana işaret etti. Maskesinin üzerindeki gözleri ışıl ışıl bakıyordu.

Yatağa yaklaştım. Bir yanında ziyaretçiler için bir sandalye vardı. İnceledim. Çok düzgün bir şekilde yatıyordu, kolları örtünün üzerindeydi ve boğazındaki beyaz bandajdan içeri bir boru giriyordu. Bir başka boru örtünün altından göğsüne doğru kıvrılmıştı. Serçe parmağındaki bir mandal kabloyla monitöre bağlanmıştı. Sanki uyuyormuş gibi gözüküyordu. Babamın benden ne yapmamı istediğinden emin değildim fakat orada öylece durup bir ekrana baktı.

Ben de ziyaretçi sandalyesine oturdum. Gürültülü hışırtı sesi kalbimin hızla atmasına neden oldu. Bir süre sonra aslında nefes alıyor olduğunu fark ettim, duyduğum ses ciğerlerine hava pompalayan aletin sesiydi. Onunla eş zamanla nefes alıp verebilene kadar kendi nefesimi yavaşlatmaya çalıştım. Al, ver, al, ver... İşte böyle nefes alıyorduk. Sakin.

Loşluğun içinde tatlı bir yüzü vardı. Burnu ucundan hafifçe yukarıya dönüyordu ve düz saçları yastığın üzerine yayılmıştı. On yedi yaşında gösteriyordu. Monitörde yanıp sönen yeşil ışıkları ve şeffaf borunun içinde hareket eden sıvıyı izledim. Her şey yolundaydı. Onlara neden Uyuyan Güzel dediklerini anlayabiliyordum. Geniş bir evlilik yüzüğü ve kulaklarında küçük vidalar vardı, ortasında mavi taşı olan altın vidalar. Onu küpelerini seçerken düşündüm ya da belki kocasından bir hediye olarak verilmişlerdi. Onu kutuyu açarken ve gülümserken düşündüm. “Bunları şans getirmesi için takacağım.”

Babam beni bir sonraki yatağa hareketlendirdi. Bu kız Asyalıydı ve daha da genç gösteriyordu. Yüzünde küçük bir çatıklık vardı, gözlerinin arasında ufak bir kırışıklık, sanki rüyasında bir şeye odaklanmaya çalışıyor gibiydi. Onu öpmek ve kırışıklıktan kurtarmak istedim. Babam birtakım düğmelere bastı ve ekrana yeşilimsi bir resim geldi. “Bu onun bebeği,” dedi. “Şurası kafası, gördün mü?” Kestirmek güçtü, görüntü hareket ediyor ve biraz da titreşiyordu, fena halde uzak gözüküyordu. Kızın derinliklerinde saklandığına ve belki de görünmekten utandığına inanabilirdim. Babama başımla işaret ettim ve o da görüntüyü kapattı. Buna izin var mıydı bilmiyorum ama kıza dokunmak ve parmaklarımı kolunda gezdirmek istemiştim. Teni sıcak ve yumuşaktı, canlı olması ürkütücüydü. Ruhunun içe doğru dönmüş olduğunu düşündüm. Az önce ekranda parıltısını gördüğümüz kırılgan varlığa doğru dönmüş, bütün dikkati ona odaklanmıştı.

Bütün varlığını bebek için ertelemişti.

Babam kapıya doğru yöneldi. Laboratuvara döndüğümüzde maskesini çıkarttı ve Uyuyan Güzellerle ilgili ne düşündüğümü sordu.

“Huzur içinde görünüyorlar.”

Gözlerini bana dikti. “Huzur mu? Komadalar. Beyinleri AÖS tarafından çürütülüyor.”

“Yapmayı seçtikleri şeyi yapıyorlar.”

Taburelerden birine oturdu ve dirseklerini çalışma tezgâhının üzerine koydu. Aşağıdaki kara ahşaba bakarak başını ellerinin arasında dinlendirdi.

“Baba?”

“Bu beni hasta ediyor.”

“Niçin?”

“Onlar yaşayan ölüler. Zombiler! Makineler ciğerlerine hava pompalıyor. Anneleri gelip yanı başlarına oturuyorlar ve ellerini tutup saçlarını tarıyorlar...”

“Annelerinin bu durumla başa çıkmalarına yardımcı oluyor olmalı.”

“Bunu gerçekten de iğrenç bulmuyor musun?”

“Kendin söyledin, yeni bir hayat oluşması için...”

“Sonrasında onlara ne olduğunu biliyor musun? Bebekler alındıktan sonra?”

“Fişleri çekiliyor.”

“Bazı aileler orada hâlâ bir insanın olduğuna inanmak istiyorlar. Bunu... Bu et parçasını canlı tuturlarsa bir gün sihirli bir biçimde yenileneceğini

düşünüyorlar.” Oturduğu tabureyi dikkatlice tezgâhın altına koydu. Diğerini kaldırdı ve onu da yere sürterek tezgâhın altına koydu. Yarattığı küçük alanda bir yukarı bir aşağı yürümeye başladı. “Seninle nasıl iletişim kuracağımı bilmiyorum.”

“Seni anlıyorum, baba. Yalnızca düşüncene katılmıyorum.”

“Bir nevi görev sahibi olduğunu düşünüyorsun.”

“Ne yapmak istediğimi biliyorum.”

“Hayır, bilmiyorsun. Fantezi dünyasında yaşıyorsun, kahraman rolünü oynuyorsun.”

“Seçtiğim şeyi yapıyorum.”

“Dünyayı kurtarmak istiyorsun.”

“Bunun nesi yanlış?”

Bıkkınlıkla iç çekti. “Anlamak için fazla gençsin. İnsanlar yaşamaya çalışırlar.”

“Ben yaşamaya çalışmak istemiyorum. Hayatımın faydalı olduğunu bilmek istiyorum.”

“İnsanların yıkayıp döndürmek zorunda kalacağı bir et yığını olacaksın!”

Umutsuzca birbirimize bakıp durduk, sonra gidip kollarımla onu sardım. Bir süre sonra o da bana sarıldı. “Bu çok aptalca,” dedi yumuşak bir şekilde. “Ölüm hakkında tüm bu konuşmalar. Lütfen Jess, buna bir son vermemiz lazım.”

“Artık son veremeyiz. Kendin söyledin. Bütün ırkın hayatta kalmasına yardımcı olacak.”

“Aklın başına gelene kadar seni bir yere kapatmak zorunda kalacağım.”

Bunu çok sakince ve pişmanlıkla söyledi, sanki yeni bir düşünce değilmiş gibi. Ve eğer bir gram aklım olmuş olsaydı ona inanırdım. “Buna adam kaçırma denir.”

“Her zaman değil. Gençlerin tehlikeli tarikatlar tarafından beyinleri yıkandığında ebeveynler onları vazgeçirmek için uzman yardımı alabilirler.”

“Beynimin yıkanmadığını biliyorsun. Beni kendi isteğim dışında alıkoyamazsın.”

“Eğer seni akıl yoluyla ikna edemiyorsam başka ne seçeneğim kalıyor?” Sayacın zili çaldı ve ısı kabinlerine doğru baktı. “Bu konuşmayı bu gece bitirmek zorundayız.” Benden uzaklaşarak etraftaki şeylerin yerini değiştirmeye başladı.

“Söylenecek başka bir şey yok,” dedim montumu çekip alarak. Benimle birlikte park yerine kadar çıktı. Yağmur çiseliyordu ve şemsiyem yoktu. Otobüs durağına kadar yürüdüm, yağmurun saçıma yapışıp oradan kafama geçip boynuma doğru oluk oluk aktığını hissediyordum. Pütürlü kaldırımı ayakkabımın tabanında ve havadaki su damlalarını da yüzümde hissediyordum. Büyük hışırtılı makine ciğerlerime hava pompalarken o loş yerde uzandığımı hayal ediyordum. Ölmüş olmayacaktım çünkü içimde bir şey, küçük bir canlı büyüyor olacaktı. Orada uzanmış, rüyamda onun varoluşunu görüyor olacaktım.

Telefon çaldığında eve varalı yarım saat olmuştu. Ara- yan SaPdi. Ben tek kelime edemeden atıldı. “Jess, yapma.

Baz bana anlattı. Bunu yapmamalısın.”

Baz... Evet, sanırım buna şaşırmamalıydım.

“Jess, beni dinlemek zorundasın. Seni onaylamadığım için değil. Dinle, tehlikede olacaksın...”

Kendimi şu ankinden nasıl daha büyük bir tehlike içine sokabilirdim ki? Sal tecavüz olayından beri her şeye karşıydı ve ona yardımcı olamamıştım. Sorununu çözememiştim.

Ona, babamdan bir telefon beklediğimi söyledim.

“EKFİ’nin Uyuyan Güzel kliniklerini hedef aldığını biliyor musun?”

“Evet, babamın iş yerinde nöbet tutan protestocular var.

Fakat insanlar hâlâ içeri girip çıkıyorlar.”

“Şimdilik. Fakat taktikleri değişecek. Daha saldırgan olmayı planlıyorlar.”

“Bak Sal, kliniğe girebileceğimden eminim ve içeri girdikten sonra EKFİ’nin yapabileceği fazla bir şey yok.”

“Embriyo yerleştirme programı hakkında bir şey bilmiyorlar.”

“Yani?”

“Öyle işte. Bunu durdurmanın onlar için ne kadar büyük bir başarı olacağını düşün.”

“Madem hakkında bir şey bilmiyorlar, bir şey yapamazlar değil mi?”

“Onlara söyleyebilirim.”

Yatağının kenarında oturduğum Uyuyan Güzel’in huzurlu yüzünü düşündüm. Sal benim arkadaşımdı. “Sana güveniyorum,” dedim. “Sal, sırrımı saklayacağına güveniyorum.”

Telefonu kapattım. Sonra babamın laboratuvardaki direkt hattını aradım fakat cevap veren olmadı, Bir süre volta attım ve kendime peynirli bir

sandviç yapıp haberlere baktım. Wettenhall laboratuvar bölgesi hâlâ mühürlüydü fakat sonunda otobanı temizlemişlerdi.

Bir yorumcu hayvan deneylerinin sona erdirildiğini, diğeri ise hiçbir kararın alınmadığını ve kısa zamanda hükümetin bir açıklama yapacağını söyledi. Polis seksen yedi kişiyi gözaltına almış ve onları Lake District'teki özel terörist gözaltı merkezine götürmüştü. Wettenhall araştırmalarının yasallığı, yumurta bağışçılarının dava açıp açamayacağı ve şirketin dava edilip edilemeyeceği ile ilgili tartışmalar alevlendi. Londra'daki ofislerine bomba atıldığından, dava edilmek kulağa endişelenmeleri gereken en son şey gibi geliyordu.

Baz'ı görmeye gitmeye karar verdim.

Uygun bir zaman hiç olmayacaktı ve bana öfkelenmek için her türlü sebebi vardı. Fakat bana sarıldığını hayal ettim, bir dakika için bile olsa. Sadece bana sarılmasını istedim.

Eğer son anımızı iyi hatırlarsa ben gittikten sonra onun için daha kolay olacağına kendimi ikna ettim.

Baz'ların evine geldiğimde kapıyı annesi açtı. Kendi kendime gülümsedim çünkü kapının önünden piyano çaldığını duyabiliyordum. Onu çağıracağını söyledi fakat ben sorun olmadığını, kendim gidip konuşabileceğimi söyledim.

Odasına gitmek için merdivenleri inerken annesi, "Sanırım bir ziyaretçisi var," dedi. Kapıyı tıkladım fakat piyano çaldığı için duymuyordu, ben de kapıyı açtım. Baz piyanosuna gömülmüştü ve beni fark etmedi. Yorgana sarınmış yatağında oturan kişi kafasını kaldırdı ve göz göze geldik. Rosa...

Bir an için hareketsiz kaldım. Sonra koşarak merdivenleri çıktım ve olabildiğince hızlı kendimi dışarı attım. Yol boyunca eve kadar koştum. Yatağımın üzerine oturdum ve güçlükle nefes aldım, göğüs kafesimin altında kalbim sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi atıyordu.

Bütün öğleden sonra orada oturdum. Tek kelimeyle başka ne yapacağımı düşünemedim. Düşünmeye çalıştığım her şey sonuna varamadan kıvrılıp öldü. Baz ve Rosa ne kadar zamandır? Rosa neden hâlâ onunla arkadaş olup olmadığımı sormuştu? O ikisi benim hakkımda konuşmuşlar mıydı?

Üşüdüğüm halde, üzerime yorganımı almak için bile kımıldayamadım.

Işık yavaş yavaş kayboldu ve hava kararmaya başladı. Telefonum çaldı. Bir an için cevap veremeyeceğimi düşündüm fakat verdim.

"Beni görmeye mi geldin?" diye sordu.

"Evet."

“Rosa beni görmeye gelmiş.”
“Niçin?”
“Üzgündü.”
“Fakat neden *sana* gelmiş?”
“Seni neden ilgilendiriyor?”
“Çünkü ilgilendiriyor.”
“Onu görmemem için hiçbir neden yok.”
“Neden ona da kızgın değilsin?”
Baz iç çekti.
“Gönüllü olmak için nedenleri delice. O bir deli. Sen gerçekten...”
Ağlamaya başlamıştım. İstemiyordum fakat kendime engel olamadım. “Sen gerçekten ondan hoşlanıyor musun?”
“Onun nedenleri artık seninkilerden daha delice değil.”
“Baz? Baz?” Buna inanamıyordum. Onunla konuşanın ***ben,*** yani Jessie olduğunu anlamasına ihtiyacım vardı.
“Erkek arkadaşı onu dövmüş. Hiç kimsesi yok.”
“Beni hiç sevmedin mi?”
“Bunun konuyla ne ilgisi var?” diye sordu kızarak. “Birini sevmenin ne anlamı var?”
Bölüm
Annemi ***Yaşam için Anneler***'e götüremedim. Bunun katlanılamaz olduğunu söyledi ve ben de aynı şekilde hissediyordum.
Hiçbir şey katlanılır değildi. Kalbim ölüydü ve sanki bir kurma kolum vardı. Kurulmuştum ve bırakıldığımda koşacaktım. Beni işten aradı çünkü şehirde buluşmaya karar vermiştik. Ben de eve döndüğünde çayı hazır edeceğimi söyledim.
Dondurucuyu açtım ve içini kazımaya başladım. Parmak uçlarımdaki donma acısı içimi rahatlattı. Babam öğleden sonranın ortalarında eve geldiğinde hâlâ bunu yapıyordum.
Elinde bir kutu dosya ve kâğıt vardı. “Ne var ne yok?”
Kâğıtları misafir odasına bıraktı ye mutfağa geri geldi.
“Baba? Ne oldu?”
“İşten ayrıldım.”
“Ayrılmak?”
“Golding’le anlaşamadım.”
“Benimle ilgili mi?”
Bir bardak su doldurdu.

“Geri dönemez misin?”
“Jess, neden kızımı öldürmeye çalışan bir adam için çalışayım?”
“Fakat işinden vazgeçemezsin!”
“Bunun benim işimden daha önemli olduğunu mu düşünmüyorsun?”
“Hayır. Hayır. Senin hayatına devam etmeni istiyorum.
Her şeyin değişmesini istemiyorum.”
“İyi madem. Belki de yaptığın şeyin başka insanları nasıl etkilediğini düşünmen gerek.”
“Etkilediğini biliyorum. Biliyorum... Sana üzgün olduğumu söyleyip duruyorum.”
“Haklısın. O zaman üzgünüm ama işi bıraktım.”
Ben gittikten sonra geri dönecekti, kesinlikle dönecekti.
“Dr. Golding ne diyor?”
“Masamı toplamamı ve bu öğleden sonra anahtar şifresini değiştireceğini söyledi.”
“Ne yaptın? Ona vurdun mu?”
Omuz silkti, bardağını tekrar doldurdu ve misafir odasına gitti. Kapıyı arkasından kapadı.
Yemek yaptığım süre boyunca (donmuş ıspanak buldum ve buzdolabında süzme peynir vardı ve vay canına! Ispanaklı lazanya) misafir odasında radyoaktif bir atık parçası gibi öfke ışınları saçtığının farkmdaydım. Soğan ve sarımsakları doğrayıp kızarttıkça bunun sadece bir yanlış anlaşılmadan ibaret olduğunu düşündüm. Anne ve babam anlamıyorlardı.
Bunun fena bir şey olduğunu düşünüyorlardı. Yapacağım şeye karar vermenin ve bunu harekete geçirmenin bana güç verdiğini ve aslında beni gerçekten mutlu kıldığını, hayatımda ilk defa güvende ve kontrolün bende olduğunu hissettiğimi onlara gösterebilsem, bunu anlayabilmelerini sağlasam kesinlikle üzgün olmayacaklardı. Onlar adına bunun daha kolay olması için, onlara bunu tarif edebilmenin bir yolunu düşünmeye çalıştım. Havaalanmdaki şu yürüyen şeritlerden birindeydim. Bütün hazırlıklarım, münakaşalar, kontroller, kararsızlıklar, kalp kırmalar yapılmıştı ve şimdi yalnızca işlemden geçirilip uçağa binmem için gereken izni alıp kontrol masasından giriş yapacaktım. Ve sonra... Sonra... Uçacaktım... Üzülmek için bir neden yoktu.
Babamın yaptığı duygusal bir şantajdı. Hayatını ne kadar mutsuz ve huzursuz hale getirdiğimi göstermeye çalışıyordu, böylece yapmak

istediğim şeyden vazgeçecek kadar suçluluk hissedecektim. Mutsuzdu ve bu yeterince anlaşılırdı.

Keşke olmasıydı. Fakat öfkesinin ve somurtmasının, istediği şeyi yaptırmayı denemenin yolları olduğunu görebiliyordum ve bunu asla başaramayacağım da görüyordum.

Kendimi ondan üstün görüyordum ve neredeyse ona acıyan; büyük resmi göremediği için onun adına üzülen.

Sonra aniden benim çocuk, onunsa ebeveyn olduğunu hatırladım, öfkesinden ve benim anlamadığım neyi biliyorsa ondan korktum. Kendi hatalarımdan korktum, onun onayını almamaya dayanamazdım. Sebzeleri doğradıkça değişiyordum, Harikalar Diyarı'ndaki Alice'in ***İç Beni*** ilacım aldığında her zaman yanlış ölçülerde büyüyüp küçüldüğü gibi.

Artık ne kadar düşünürsem, işler o kadar kötüleşiyor. Tek yapabileceğim, verdiğim karara tutunmak. Daha iyi ya da daha kötü, hiçbir doğru adım kalmadı.

O öğleden sonra domates sosumu yaptığımda her şey gözüme daha basit gözüktü. Sanırım bu türden küçümseyici bir acıma duygusunu ilk defa hissetmiştim, yaramaz çocuğunu odasına gönderen bir ebeveyn gibi. "Aynen öyle, orada kal ve dışarı çıkmaya hazır olana ve akıllıca davranana kadar somurt."

Annem geldiğinde her şeyin farkındaydı, babam ona telefon etmiş olmalıydı. Misafir odasına gitti ve kapıyı kapattı, önce konuştuklarını ve sonra tartıştıklarını duydum. Kendi hayal ürünüm mü olduğunu bilmiyorum fakat görünüşe göre yapacak olduğum şey için birbirlerini suçluyorlardı.

Lazanya hâlâ fırındaydı. Montumu giyip bahçenin karanlığına çıktım. Hava rutubetli ve bulutluydu, fazla soğuk değildi. Çıplak çalılar ve bahçedeki çer çöp sokak lambasından gelen ışıkla siyah sivri gölgeler oluşturuyordu. O an Baz aklıma düştü ama onu çıkarıp attım. Hayır... Hayır...

Anne ve babam daha önce de tartışmışlardı, dedim kendi kendime. Hayatımı, onları mutlu etmek için yaşayamam.

Sesleri evi dolduruyordu fakat burada, dışarıda koca bir karanlık vardı; geniş ve sessizdi. Taşıyacağım kızım bir gün burada dikilebilecek miydi? Bahçenin karanlığında dikilip, evlerin aydınlık pencerelerine bakıp benim hayatım onlarınkinden daha büyük diye düşünebilecek miydi? Evet, kesinlikle bunu yapabileceğini hissettim. Fakat Rosa'nm Baz'ın yatağında

yorgana sarınmış hali ve bana kedi gibi bakışı gözümün önünden gitmiyordu.

Bir şekilde akşamı atlatmıştık ve sonunda babam yine misafir odasında ve annem masada oturmuş ellerine bakıyordu.

Bulaşık makinesini boşalttım. Baz'm verdiği yıkıcı acı ve anne babamın üzüntüsü arasında neredeyse ezilerek düzleştiğimi hissettim. Yalnızca ne yapacağıma odaklandığım zaman derin bir nefes alıp kendimi yeniden toparlayabilirdim. Kapana kısılmış değildim. Kaçabilirdim. "Anne, işi bırakmasının hiçbir anlamı yok; bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek..."

"Belki onun için değiştiriyordun"

Görebildiğim tek değişiklik, ona pek de uygun olmayan başka bir iş bulmak zorunda kalacak olmasıydı. Annemin karşısına oturdum ve elini tuttum.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"İkinizin de yaptığım şeyi kabul etmenizi ve birbirinize kötü davranmamanızı istiyorum."

"Kötü davranışımız üzerine kural koyamazsın."

"Hayır, fakat..."

"Ve yapmak istediğin şeyi kabul edebileceğimizi gerçekten hayal ediyor olamazsın."

"Bana hayat verdiniz. Bu yüzden onunla ne yapacağımı seçmem için bana izin vermelisiniz."

"Fırlatıp atman için değil..."

"Fırlatıp atmıyorum. Gelecek için kullanıyorum."

"Gelecek dediğin soyut bir kavram, Jess."

"Hayır, gelecek benim çocuğum ve benim çocuğumun çocuğu."

"Bunu dinlemiyorum."

"Dinlemek zorundasın. Bu beni mutlu ediyor, anlıyor musun?"

"Hayır," dedi. "Anlamıyorum. Bunun nasıl hissettirdiğini bilmiyorum."

"Anne. Seni de mutlu eden şeyler olmalı? Arkadaşların, iş..."

"Hiçbir şey."

"Tatile gitmek."

Kısa bir süre güldü ve başını salladı.

"Seni mutlu edebilirim."

"Bu çok saçma, Jess."

"Anne, hayatımda yapmak istediğim tek şeyi buldum ve sen de bebeğime bakıp onu sevebileceksin."

"S*enin* kızını istemiyorum. Ben ***kendi*** kızımı istiyorum."

"Ben artık senin büyükanneme ait olduğundan daha fazla sana ait değilim."

Aniden sandalyesini geriye çekti ve mutfak kapısına gitti. Orada durdu ve masada benim oturduğum yere geldi.

Ellerini omuzlarıma koydu ve beni yanağımdan öptü, beni sevdiğini söyledi. Sonra yukarı çıktı.

Bir süre sonra gidip misafir odasının kapısını dinledim.

Babamın bir şeyler taşıdığını duyabiliyordum. Muhteme- len orada uyuyacaktı, kavga ettikleri zaman genelde öyle yapardı. Ben onların tutsağıydım. ***Gulliver'in Gezileri***'nde küçük insanların onu uykusunda saç telinden kaim olmayan binlerce küçük iple bağladıkları ve hep beraber onu esir aldıkları gibi. Bir şeylerin kopması gerekiyordu.

Yatağıma gittim, perdeler açık yatağa uzandım; kayın ağacını ve gökyüzünü seyrettim. Baz'la ilgili düşüncelere karşı kapıyı kapalı tutmalıydım, kapıyı çarpıp o düşünceleri uzaklaştırmalıydım çünkü ondan hiçbir ses yoktu ve bir daha asla da olmayacaktı. Bunu kafamdan atmaktan başka yapacak bir şeyim yoktu. Anne ve babamla aramı düzeltmenin bir yolunu bulmalıydım. Tek bir şey. Adım adım.

Bulutlar çekiliyordu, parlak yıldızlardan bazılarının dalların arasından kırpıştığını görebiliyordum. O yıldızlar binlerce kez bu olanlara şahitlik etmişlerdi: Erkek arkadaşı başka bir kızdan hoşlanan kızlara, çocukları gittiği için üzüntü içinde olan ebeveynlere... Gözlerimi kapadığımda karanlık dalların gökyüzüne uzanan görüntüsü, arasından kaçıp kurtulacağım bir ağ gibi göz kapaklarımın içinde kaldı.

Açık gökyüzü beni bekliyordu. Uyuduğumda rüyalarım uzay kadar sonsuz ve genişti. Onların arasında annemle nasıl konuşacağıma dair bir fikir, bir çözüm yüzüyordu.

Beynimizin bunu yapabilme biçimini seviyorum: Sorunları uykuda çözüyor. Babamla yıllar önce bunu konuştuğumuzu hatırlıyorum. Bunun doğru olduğunu ve rüyaların, beynimizin ne kadarını bilinçli olarak kullanmadığımızı gösterdiğini söylemişti. Cinler ve kunduracıdaki gibi. Kunduracı her gece bitiremeyecek kadar yorgun olduğu için tamamlamadığı ayakkabıları bırakarak yatmaya gidiyordu ve her gece o uyurken cinler gelip ayakkabıları kesip, dikip biçiyor ve kunduracı her sabah uyandığında kusursuzca tamamlanmış bir çift ayakkabı buluyordu.

Benim cinlerimin de o gece yaptığı buydu. Annemin değiştiğini anlayarak uyandım. Yanıma uğruyordu. Yapmam gereken şey, durumu kabullenene kadar onu babamdan uzaklaştırmaktı. Onu, uzaklara bakıp ışığı ve boşluğu görebileceği bir yere götürmeliydim. Benim gördüğümü onun da görebileceği bir yere. Kusursuz bir mekân düşünmüştüm:

Deniz kenarı!

Onu Scarborough'a götürecektim. Bessie Nine'nin karavanı benim için dünyanın en iyi yeriydi. Dar yatağımda diz çöküp oturduğumu ve dışarıyı görebilmek için perdeyi ittiğimi hatırlıyorum. Sabah güneşinin içeri girişini, alanın kenarlarına sanki kartondan kesilmiş gibi siluetleriyle park etmiş diğer karavanların arkasından denizin kocaman bir parıltıyla etrafı kapladığını hatırlıyorum. Çalıların diğer tarafından, ufalanan kayalıklar boyunca sahile giden yol geçiyordu.

Gösterişli dalgalar çakıl taşlarının üzerine hücum ediyor, havayı ittirerek ses çıkarıyordu. Denize bakıp güneşin üzerinde oluşturduğu ve rüzgârlı kayalıkları tırmanarak doğrudan durduğunuz yere gelen şeffaf ışığı görebiliyordunuz.

İki bavul, bir kutu erzak ve içinde kova, kürek ve frizbinin de bulunduğu annemin plaj çantasıyla aptalca şarkılar söyleyip 'nesi var' oyunu oynayarak arabayla oraya giderdik.

Şimdi annem ve ben, babama söylemeden trenle oraya gidebilirdik. Anneme gitmek istediğimi söyleyecektim ve bu kesinlikle doğruydu. Yalnızca kısa bir zamanım kalmıştı, bir dakikayı bile boşa geçirmek istemiyordum. Annemin odasına gittim ve küçükken yaptığım gibi yatakta ona sarıldım.

Deniz kenarına gitmek istediğimi söyledim. İşten bir günlük izin alması için onu ikna ettim.

Bölüm

Trende neredeyse kimse yoktu, bütün vagonda yalnızca üç kişi daha. Yanımızdaki pencereden tarlalar ve kırlar hızla geçerken karşılıklı yerlerimize oturduk. Treni sarsan rüzgârı hissedebiliyordunuz. Yanından geçtiğimiz bazı ağaçlar bu yüzden eğilerek neredeyse yan yatmışlardı. "Scarborough her zaman rüzgârlıdır," dedi annem. "Geceleri karavanın havalanacağını düşünürdüm."

"Ben bunun gündüzleri olduğunu hatırlıyorum," dedim.

"Gece değil."

“Ah, geceleri uçağm içinde olmak gibiydi,” dedi. “Çıkan uğultu ve plastik pencerelerin sesi. Hep beraber başka bir yerde uyanacağımızı hayal ederdim, millerce ötede.”

Babamın kumsalda o devasa kaleleri inşa edişini hatırladık.

Yalnızca kaleleri ve hendekleri değil, Çin Şeddi gibi yapıları da ve dalgaları alıkoyup içeride tutmak için açtığı kanalları. Bütün günü kazarak geçirirdik ve diğer çocuklar babalarıyla gelip bize yardım ederlerdi. Annem de pencere ve kapılar için bana deniz kabuklan bulurdu.

“Mücevher kutularını hatırlıyor musun?” dedi. Yağmur yağdığında yaptığımız bir şeydi. Karavandaki katlanır formika masanın iki ucuna oturur, yağmur karavanın çatısına vururken küçük pembe midye kabuklarını ve sarı salyangoz kabuklarını Malteser sosu kutularına yapıştırırdık. Ben de onları arkadaşlarıma hediye olarak vermek için eve götürürdüm.

“Ve yengeçler,” dedim, güldük. Bir günde kaç tane yakalayabileceğimi görmeye çalışırdım. Kazarken ya da deniz kabuklarını ararken dalga hattında bulduklarımızı küreğimle alır, bir kovaya koyardım. Günün sonunda onları kumun üzerine boşaltır, kendi rekorumu geçip geçmediğimi görmek için sayardım, sonra da yengeçlerin denize doğru gitmelerine yengeç yarışı derdim. Fakat bir gün, neden bilmiyorum, kovayı alıp karavana götürdüm ve yengeçleri merdivenlerin yanma bıraktım. Babamın küfür ettiğini ve annemin, “N e var, Joe?” dediğini hatırlıyorum. İkimiz de kalkıp basamakların yanma gelmiştik. Babam karanlıkta sıçrayıp yengeçleri yakalamaya çalışıyor ve kıvırdığı bir gazeteyle onları küreğin içine ittirmeye çalışıyordu. Feneri yere doğru tutunca karavanın altında ve her yerde olduklarını, çim öbeklerinin üzerinde aşağı ve yukarı süründüklerini gördük.

“Bıraksaydın giderlerdi,” dedi annem. “Eninde sonunda denizi bulurlardı.”

“Fakat ya yoldan geçerlerken?” diye hatırlattım. “Birinin arabasıyla geçtiğini ve farların birdenbire yolun diğer tarafına geçmeye çalışan yengeç kalabalığını aydınlattığını düşün. Sonra da araba üzerlerinden geçerken feci çatırtı seslerinin çıktığını!”

“Kabuklu hayvan felaketi,” dedi ve arkasına yaslanarak gülümsedi. Mutlu olmakta bir sorun yoktu.

Scarborough’a vardığımızda montlarımızm fermuarlarını çektik, şapkalarımızı kulaklarımızın üzerine indirdik ve istasyondan doğruca sahile yöneldik. Solgun devasa bu- lutlar gökyüzünü kapatıyor, aralarından beyaz

güneş ışığı huzmeleri süzülüyordu. Sahilin sonundaki boş dükkânların, pasajların, kapalı kafelerin yanından yürüyerek geçip köprüyü tırmanarak kaleye çıktık. Harabeler rüzgârlı havada korunaklı sakin cepler oluşturuyordu. Ağarmış kırların içinden tekrar geçerek kale adasının kenarına geldik ve rüzgâr yüzümüze vururken orada durup havayı içimize çektik. Annem yolun ötesinde çıkıntı yapmış büyük bir kayayı işaret etti ve oraya ulaşmak için mücadele ettik. Tabanına doğru yaslanmış bir kütük vardı. Diğer insanlar bunu bir sığınak olarak kullanmış olmalıydılar ve biz de esen rüzgârdan korunmak için altına girdik. Şimdi yeniden birbirimizin konuştuklarını duyabiliyorduk.

"Bu havada bir teknede olmak istemezsin!" dedi.

Dalgalar teknenin yanma her vuruşunda buz gibi suyun üzerimize püskürdüğünü ve teknenin inanılmaz yalpalanışını, süzülüşünü ve tehlikenin heyecanını hayal ettim. "Buna bayılırdım!"

"Eskiden ben de öyle hissederdim," dedi annem.

"Ne demek istedin?"

"Sanki hiçbir şey bana zarar veremezmiş gibi."

"Ben öyle düşünmüyorum."

"Böyle bir şeyden burnun kanamadan kurtulacağını düşünüyorsun.

Diğer kızlardan farklı olduğunu da."

"Hayır, anne; öyle düşünmüyorum."

"Bilincini kaybedip böyle yerlere bir daha asla gelemeyecek olmayı düşünmüyorsun."

"Eğer AÖS'yi ciddiye almazsak..."

"Jessie bunun üstesinden gelecekler. Bir çözüm yolu bulacaklar. Her zaman bulunur." Çalılıktan kopan ince bir dal, yamyassı olmuş çimlerin üzerinden uçarak ve kendi etrafında dönerek üzerimize geldi.

"Üstesinden gelmenin yolu bu."

"Başka bir yol olacaktır."

"Başka biri gönüllü olsun, demek istiyorsun."

"Dünya böyle bir yer değil, Jess. Bir insan tek başına.

"Tek bir insan ***yapabilir*** anne. Mesele bu. Bu yüzden muhteşem bir şey. Bir şeyleri değiştirebilirim."

Annem bana baktı, sonra ayağa kalktı ve yeniden rüzgâra çıktı. Ben de ayaklanıp onu takip ettim. Rüzgâra karşı yürüyor, uçurumun kenarına doğru gidiyordu, "Anne!" diye bağırdım fakat beni duymadı. Peşinden koştum, uçuruma birkaç metre kala durdu. Orada dikilip sağımızda kalan kayalık

koya baktı. Kaynayan dalgalardan çıkan köpük, rüzgârla taşınıp kayalıkların üzerine krema gibi yayılıyordu.

Bana döndü, saçları yüzünün üzerinde uçuşuyordu. Uçurumun kenarını işaret ediyordu ve rüzgâr kelimelerini alıp götürüyordu. Geldi ve yanıma yanaştı. Kulağımdaki nefesi sıcacıktı. “Neden uçmuyorsun?”

Kafamı geri çektim ve yüzünü görmeye çalıştım. Fakat beni yine yanma çekti.

“Madem bir süper kahramansın? Neden sadece uçmuyorsun?”

Sesi çatlak çıktı.

Kollarımla onu sardım. “Anne, anne, geçti.” Bir süre onu tutmama izin verdi, sonra sendeleyerek barınağa doğru geri gitti. Kütüğün üzerine oturdu ve sindi, başını kollarının arasına aldı. Yanma oturdum ve bekledim. Bir süre sonra başını kaldırdı ve ıslak yüzünü eldivenlerine sildi.

“Ben bunun için gönüllü olmadım,” dedi kısık ve düz bir sesle. “Kahrolası Jeanne d’Arc’ın annesi olmayı istemedim.”

“Bak!” dedim. “Benim dünyaya geliş sebebim bu.”

“Neden dünyaya geldiğini ***bilmemek*** insanlık halidir.”

“Hayır, değil!” Mutlulukla bağırdım. “Değil!”

“Jessie, öleceksin.”

“Bu tek bir bireyle ilgili değil. İnsan yığınlarıyla, insan ırkıyla ilgili... Bu herhangi bir bireyden daha önemli.”

“Bu ürkütücü bir düşünme biçimi. Bireylerin kurban edilebileceğini bir kez kabul edersek...”

“Anne. Çoktan ölmüş olan kadınları bir düşün. Ölen bütün kadınları düşün.”

Rüzgâr, kayamızın gölgesini yalayıp geçerken orada oturuyorduk. İkimizin de Mandy’yi düşündüğümüzü biliyordum.

Fakat başka kadınlar vardı ve bebekleri. Hepsi. Annem hiçliğe doğru dümdüz bakıyordu. Gözyaşları yüzünden süzülüyordu. Parlakça yanan bir mum gibiydi. Eriyen bir mum gibi. Sonunda görebileceğini düşündüm. Önüne çömeldim ve eldivenli ellerini tuttum. “Gördün mü?” dedim.

“Gördün mü? Gerçekten basit.” Sarıldım. Boğulan biri gibi nefes almaya çalıştığını hissedebiliyordum.

“Artık görüyorsun, görüyorsun, görüyorsun...” Saçlarına fısıldadım. “Her şey yoluna girecek.” Sonunda durdu ve başını kaldırdı, ipek atkımla yanaklarını sildim.

“Beni korkutuyorsun,” diye fısıldadı ve ben de güldüm.

“Hayır,” dedi. “Gerçekten. Başka bir şeye dönüştün.”
“Üzülmeni istemiyorum.”
“Ne yapabilirim? Seni seviyorum, Jessie.”
Yatağa yattığımda uzun süre uyanık kalarak annemi düşündüm ve anladığını umdum. Babamın üstesinden nasıl geleceğimi merak ediyordum.
Sabah olduğunda hareket ettiğini duyar duymaz ben de kalktım. Mutfağa indim. Gazetesinin üzerinden yüzünde koca bir sırıtışla bana baktı. “Günaydın, Jesseroon! Benim fındık renkli kızım nasılmış?”
Şok olmuştum. Ne kadar iyi olabildiğini çoktan unutmuştum! Maymun sırıtışına ve diken diken olmuş saçma baktım. Annemin ona Scarborough’a gidişimizden bahsettiğini ve onun kazandığını düşünüp birdenbire neşelendim.
“Sana göstermek istediğim bir şey var!” dedi, ben konuşmaya fırsat bulamadan. Ön sayfayı göstermek için gazeteyi kaldırdı. ***Başlıkta, EMBRİYO AMBARGOSU!*** yazıyordu.
Ne anlama geldiğini bilmeyerek baktım. “Bütün bu saçmalıkların sonu,” dedi. “Akıl galip geldi.”
“Anlamıyorum.”
“Bütün embriyo yerleştirmeleri durdurulacak. Geçen hafta Cheshire ’ daki maskaralıklara bir karşılık olarak. ”
“Fakat Uyuyan Güzel ’ i durduramaz...”
“Doğal yollardan hamile kalan kadınları durduramazlar tabii ki. Yerleştirmeleri durduruyorlar.”
“Fakat kadınlara henüz bir yerleştirme yapılmadı.”
“Golding’den başkası olmadığını mı sanıyorsun? Aşı sayesinde ülkenin her tarafında klinikler harekete hazır hale gelmiş oldu.”
“Öyleyse neden durduruyorlar?”
“Rıza. Rızayla ilgili şu anki kanun bunun için yeterli değil.”
“Açıkla.”
“Tamam. Bütün bunlardan önce saklanan embriyo biyolojik aileye aitti, oluşturulmasını isteyenlere. Eğer bağışlanan bir yumurtadan ya da spermden oluştuysa o zaman bağışlayanın da söz hakkı oluyordu. Şimdi çocuğu taşımak için ölecek olan genç taşıyıcıların ebeveynleri kendilerinin de söz hakkı olması gerektiğini hissedecekler. Bu da her bebek için altı potansiyel ebeveyn demek oluyor. Sağduyu, önceliğin biyolojik ebeveynlerde olmasını öngörüyor.

Fakat çok azmin ondan az embriyosu var. On çocukla ne yapacaklar? Hangilerini alacaklarına kim karar verecek? Ve neden taşıyıcıların aileleri hiçbir şey alamıyor? Bazıları da bunlardan ***hiçbirinin*** bebekleri almaması gerektiğini, bebeklerin çok değerli olduğunu ve yalnızca onaylanmış koruyucu ailelere verilmeleri gerektiğini söylüyorlar." Güldü ve ellerini ovuşturdu. "Cath haklıydı, bu bir mayın tarlası.

Ve ***Yaşam için Anneler***, hiçbir şey olmamış gibi Uyuyan Güzellerin bebekleri üzerinden ağız kavgası yapıyorlar."

Gazeteyi masanın üzerinden bana doğru ittirdi ve masadan kalktı. "Kahve yapıyorum. İster misin?"

İlk üç sayfa tamamen buna ayrılmıştı. ***Yaşam için Annelerin*** ve embriyo bağışlayanların resimleri vardı. Bir de hayvan hakları web sayfasından bir koyunun kötü bir resmi vardı. Wettenhall isyanının havadan çekilmiş bir fotoğrafı da vardı. ***Teklif Taslağı*** başlıklı madde madde işaretlenmiş bir de liste vardı; Yeni (AÖS sonrası) embriyolar: Hayvan araştırmalarında kullanılmak üzere bağışlayan bireyin rızası alınmalıdır.

AÖS öncesi embriyolar: Biyolojik ebeveynler üç taneye kadar yasal sahipliklerini korurlar ve taşıyıcılara karar vermek için bir seneye kadar süreleri vardır.

On iki aydan sonra bütün AÖS öncesi embriyolar seçilmiş gönüllülere yerleştirilmek üzere devletin olur.

Babamın bu kadar mutlu oluşu beni korkutmuştu fakat okuyunca durumun o kadar da kötü olmadığını anladım. Bebeğimin biyolojik ailesi neden onu büyütmesindi ki? Biyolojik ailelerin taşıyıcıya ihtiyaçları olacaktı. Kliniğin zaten kontrolünü yaptığı birini kabul etmekten tabii ki memnun olurlardı. Bunu babama söyleyince güldü.

"Bu insanların embriyoları üç, altı, on sene ewel dondurulmuş ve onlarla ne yapacaklarına bu kadar zamanda bir türlü karar verememişler. Şimdi bir sene daha bekleyebilirler.

Hemen yarın gönüllülerin peşine düşeceklerini sanmıyorum!" Bir kupa kahve alıp yukarıya anneme götürdü.; ***Yaşam için Anneler*** sözcüsünün bir ifadesini okudum, taşıyıcılar ve ailelerinin hakları için savaşmaya devam edeceklerini söylüyordu. Babam geri geldi.

"Son dakikaya kadar bekleyecekler çünkü buna hakları var, ayrıca bilimsel bir gelişmenin ümidi içinde de olacaklar.

Ne kadar uzun beklerlerse bu ihtimal o kadar artar."

"Fakat ya bilimsel bir gelişme olmazsa... "

“O zaman gelecek sene gönüllü olabilirsin,” dedi ukalaca.

Televizyonu açtım. Aynıydı. EKFÎ kadınları haberi mutlulukla karşılıyor ve hayvan yerleştirme araştırmaları programı için yumurta bağışlarını nasıl organize edebilecekleri hakkında konuşuyorlardı. ***Yaşam için Anneler*** protestolar tertipliyordu. Bilim adamları, bir sene kaybetmekten endişeliydi ve politikacılar işi doğru yapmak için beklemek gerektiğinden bahsediyorlardı.

Telefon çaldı. O öğleden sonra Dr. Golding ile görüşmem için kliniğe çağırıyorlardı. O zaman haber doğruydu.

Telefon yeniden çaldı, Sal arıyordu. Havadislerden ne kadar memnun olduğunu, eğer hayatımı fırlatıp atarsam buna dayanamayacağını söylüyordu. ERFİ’nin saldırılarını Uyuyan Güzel kliniklerine yoğunlaştıracağını, amaçlarının kadınları araştırmalardan tamamen çekmek olduğunu söyledi. “O şeylerden birine karışırsan bunu kaldıramayabilirim,” dedi.

“Güvende olduğunu bilmek istiyorum.”

Ona teşekkür ettim ve telefonu kapattım. Şans getiren rahibemin çantamda olup olmadığına baktım.

Bölüm

Kliniğe gittiğimde EKFİ gözcüleri ellerinde pankartlarla ana kapıların dışındaydılar. UYUYAN GÜZELLERE HAYIR!

KADININ AŞAĞILANMASINA HAYIR! Basamakları çıkarken bir tanesi bana doğru geldi. Çekingen gözüküyordu.

“Affedersiniz...”

“Yalnızca babamı görmeye geldim... Burada çalışıyor.”

“Uyuyan Güzeller üzerinde mi?”

“Hayır. AÖS araştırmaları için embriyoları geliştiriyor.

Hayvanlar için.”

Kız başını salladı, rahatladı ve döner kapıdan içeri girdim.

Güvenlik görevlisi sırıttı ve düğmeye bastı. Kelebek kapılardan geçerek gönüllüler için ilk toplantıyı yaptığımız mavi renkteki ayakta tedavi odasına gittim. Söylemeye gerek yoktu, Rosa ve utangaç kız Theresa oradaydı. Theresa’ya başımla selam verdim. Rosa’ya bakmak ve yüzündeki her neyse onu görmek istemiyordum. Büyük ihtimalle sinsilikti.

Açık kırmızı bir renge büründüğümü hissedebiliyordum.

Kimse henüz konuşmadan Dr. Golding ve hemşire içeri geldiler.

Hiç olmadığı kadar tombul, güler yüzlü ve şıktı. Onu görmek bile beni daha mutlu kıldı. Bir sandalye çekti ve üçümüzün yanma oturdu. Hemşire

ses kaydedicisini çalıştırdı.

“Hayatı benim için güçleştiriyorlar!” dedi ve kederli bir halde gülümsedi.

“Durmamız mı gerekiyor?” diye sordu Rosa. Ona bir bakış attım. Solgun teni ve koyu renk saçlarıyla hoş gözüküyordu.

Gözlerinin garipliğini saymazsak benden daha hoştu. Fakat Baz ondan hoşlandıysa, neden benden hoşlanır gibi yapmıştı?

“A-ha! Sizin böyle düşünmenizi istiyorlar. Fakat koz olarak gizli bir silahımız var!” Sandalyesini biraz daha yaklaştırdı ve hepimize dikkatlice baktı. “Bu haberler hakkında ne düşünüyorsunuz?”

“İyi değil. Bir yıl sonra yaşlanmış olacağız,” dedim.

Rosa başını salladı.

“Ya sen Theresa?” dedi nazikçe. Golding’in üzerinde sarı benekleri olan deniz mavisi bir papyon vardı, komikti; kel kafasının altında Paskalya yumurtasına benziyordu.

“Bilmiyorum,” dedi. “Ne düşüneceğimi bilmiyorum.”

Uzandı ve Theresa’mn eline dokundu. “Şaşırmadım, canım.

Çoğumuz artık ne düşüneceğimizi bilmiyoruz. Pekâlâ, size ne bildiğimi söyleyeyim ve ne yapacağımıza karar verelim, olur mu?”

AÖS öncesi embriyolardan konuşmaya başladı. Bir peri masalıymışçasına anlatıyordu. İnsan ırkının tehlikeli bir ormanda kaybolduğunu söyledi. Ve dondurulmuş embriyoların açık bir yol olduğunu. Belki karanlık ağaçların arasından kıvrılıp hendekleri aşan ve nehirlere dalan başka yollar da olabileceğini ve sonunda bir geleceğe varabileceğini söyledi. Fakat şu anki doğrulanmış bir yoldu. “Uyuyan Güzellere nasıl bakacağımızı ve canlı doğum sağlayacağımızı biliyoruz,” dedi. Embriyoları nasıl aşılayacağımızı da biliyoruz. Başka tedaviler, mucize ilaçlar hakkında söylentiler duyabilirsiniz, kim bilir, Fakat bir bilim adamı şurasında toplanan cevaplara bakar...” Parlayan kafasına vurdu ve bize göz kırptı. “Ve yerleşik bilgisayarım bana bu yolun gerçek umut olduğunu söylüyor. Geciktiğimiz her gün.. Omuz silkti. “.. .bu çocuklar için daha zor olacak.

Bu işlem için çok fazla yaşlı ve çok az genç insan kalacak.”

“Fakat ***neden*** beklememiz gerektiğini söylediler?” diye sordu Rosa.

“Şu anda bu dünyada değerli olan nedir? Yalnızca bu embriyolar. Para işe yaramaz, toprak işe yaramaz, parlak bir zekâ ya da bir atletin bedeni işe yaramaz. Geleceğe sahip olan zengindir. Anlıyor musunuz? Güçlü olan ayakta kalır.”

Ben pek anlamasam da hepimiz başımızı salladık.

“Güçlü olanlar artık bu dondurulmuş embriyolar. Yalnızca onların genleri hayatta kalacak. Bu embriyoların ebeveynlerinin güçleri var ve eğer onlara teslim etmezsek, bizimle savaşacaklardır. Bu, gençlerimizi korumak için bir içgüdü.”

Annemi, babamı ve bu içgüdünün ne kadar yardımcı olmadığını düşündüm. Dr. Golding sandalyesinin arkasına yaslandı ve gerildi. Ayakkabıları bile parlaktı. “Öyleyse,” dedi. “İtiraf etmek bana acı veriyor fakat politikacılar doğru anladılar. Yasalara rağmen hareket etmeliyiz. Bu çocuklar için çok fazla umudumuz var, her köpeğin ağzına almaya çalıştığı birer kemik olmak zorunda değiller. Şimdi söyleyin bana. Hâlâ gönüllü olmak istiyor musunuz?”

Rosa ve ben birlikte, “Evet,” dedik. Theresa’ya baktım.

Sanki ağlayacakmış gibi görünüyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi Dr. Golding ciddi bir tavırla.

“Theresa, tedirgin olmamalısın. Bütün dünya acele ediyor fakat sen tek bir insansın ve sakin olabilirsin.” Theresa’ya gülümsediğinde kız ağlamaya başladı. Dr. Golding nazikçe kızın eline dokundu ve göğüs cebinden katlanmış mavi bir mendil çıkardı, sallayıp ona verdi. Bizimle konuşurken burada kalmayı isteyip istemediğini sorduğunda kız başını salladı.

“Size şimdi anlatayım,” dedi. “Mümkün. Ebeveynleri olmayan bazı embriyolarımız var.”' Beklenti içinde bize baktı, bilmecesinden memnundu. “Eski günlerde, rahim alma ameliyatları yürüttüğümüz zaman, bazı hastalardan yumurtalarını almak için izin istedik. Artık ihtiyacı olmayanlardan. Zaten çocukları vardı ya da embriyoları saklanmıştı. Fazladan yumurtalar diğer kadınların yararına kullanılabilirdi. Fakat fakat fakat fakat! Bir yumurtayı donduramıyoruz!” Yumurtayı donduramamayla ilgili bir şeyler hatırladım, daha önce babamdan duymuştum. “Pekâlâ. Dolayısıyla iyi durumda, bağışlanmış yumurtalar var. Fakat onları nasıl saklayacağız?”

Hiçbirimiz bilmiyorduk.

“Döllememiz gerekiyor,” dedi. “Eğer yapay ortamda döllersek yumurta mutlu olur ve büyür. Yumurta, sperm, zigot, embriyo... Hepsi olur ve o zaman dondurabiliriz.” Zafer kazanmış gibi bize baktı.

Soruyu soranın Rosa olmasına sevindim. “Nasıl dölleniyorlar?”

“Evde. Anonim bir embriyo.” Pencerenin kenarında oturmuş bütün bunları dinleyen hemşireyi fark ettim. Yüzünde küçük bir gülümseme vardı.

“Evde, ne anlama geliyor?” diye sordu Rosa.

“Burada, klinikte,” dedi Dr. Golding basitçe.

Rosa hâlâ boş bakıyordu, bu yüzden doktor sabırla ona açıkladı. Fakat Bilge Babamın, tüp bebeklerin ilk zamanlarıyla ilgili söylediklerini hatırladım. O zamanlar herhangi bir şeyi nasıl donduracaklarını bilmiyorlardı, bu yüzden her zaman taze sperm kullanmak zorundaydılar: Kendilerininkini!

Rosa sonunda anladı. “Yumurta ve sperm bağışlayanlar birlikte bir embriyo meydana getirdiklerini bilmiyorlar.”

“Sperm bağışlayanlar biliyorlar,” dedi doktor. “Fakat aynı zamanda bu embriyoların yalnızca araştırma için olduğunu da biliyorlar.”

“Kimseye ait değiller.”

“Doğru.” Sanki ağır bir kapının kilidi açılmıştı. îlk önce bir aralıktan gün ışığı gözükmüş, sonra kapı açılarak bir yarık oluşmuş ve şimdi ışık saçan kapı aralığı önümüzde sonuna kadar açılmıştı.

“Başınız derde girmeyecek mi?” diye sordu Rosa. “Eğer herkes bir sene bekliyorsa? Bizim hamile kaldığımızı öğrendiklerinde başınız derde girmeyecek mi?”

“Yetim embriyolar.” Omuz silkti. “Kliniklerde bu sıradan bir uygulamadır. Charing Cross Hastanesi’nde ismi bilinmeyen bağışçılardan alınmış ilk AÖS öncesi yerleştirmeleri çoktan hazırladılar. Birmingham’daki meslektaşlarım da hazırlar. Memnun edemediklerimiz yalnızca kapımızda nöbet tutan bayanlar.”

“EKFİ’nin bundan haberi yok mu?” diye sordum.

Parmağını dudaklarına götürdü ve gülümsedi. “İsmi belirli biyolojik ebeveynlerin olmaması hayatımızı daha kolaylaştırıyor,” dedi. “Eğer sen ve ailen arzu ederseniz çocuğunu sahiplenebilirler. Bunu onlarla konuşmalısın.”

“Ya bunu arzu etmezsem?” dedi Rosa sert bir biçimde.

“Evlat edinmek isteyenlerin sayısında bir eksilme yok.”

“Bir şey imzalayabilir miyim? Bebeği evlatlık olarak vermek için?”

Doktor bunu yapabileceğini söyledi, sonra bana döndü.

Bunu anne ve babamla konuşacağımı söyledim. Onları zaten bebeğimin ebeveynleri olarak hayal etmiştim. Dr.

Golding sandalyesini geri çekti ve ayağa kalktı. “Pekâlâ, canlarım. Artık düşünmek için vaktiniz var.” Hepimizin ellerini ciddi bir ifadeyle sıktı, sonra kapıyı açık tuttu. İlk önce Theresa çıktı. Rosa’nm geride kaldığını

gördüm ve ne diyeceğini duymak için bekledim. Benim bildiğimden fazlasını bilmeyecekti.

“Dr. Golding, burada kalabilir miyim?”

“Burada mı?”

“Klinikte.”

“Bir dakika.” Koridorda uzaklaşan hemşireye seslendi ve bizimle birlikte odaya geri gelmesini, ses kaydedicisini yeniden çalıştırmasını istedi. Rosa’mn demek istediğini aslında tahmin edebiliyordum ve bu benim kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. Dr. Golding kapıyı kapattı. “Rosa?”

“Benim düşünmek için zamana ihtiyacım yok ve periyodum gerçekten çok yakın. Eğer şu anda yapmazsak bir ay daha beklemek zorunda kalacağım.”

“Benim için de öyle,” diyerek lafa girdim.

Kafasını Rosa’dan çevirerek bana baktı ve tekrar Rosa’ya döndü. “İkiniz de pazartesi günü gelebilir misiniz?”

Rosa, “Hazır buradayken kalmak isterim,” dedi. “Lütfen.”

“Bana sebebini açıkla,” dedi nazikçe.

“Vedalaşmak istemiyorum. Bütün o yaygara. Yalnızca yoluma koyulmak istiyorum.”

“Anneni görmelisin,” dedi.

“Gelip beni burada görebilir. Klinikte.” Rosa istediği şeyi nasıl elde edeceğini biliyordu ve sonunda doktor kabul etti. Aslında onun hissettiği gibi hissedemiyor olmam çok yazıktı.

EKFİ gözcülerinin arasından sıvışarak ve hatta çekingen kıza, “Babam size iyi şanslar diledi!” diyerek eve gittim.

Heyecanlıydım. Pazartesi sabahı için heyecanlıydım.

Anne ve babamın durumu kabullenmesinin yakın olduğunu düşündüm. Bebekle ilgili haberler, bebeğin onların olacak olması, dengeyi sağlamaya yeterliydi. Birlikte yapabileceğimiz şeyleri, vaktimin değerli son dakikalarından nasıl keyif alabileceğimi düşünüyordum. Dovestones’a yürüyüş yapmaya gidebilir ve yalıçapkmlarmı arayabilirdik.

Babam, onunla birlikte Bessie Nine’nin evini ziyaret etmeyi teklif ettiğinde ve evi annesiz çocuklara verecek- lerini söylediğinde birlikte faydalı bir şeyler yapacağımız için mutlu oldum.

Cuma sabahı Uyandığımda kafamda soru işaretleri yoktu. Gün bugün.

Bugün bu iş bitmeli. Ayaklarım ve bacaklarım ağrıyor, ayak bileklerim uyuşmuş. Kıyafetlerim ise iğrenç. Bana kahvaltı getirdiğinde banyo yapıp

yapamayacağımı soruyorum.

“Tabii ki.” Gidiyor ve küveti dolduruyor. Kızarmış ekmeğimi, erik reçelimi yedikten ve buhar odanın içine dolmaya başladıktan sonra muslukları kapatıp kilitlerin anahtarları ile geri geliyor. “Aptalca bir şey denemeyeceğini söyle.”

“Aptalca bir şey deneyemeyeceğim.”

Kilitleri açıyor. Ayak bileklerimi ovuşturuyorum ve ayağa kalkmaya çalışıyorum. Yaşlı bir kadın kadar çarpık ve çöküğüm. Beni doğrultmak için dirseklerimden tutmak zorunda. Zar zor yürüyebiliyorum.

“Sıcak su iyi gelecektir,” diyor. “Bunu dün gece yapmış olmalıydın. Temiz giysilerini banyoya bıraktım.” Banyoya girene kadar beni tutuyor ve sonra geri çekilip kapıyı kapatıyor.

Küçük sürgüsünü çekerek kapıyı kilitliyorum. Burada tek başımayım.

Mutluluk...

Mutluluk... Kokuşmuş giysilerimden sıyrılıyor ve kaynar suya elimi sokuyorum. Soğuk suyun gürül gürül akışını ve yüzüme doğru yükselen buhar bulutlarını izliyorum. Küvetin kenarına tutunarak bitkin ayaklarımdan birini suya sokmayı deniyorum. Çok sıcak ve güzel... Sonra diğerini sokuyorum. Bir tavuğun yuvasına yerleşmesi gibi kendimi yavaşça suya bırakıyorum ve suyun hoş sıcaklığı bedenimi sarıp bir karides gibi pembeleştiriyor. Ayak bileklerimdeki ağrı kemiklerimden çekiliyor ve suya karışıyor.

Yavaş yavaş, santim santim geriye uzanıyorum; yüzüm dışında her yanım suya batana kadar. Su her yanımı kaplıyor, beni sarıyor ve sıcak bir ipekmişim gibi beni okşuyor.

Bu, hayatımın en iyi banyosu. Başımı kaldırıp buhara bakıyorum ve babamın ne yaptığını merak ediyorum. Onu merdivenlerin başında oturmuş (aniden dışarı fırlayıp kaçma ihtimalime karşı), dirsekleri dizlerinde, kafası ellerinin arasında hayal ediyorum. Sersemce halıya bakıyor. Ne yapacağını bilmeyerek. Sefil. Onu bundan kurtarmam gerek, onu kendinden kurtarmam gerek, Şimdi her tarafım sıcak. Yavaşça, tek tek kollarımı ve bacaklarımı kaldırıyorum: Bacak, bacak, kol, kol... Serinletmek için buharlı havanın içinde tutuyorum. Bedenim sıcak, bütün halinde ve canlı. Komuta bende. Güçlü olan benim çünkü ne yapacağını bilen benim.

Yıkandıktan sonra çıkıyorum ve kendimi aşina olduğum eski havluya sarıyorum. Evdeki yeşil çizgili havlu...

Acaba bunu annem mi yolladı? Onları eşyaları hazırlarken, sanki bir tatile çıkılıyormuş gibi bagajı yüklerken hayal ediyorum.

Ancak yüzleri asık ve gri, sesleri kısık ve fısıltılı. Bunun hakkında düşünmeyeceğim. Sorun şu ki bu banyoda yeterince hava yok, buhar beni boğuyor. Ne kadar uzun sürerse onlar için o kadar kötü. Buna bir son vermeliyim. Küvetin kenarına dikkatlice çıkıp yukarıdaki küçük pencereyi açmaya karar veriyorum ve o an aklıma bir fikir geliyor. Tamam, yapabilirim. Buna son verebilirim.

Hızlıca kurulanıyorum ve temiz giysileri giyiyorum.

Annemin mavi tişörtünü getirmiş, üzerimde fena durmuyor.

Ayakkabılarımın burada olmamasından rahatsızlık duyuyorum fakat yalnızca banyo yapmaya geldiğim için onların olmasının bir anlamı yok tabii ki. Hazır olduğumda tuvaletin kapağını indiriyor ve düşünmek için üzerine oturuyorum.

Bu odada hareket ettirilebilen her şey plastikten yapılmış.

Penceredeki helezon desenli camı parçalayacak hiçbir şey yok. Düşün... Kontrol et... Tekrar bak... Banyonun üzerinde, tavanın birkaç karış altında duş perdesini tutmak için bükülmüş metal bir çubuk var. Oysa ninem küveti duş almak için kullanmazdı. Çubuk; küvetin üzerinde, duvara vidalanmış, sonra küvet boyunca devam edip köşede kıvrılmış ve diğer uçta duvara sabitlenmişti. Küvetin kenarına basarak tırmanıyorum ve göz gezdiriyorum ve vidaları sökebileceğimi düşünüyorum. Paslanmış ve kirli eski bir metal ve vidaları da fayansın içinde paslanmış. Sonra birleşme yerini fark ediyorum. Raylar devam etmiyor, üç kısımdan oluşuyor: İki düz parça ve onları birleştirmek için bükülmüş bir parça. Küvetin kenarında dengemi koruyarak rayı bükmeye çalışıyorum. Birleşme yerinin iki yanına asılıyorum, aniden bir kıpırdanma oluyor, sonra rahatça çıkıyor.

Parçaları birbirinden ayırıyorum. Artık diğer birleşme yerinden büküp gevşetebilirim. Elimde bükülmüş köşe parçasını tutuyorum ama uzun parçalar hâlâ duvara vidalı.

Babam kapıya vuruyor. “Jess? Bitirdin mi?”

“Neredeyse.”

Elimde köşe parçasıyla aşağı atlıyorum. İçi boş olduğu için oldukça hafif. Yine de eğer yeterince güç yerebilirsem... Denemek için birkaç kez havada savuruyorum sonra olabildiğince hızla pencereye doğru vuruyorum. Haf; fif bir çatırtı sesi oluyor ve cam çatlıyor.

“Ne yapıyorsun?”

“Ben sadece...” Beni duyamasın diye sifonu çekiyorum ve bir kez daha vuruyorum. Cam parçalanıyor. Küvetin üzerine çıkıyorum ve dışarıya bir göz atıyorum, yere kadar oldukça fazla yükseklik var. Filmlerde tutunmak için atık su boruları olur fakat buradakiler evin köşesinde kalıyor olmalı.

“Jessie!” diye bağırıyor. “Jessie, beni içeri al!”

Pencere çerçevesinin alt kısmından hâlâ çıkıntı yapan büyük üçgen şeklinde bir cam parçası var. Dikkatlice par t maklârımın ve her iki taraftan da başparmaklarımın arasında tutarak sökmeye çalışıyorum. Evet. Ağır. Eskimiş macun hâlâ alt kenarında camı tutuyor.

Kapıyı yumrukluyor. “Oradan dışarı çıkamazsın. Gülünç olma! Beni içeri al!”

Pencereden içeri dolan soğuk hava beni kendime getirdi.

“Dışarı çıkmaya çalışmıyorum,” diyorum. “Sakin ol, dişlerimi fırçalamama izin ver.” Camı yere koyuyorum ve lavabonun musluğunu açıyorum. Camın sivri ucunu parmağımla test ediyorum. Keskin. Macunlu düz tarafı kör fakat tamamı çatlarsa kötü olabilir. Düz tarafını havluyla kavramaya çalışıyorum fakat havlu fazla kalın. Kirli tişörtüm daha iyi iş görür.

“Jessie, bu kadar yeter. Kapıyı aç, yoksa kıracağım.”

“Tuvaleti kullanıyorum.” Onu şaşırtacak bir unsura ihtiyacım var. Ne yaptığımı biliyorum, her şey kafamda beliriyor, buna güvenebilirim. Onu atlatıp kaçacağım. Sağ elimle silahımı tutuyorum ve sol elimle sifonu çekiyorum ve aniden kapının sürgüsünü açıyorum. Kapıyı hızlıca ittirjince tam karşımda beliriyor. Camdan hançerim midesini işaret ediyor. Jess...

“Dinle beni.”

“Kendine zarar vermeden o elindekini bırak.”

“Dinle!” Bir adım öne çıkıyorum, camın ucu resmen ona dokunuyor. Ellerini yarım yamalak havaya kaldırıyor, neredeyse gülümsüyor. Bu oldukça komik, kovboy filmlerindeki kötü bir aktöre benziyor. “Eğer dediğimi yapmazsan saplarım.”

“Yapmazsın,” diyor ve aptalca bir hareketle sağ elini, camı elimden almak için kenarına götürüyor. Buna izin vermiyorum. Elini hızla geri çekiyor. Ses çıkarmıyor, yalnızca avucunun içinde büyülü bir biçimde beliren açık kırnıızı çizgiye bakıyor.

Midem bulanıyor fakat devam etmek zorundayım.

“Gördün mü? Ciddiyim. Geri geri yatak odasına git.”

“Bak,” diyor elirii uzatarak. Kan yere damlıyor. Şıp şıp şıp... Gittikçe hızlanıyor. Umarım atar damar değildir.

Buna bir son vermeliyim.

“Kıpırda,” diyorum.

“Kes şunu, Jess. Canımı acıttın.”

“Seni öldürmemi mi istiyorsun?” Camı bir miktar hareket ettiriyorum, ucu gömleğine dokunuyor. Gözyaşlarına boğulmaktan korkuyorum. Geriye doğru ufak bir adım atıyor.

“Tamam. Devam et.”

Yavaşça yatak odasına giriyor, hançerimin birkaç santim önünde. Ben iyiyim. Kontrol bende. Kapıdan geçtikten sonra umut ettiğim şeyi görüyorum. Bisiklet kilitleri beni çözdüğü yerde duruyorlar. “Kilitleri al,” diyorum. “Yavaşça.”

Eğilip sol eliyle ikisini de kapıyor. Sağ elini kendinden yukarıda ve uzakta tutuyor ve elindeki kan durmadan damlıyor fakat daha önce zannettiğim kadar hızlı değil. “Şimdi banyoya geri dön,” diyorum. Yavaşça adımlarımızı geriye doğru tekrarlıyoruz. Banyoya geldiğimizde kilitlerden birini, bana yaptığı gibi ayak bileğine bağlamasını söylüyorum.

Bacakları ve pantolonu daha kalın, iki tur dönmesi yetiyor.

“Tamam, şimdi kilitle. Diğerinin ucunu havlu askısının altından ve bacağmdakinden geçirip bağla.”

Duruyor ve bana bakıyor. “Tanrı aşkına, Jess!”

“Yalnızca bana yaptığını yapıyorum.”

İki kilidi birbirine bağlamaktan vazgeçiyor ve ayağa kalkarak yüzünü bana çeviriyor. “O zaman devam et, durma.

Ne yapacaksın?”

“Sana söyledim.”

“Zaten kan kaybediyorum,” diyor.

“Ne kadar çabuk yaparsan doktor o kadar çabuk gelir.”

Hareketsizce duruyor, bana bakıyor. Ben de gözlerinin içine bakıyorum. Ne dersem yapmak zorunda. Bana inanmak zorunda. Kanayan eline göz atıyor ve elimdeki camla birkaç santim daha öne çıkıyorum. Ne olur bana itaat etsin, lütfen...

“Kilitle. Kilitle. Şimdi!” Sesim çılgınca bir çığlığa dönmüş.

Çabucak çömeliyor, kilidi kapatıyor ve sonra tekrar ayağa kalkıyor, elini havada tutuyor. Kan hâlâ damlıyor. Yarası acaba ne kadar derin? Derin mi? Bunun işe yaramasını sağlamalısın. “Anahtar nerede?”

“Ne? Jess, Tanrı aşkına!”

“Anahtar nerede?”

“Bilmiyorum.”

“Ceplerini boşalt.”

Sol elinin yardımıyla cebine bakıyor ve bir şeyler çıkartıyor.

Cebindekiler yere saçılıyor. İçlerinde madeni paralar, kapı anahtarları, çakı ve metal bir halka üzerinde iki küçük gümüş renkli anahtar var.

Onları ulaşamayacağı bir yere tekmeliyorum ve banyodan dışarı çıkıyorum. Sol eliyle sol kolunun dirseğini destekleyerek havlu askısının yanına çömeliyor ve bana bakıyor.

“Jess. Bunu yapmak zorunda değilsin. Bak, eğer seni daha iyi hissettirecekse beni öldür. Sadece kliniğe geri dönme.”

“Doktora haber vereceğim. Anneme seni nerede bulacağını söyleyeceğim.” Titriyorum.

“Jessie. Lütfen, Jessie, lütfen gitme...” Ağlıyor. Bacaklarım birer spagetti teli gibi zayıflar. Güven bana, en iyisi bu.

Bitmek zorunda ve güçlü olan benim. Ne yapması gerektiğini bilen benim. Gözlerini sildiği için babamın yüzü kan içinde. Kan kolundan aşağıya süzülüyor. İş bu noktaya nasıl geldi?

“Üzgünüm. Üzgünüm!” Camı fırlatıp atıyorum, ayakkabılarımı kapıyorum ve merdivenlerden koşarak iniyorum.

Sürgüleri çekiyorum ve ayakkabılarımı giymek için durmadan önce kapının kilidini de açıyorum. O yukarıda.

Peşimden gelmiyor. Havlu askısına kilitlenmiş. Ayakkabılarımı bağladıktan sonra koşmaya başlıyorum. Sesi arkamdan kovalıyor: “Jessie! Je-e-ess-ieeee!”

Soğuk ve rutubetli havayı içime çekiyorum ve beni çağıran sesinden uzaklaşmak için hızlanarak koşuyorum.

Bölüm

Bana ve Rosa’ya üçüncü katta iki oda vermişler. Odalar, ana yolun diğer tarafındaki parka bakıyor. İlk akşam pencerenin yanına oturdum ve havanın kararmasını izledim. Kendimi sakinleşmiş hissettim. Son birkaç günün şiddetli fırtınasından sonra güvenli bir limanda olduğum için şükrettim.

Uzun süre oturdum. Beynim gölde bir ipe bağlanıp salman bir kayıkmış gibi kafatasımdan serbest kalmıştı. Yalnızca huzurun tadını çıkardım. Sükûnet etrafımda tur atıyordu.

Karanlığın çökmesiyle nihayet kafamda bir soru şekillendi.

Penceremin önündeki yolun, trafiğin yoğun saatleriyle tıkanmasını izledim. Karanlıkta oturup bir süre onları izledikten sonra Dr. Golding'e soru sormak için odasına gitmeye karar verdim. Ofisi, sekreterliği geçince koridorun sonunda.

Hâlâ orada olup olmayacağını bilmiyordum çünkü ofis çalışanlarının hepsi evlerine gitmişlerdi fakat gidip kapıyı çaldım.

Seslenerek içeri girmemi söyledi. Odayı sadece masa lambası aydınlatıyordu. Yüzünü göremedim, küçük ışık havuzunda yalnızca kolunu ve kalem tutan elini görebildim.

"Jessie!" dedi. "İçeri gel, içeri gel. Senin için ne yapabilirim?"

Lambayı yukarı kaldırınca ışık arkasındaki duvarı aydınlattı. Yumuşak ışık odaya yayıldı. Böylece masa, sandalyeler ve kitaplıklar karanlıktan yumuşak aydınlığa çıkarak görünür oldular. Oturabileceğim deri koltuğu işaret etti.

"Embriyolar büyüyüp evlenmek istediklerinde birbirleriyle akraba olmadıklarını nasıl bilecekler?"

"A-ha! Genç bir genetikçi!" Memnun olmuş bir biçimde ellerini ovuşturdu, sanki sınıftaki en zeki öğrenciymişim gibi. "Her embriyonun yumurta bağışçısı ve sperm için bir numarası ve bir rengi var. Bu kayıt koruyucu aileye gidecek ve çocuğun bilmesi sağlanacak. Bu şekilde. îki mavi, iki yeşille karşılaştığında annelerinin aynı olduğunu bilecekler.

Bir yedi kırmızı kızı ile dört kırmızı erkeği aynı babayı paylaştıklarını bilecekler. Bir kardeş doğduğunda bunu koruyucu aileye söyleyeceğiz. Bir kardeşleri olduğunu bilmek bu çocuklara destek verecektir."

Gözümün önüne iyi beslenmiş bebek Golding'ler geldi, hepsinin kel kafaları ve minik papyonları vardı. Ne kadar aptaldım? İşte o zaman farkına vardım. "Kaç tane renk var?" diye sordum.

Parmaklarıyla göstererek saydı. "Kırmızı, sarı, mavi, yeşil, mor, kahverengi. Altı."

"Teknisyenler de dâhil mi?"

Başını salladı. "Ali ve babanla birlikte."

Huzur dolu odada birbirimize bakarak oturduk. Etrafımızdaki duvar sanki uyuyor gibiydi, sanki herkes gitmişti.

Babam için fark edip etmeyeceğini merak ettim. "Herhangi bir terslik olur mu?" diye sordum.

"Tabii ki olmaz. Sen taşıyıcısın. Çocuğun genleri anne ve babasından gelir, senden değil."

“Üvey kardeşim olabilir.”

Başını salladı.

İki kat aşağıdaki, dondurucudaki bebeği düşündüm; sessizce hayatının başlamasını bekliyordu. Üvey kardeşim...

Dr. Golding kitaplığın üzerinden bana bir kutu peçete uzattı.

Sonra penceresine doğru gidip geceye baktı. Burnumu sildikten sonra döndü.

“Jessie. Uyuman gerek. Sabah olduğunda endişelerin devam ederse yeniden konuşuruz olur mu?” dedi. Telefonu eline aldı ve tuşlara bastı, Rosa’ya merhaba dediğini duydum.

Onu durdurmama fırsat olmadan gelip benimle görüşmesini söyledi. Doktorun ofisinden çıktığımda koridordan bana doğru geldiğini gördüm, “İyi geceler, Jessie,” dedi doktor arkamdan sessizce. “İyi uykular.”

Rosa peşimden odama kadar geldi ve karanlık pencerenin yanındaki sandalyeye oturdu. “Vazgeçmiyorsun ya?” dedi.

“Hayır. Sperm bağışçıları hakkında bir şeyler sordum.”

Dışarıdaki karanlığa bakarak başını salladı. Gitmesini istiyordum fakat her şey belli olana kadar benimle kalmaya kararlıydı. Hamileliğimiz onaylanana kadar birkaç gün beklemek zorunda olduğumuz söylenmişti. Embriyonun içimize mutlu bir şekilde yerleştiğinden emin olmak için. Hayatımın son haftasını Rosa Davis ile geçirmek zorunda kalacaktım.

“Yorgunum,” dedim.

Fakat anlamadı. “Ben de. Korkuyor musun?”

Yalnızca diğer insanlardan, diye düşündüm. ***Yalnızca delirmiş gibi davranan ebeveynlerimden. Kafamın içinde asılı duran Baz ’dan. Senden.*** “Hayır. Peki ya sen?”

“Pek sayılmaz. Bu hayattan daha iyi olmalı, değil mi?”

“Daha iyi?”

“Her gün katlanmak zorunda olduğumuz çöplükten.”

Ona kendimle ilgili hiçbir şey söylemek istemiyordum.

“Ne gibi?”

“Yeterli paranın olmaması. Yaşayacak bir yerin olmaması.

Her şeyin her zaman boktan bir hale gelmesi.”

“Annenle birlikte yaşadığını sanıyordum.”

“Orada kalamam. Uyuşturucu müptelası arkadaşları uğruyorlar ve her şey berbat oluyor.”

Aklıma Lisa geldi. “Aslında gidip çocuk evlerinden birinde yaşayabilirdin. ***Doğan Güneş*** ya da Galler’deki yer gibi...”

Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu, bu yüzden ona açıklamak zorundaydım. Paraya hiç ihtiyacı olmayacağını söylediğimde başını iki yana salladı.

"Her zaman paraya ihtiyaç vardır. Yoksa yürümez. Benim gibi birinin işleri batırmasını istemezler."

Bunu reddedecektim fakat buna bir yalanla karşılık vermenin anlamı neydi? "Sen farklısın," dedim.

"Evet. Onları uyuz ederdim. Bütün şarabı içer ve erkek arkadaşlarıyla yatar, sonra da tavukları beslemeyi unuturdum."

Ona sormadan edemezdim. "Baz'la yattın mı?"

"Tabii ki."

İki türlü de beni ilgilendiren bir şey yoktu. Fakat gözyaşlarını gözlerimi zorluyordu.

"Gördün mü?" dedi, ağır ağır kapıya doğru ilerleyerek.

"Şimdi ***sen*** de bana uyuz oldun." Kapıyı arkasından çekip çıktı.

Battaniyeleri üzerime çektim ve sıcak karanlıkta nefes aldım. Nefesim içerisini gerçekten çok sıcak yapana, ciğerlerimi düzgün havayla doldurmak için başımı dışarı çıkartmak zorunda kalana kadar başımı içeride tuttum. Burnum tıkanmıştı, çok sıcaktı, sonra çok üşüdüm. Gidebileceğim hiçbir yer yoktu.

Bir süre sonra uyuyakaldım. Uyandığımda yatağımın yanında bir tepsinin içerisinde portakal suyu, yuvarlak ekmek ve minik reçellerden oluşan bir kahvaltı vardı. Çay soğumuştu fakat yine de içtim. Bulutlu ve rüzgârlı bir sabahtı, yatağımdan büyük bulut kümelerinin yuvarlanarak geçtiğini görebiliyordum. Evdeki yatak odamın manzarası gibiydi, yalnızca kayın ağacı yoktu. Yastığımı kaldırıp sırtımı yasladım ve gökyüzüne baktım.

Baz umurumda değildi. Hayır, umurumdaydı; tabii ki umurumdaydı. Eğer seksen sene birlikte yaşayacak olsaydık.

O zaman her şeyin değişmesi için yeterince zaman olacaktı. Anlamak için zaman olacaktı. Şu anda, Rosa'yı benden daha çok sevip sevmediğini ya da sadece onun için üzülüp üzüldüğünü bilmiyordum. İkimizle aynı anda çıkar mıydı, bilmiyordum. Belki o bile bilmiyordu. Bunu kafamdan söküp atmalıydım. Rosa'ya bununla ilgili daha fazla bir şey soramazdım.

Bulutlara bakmaya devam ettim. Pencereden bakınca soldan sağa, büyük dağınık şekillerde, grinin farklı tonlarında ve gökyüzünün farklı yüksekliklerinde hareket ediyorlardı.

Yakın olanlar, yeryüzünden uzak olanları kovalıyor ve önlerinden kayıyorlardı. Gönüllü olmak istemiştim çünkü bir şeyleri değiştirmek istemiştim. Tutunduğum şey buydu.

Gelecek hafta tabii ki garip olacaktı. Anne ve babama gerçekten hoşça kal demek zorunda kalacaktım ve bundan çok korkuyordum. Rosa ile konuşmak zorunda kalacaktım.

Fakat geri kalanı benim kendi değerli vaktimdi ve istediğim gibi kullanacaktım. Kahvaltı tepsisini masaya geri koydum ve giyinip biraz kâğıt istemek için ofise geçtim.

Hikâyemi bitirmeye karar verdim. Babam bunu da Bessie Nine’nin evindeki yığma ekleyebilir.

Kararımın tarihi... Senin için çocuğum... Hikâyemi bilmeni istiyorum. Hikâyemizi, senin başlangıcını... Böylece düşündüğüm ve hissettiğim her şeyi anlayabilir ve kimse sana benim beyni yıkanmış aptal bir kız ya da Iain’m kuklası olduğumu söyleyemez. Kimsenin bir dava ya da fikri seninle birleştirmeye çalışmasını istemiyorum. Sen özgür- sün ve hayatınla ilgili ne yapmak istersen bunun düşüncesi beni mutlu eder. Her şeyden önce mutlu olduğumu bilmeni istiyorum. Bunun gerçekleşmesinden memnunum.

Durmadan yazıyorum, parmaklarım acıyıp boynum tutulana kadar. Hikâyemin sonuna doğru kendime de yazacağım ve bu hafta nelerin nasıl değiştiğini, şu anda nasıl olduğumu son dakikaya kadar anlatacağım. Fakat şu anda sana anlatıyorum, sana bir isim vermeliyim. Sana ne diye seslenebilirim? Senin bir kız mı yoksa erkek mi Olduğunu bile bilmiyorum. Çok uzun zamandır sana bir isim düşünüyordum ve sonunda Ray9* ismini buldum. (Rae, eğer öyle tercih edersen.) Altın rengi güneş ışığı, umut ışığı...

Bunu okuduğunda kaç yaşında olacağını merak ediyorum.

Ben on üç yaşındayken böyle sulu göz bir şey beni korkuturdu. Diğer türlü bir Ray10" de düşünebilirsin: Bir balığın deniz yatağında ok gibi kaymasını. Ya da bir yumurta kapsülü, bunları sahilde bulabilirsin, vatozun yumurtaları okyanusun üzerinde güvenle süzülür. Belki böylesi daha doğrudur. Eğer olmazsa adım değiştir. Aldırmam!

Sana yazmak çok gülünç, seni görmeyeceğime inanamıyorum, Rae. Sen beni göreceksin... Anne ve babamda bir sürü resim ve tatil videoları var, benim denizde su sıçrattığımı ve dondurma yaladığımı görmekten ölümüne sıkılacaksın.

Bir anne olmak için genç olabilirim. Fakat hayır...

Tabii ki senin dünyandaki bütün anneler gençtir.

Sana karar verdiğim bir şeyi söylemek istiyorum, hayatım.

Eğer pazartesi günü yerleştirmeyi yaparlar ve işe yaramazsa, eğer haftanın sonunda hamileliğim onaylanmazsa tekrar denememeliyim. Hamile olmama ihtimalim, karar verecek olan son çöp. Eğer hamileysem demek ki kaderimde bu var. E ger değilsem demek ki yok, yani var olmayacaksın!

9 Işın, ışık huzmesi (ç.n.)

10 Vatoz, (ç.n.)

Bunu okumuyor olacaksın ve ben sağ kalıp Cennet Bahçesi'ne gideceğim; Sirenler bütün gece deli gibi çaldılar. Sabah erken saatlerde polisler, minibüslerini parkın yanındaki yola çektiler ve kalkanlarıyla yollarda koşturdular. Buradaki pencere açılmıyor fakat belli belirsiz bağrışmaları ve tezahüratları duyabiliyordum. Köşedeki küçük televizyonu açtım. Ekranda tam da şu an bulunduğum hastanenin girişini görmek garipti. Büyük bir protesto gösterisi sürüyordu. Tabii ki EKFİ ve mor pankartlarıyla ***Yaşam için Anneler*** ve ilahi okuyan Nuhlar... Hayvan Özgürlük Cephesi'nden çocuklar da vardı. Spiker, polisin tehdidi çok ciddiye aldığını söyledi.

Sesi kapattım. İnsanların birbirlerini ittirip birbirlerine kollarını sallamalarım ve polisin onları püskürtmesini izledim, bu beni oldukça yordu. ***Onlar devam etsinler,*** diye düşündüm. Devam edecekler. Böyle debelenip, birbirlerine vurup, bir şeyleri parçalayıp, körü körüne dünyaya saldırıp devam edecekler. Ta ki önlerinde bir yol açılana kadar...

Yeni bebekler doğana kadar... Kumandaya dokunduğumda kitle halinde savrulan görüntüler kayboldu.

Dr. Golding yanında imzalamam için bir onay formuyla beraber bu sabah beni görmeye geldi. Şimdilik kimsenin içeri girip çıkmayacağını söyledi. Çalışanlar hastanede uyumuşlardı.

"Kuşatma altındayız!" diyerek espri yaptı. EKFİ eylemcileri bütün girişleri tutmuşlardı. Bazı Hayvan Özgürlükçüleri tutuklanmıştı. Hastanede, gerekli bütün erzağm mevcut olduğunu söyledi. "Yorulup evlerine dönmelerini umuyoruz," dedi "Gerginliği artırmaktan kaçmıyoruz. Fakat ailene açıklama yapmalıyız."

Telefona cevap veren annem olduğu için rahatlamıştım fakat sesimi duyar duymaz hıçkırıklara boğuldu. Çok az zaman kaldığını söyleyip durdu. Bu karşılıklı bir konuşma değildi, iki kişi sürekli karşıt şeyleri tekrarlayıp duruyordu:

Ben: "İyiyim, olmak istediğim yerdeyim."

Annem: “Biraz daha zamana ihtiyacın var.”

Sonunda onu çok yakında göreceğimi söyleyip telefonu kapatmak zorunda kaldım. Kafamı senin için mutlu ve huzurlu tutmak istedim, kendi sakinliğimle baş başa kalmak ve ileriye doğru süzülmek.

Bütün günü yazarak geçirdim. Gökyüzüne, yavaşça ve durmaksızın kayan bulutlara bakmak için duruyorum. Öğleden sonra Rosa kapımı çaldığında onunla daha sonra görüşeceğimi söyledim. Çayımızı birlikte içmiş, sonrasında uzunca bir süre oturup konuşmuştuk. Farklı biriydi. Söylediği her şeye inanmam gerekip gerekmediğini hâlâ bilmiyorum fakat sanırım, “Benim başıma iyi hiçbir şey gelmez,” dediğinde ona inandım. Babasını hiç tanımamıştı. Annesinin erkek arkadaşı Rosa’ya berbat davranıyordu ve onunla seks yapmaya çalışmıştı. Anlatabileceği kimse, gidebileceği bir yer yoktu. İşte o zaman evden kaçmıştı. Londra’ya gitmiş, sokaklarda uyumuş ve bir pansiyona sığınmıştı. Para için erkeklerle seks yaptığını söyledi. Annesi erkek arkadaşını evden attıktan sonra annesinin dairesine geri dönmüştü.

Fakat annesiyle sürekli kavga ediyordu. Rosa bir kulüpte davulcuyla tanışmıştı, ilk görüşte aşktı ve onun yanma yerleşmişti.

Fakat adam içki içtiği zaman şiddet uyguluyordu.

Ondan dayak yediği için yine annesinin yanma dönmüştü.

Annesi bir devlet kurumunda hemşireydi ve bu sayede dondurulmuş embriyolardan haberdar olmuştu.

Tanıştığı herkes Rosa’nm hayatını daha da kötüleştirmiş görünüyordu. Okuldaki bütün çocuklar... Yani benim gibi... Onu görmezden geliyor, garip olduğunu düşünüyor, Baz’la çıktığı için ondan nefret ediyordu. Yalnızca bizim yüzümüzden gönüllü olduğunu düşündüm. Sanki neredeyse onun katiliydim. Dr. Golding’e bunu anlatmayı düşündüm.

Sonra Baz’m ne söylediğini hatırladım: “İkiniz de delisiniz.”

Golding ona gönüllü olamayacağım söylese, ne yapardı?

Annesinin yanına mı dönerdi? Burası onun olmak istediği yerdi, tıpkı benim gibi.

Şimdi birbirimize hayallerimizden ve aklımıza gelen saçma fikirlerden bahsetmeye başladık. Bebeklerimizden, sizin kardeş olabileceğinizden konuştuk. Çocuğunun isminin Zac olmasını istiyor. Umarım birbirinizi tanırsınız.

Bu garip... Çünkü gerçekleşip gerçekleşmediğini sen bileceksin ve ben bilmeyeceğim. Senin gerçekliğin, benim hayalim ve senin gerçek olman

için kendi gerçekliğimi kaybetmeliyim. O zaman senin için yalnızca bir hayal olacağım.

Yer değiştirmek... Hattın iki tarafı da yaşama dair.

Senin ölü olmaman farkıyla. Henüz canlı da değilsin fakat seni tarif edecek bir kelime bilmiyorum. Canlı olmayı bekliyorsun, şu anda büyük ihtimalle seni çözüyorlar. İçinde büyüyecek olan gen ve hücrelerin sihirli desenleri harekete geçirildi. Bana Noel çorabımın içindeki küçük mat gri kabuğu, Çin deniz kabuklarını düşündürtüyor. Suya bırakıyorsunuz ve kabuk yavaşça açılıyor ve içinden güzel pembe bir çiçek sihirli bir biçimde kıvrılarak çıkıyor. İşte o sensin!

Protestocular çıldırdı ve pek çok gözaltı oldu. Fakat bir şekilde babam beni görmeye geldi. Dr. Golding'e babamı tekrar görecek olmaktan dolayı gergin olduğumu söyledim, bu yüzden o da kapımın önüne bir güvenlik görevlisi dikti.

Babam bana sarıldı, sonra pencerenin yanındaki sandalyeye gidip oturdu. Sağ elinde ucundan parmaklarının gözüktüğü bir bandaj vardı. Yatağın üzerine oturdum, sessizlik vardı.

Söyleyebilecek bir şey düşünmeye çalıştım, sonra ona baktım ve ağladığını gördüm. Durmasını söyledim. Ayağa kalktı ve arkasını bana döndü, pencereden dışarıya bakarak gözlerini ovdu. Sakinleştiğinde yanma yaklaştım ve kollarını omuzlarıma koydu, birlikte pencereden ıslak bahar güneşine ve parktaki ağaçların tomurcuklarına baktık.

"Kusursuz cinayet," dedi yumuşakça.

"Öyle mi?"

"Masum ve idealist genç bir kızı, insan ırkının geleceğinin kurtulması kendini kurban etmesine bağlı olduğuna ikna et. Mezbahaya gelen bir kuzu gibi güven dolu bir halde hastaneye geldin. Onu öldürecek olan bebeğin içine yerleştirilmesine memnun olacaktır. Dokuz koca ay, beyni yok olmuş olarak orada yatacak ve ne bir polis seni tutuklayacak ne de mahkeme sana dava açacak, her şey yanma kâr kalacak. Dokuz ayın sonunda bağlı bulunduğu yaşam biriminden çıkartılacak ve tamamen ölmüş olacak. Ve kimse suçlanmayacak."

"Baba," dedim. "Bu yanlış."

Başını iki yana salladı.

"Dinle," dedim. "Kusursuz cinayetin hangisi olduğunu biliyor musun? AÖS. Ölümcül ve havadan yayılan bir virüs geliştir. Orada olmak zorunda bile değilsin. Virüs kendi başına dünyayı dolaşır ve milyonlarca kadını

öldürür. Kimse seninle virüs arasında bir bağlantı kuramaz. Uzaktan kumandalı toplu katliam. Kusursuz cinayet budur.”

“Aslında bu doğru,” dedi.

“Ve benim yaptığım ise kusursuz çözüm.”

Omuzlarımı sıktı. “Her şeye bir cevap, sevgili Jess.”

“Ee, bilge bir babam var.”

Yüzünü bana çevirdi ve gülümsemesinin yarattığı küçük çatlağı gördüm. Fakat söylediği şuydu: “Bu yanlış, Jess. Keşke yapmasaydın.”

“Biliyorum. Fakat yapacağım.”

Beni bıraktı ve yeniden sandalyeye oturdu. “Doğru.

Pekâlâ, ne hakkında konuşmak istersin?” Bir duraksama oldu ve sonra, “Havadan?” diye sordu.

“Annemin ve senin kızıma bakacağınıza dair söz vermenizi istiyorum.”

“Kızın?”

“Kız ya da oğlan, bilmiyorum. Ben bir kız hayal ediyorum.”

“Hayır dersem bu seni durduracak mı?”

“Hayır.”

“Cath ve ben kendi kızımızdan vazgeçip yerine yabancıların çocuğunu'koyacağız. Seninle geçirdiğimiz on altı senenin her aşamasını yeniden yaşamak zorunda kalacağız ve her gün ne kaybetmiş olduğumuzu hatırlayacağız.”

“Bir yabancının çocuğu olmayacak.”

Bana baktı.

“Bebek benim üvey kardeşim olacak. Dr. Golding bunda bir sakınca olmadığını söyledi.”

Ufak bir duraksama oldu. “Durumu kabullenmemizi beklemen için bir neden değil.”

“Bebeğe bakmanız için bir neden.”

“Hayır, değil. Bunu yapman gerekmiyor. Başka çözümler de olacak.”

“Baba...”

“Olacak, inan bana. Lütfen.” Yere çömeldi ve kollarını bacaklarıma koydu. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Güvenlik görevlisi ona yardım etti ve onu çekip uzaklaştırdı.

Öğleden sonra annem geldi. O da babamdan daha iyi değildi. Buna katlanamıyorum, bunu değiştiremiyorum ve hiçbir şey yapamıyorum. Üzgünüm... Üzgünüm... Üzgünüm...

Bugün Evet, biriciğim; artık seni yerleştirdiler. Yaşayıp yaşamamak senin elinde. Kolum ağrıyana ve orta parmağımda bir şişlik oluşana kadar yazıp durdum. Şimdi yalnızca pencerenin kenarına oturmuş, zihnimi boşaltıyorum. Şu anda yazacağım her şey yakana yapışmak gibi çünkü senden ayrılmak istemiyorum. Yalnızca hoşça kal demeliyim, değil mi? Rosa ve ben hayatlarınızın neye benzeyeceğini tahmin etmeye çalıştık. Seninki, Rae ve Zac'inki... Arkadaş olmanızı umuyoruz. Özetle şudur: Senin başlaman için ben sona ermeliyim. Senin hayatın benimkinden sonra.

Rosa bu sabah koğuşa gitti ve Dr. Nichol bana onun hamileliğinin onaylandığını söyledi. Beni yarın test edecekler.

Vedalaşmalarımı yaptım. Başka kimseyi görmem gerekmiyor.

Sessizliğin, küçük odamda pencere kenarında oturmanın, dünyayı izlemenin tadını çıkarıyorum. Dünyanın değişme biçiminin; bütün endişelerin zayıflamasının, örümcek ağı kadar süpürülmesi kolay olmasının tadım çıkarıyorum.

Buradan, yukarıdan ana yolu izlemeyi seviyorum. Şimdi bütün protestocuları temizlediler ve trafik yine akıyor.

Sürücülerin nereye gittiklerini düşünüyorum. Belki de şu geç saate kadar çalıştıktan sonra eve dönüyorlardır. Adam kapıyı açıp, "Merhaba," diye seslenecek ve ceketinin düğmelerini çözerek sıcak mutfaklarına geçecek. "Nihayet!" diyecek karısı. "Açlıktan ölüyorum." Fırından balığı çıkartıyor.

"Benim için mi bekledin? Çok hoş," diyor adam, sandalyesini masaya yaklaştırarak. "Nefis kokuyor."

Belki de şuradaki bir kreşin kapanışını tartışmak için yolda. Vardığında orada ondan başka kimse yok, bu yüzden mavi bir halının üzerinde sandalyelerden çember yapıyor ve gündemi yazmak için minik sıralardan birine oturuyor. Belki şuradaki kayıp kedisini arıyor, olgunlaşmamış atkestanesi gibi kahverengi ve beyaz. Motorcu yavaşça dolanıyor ve karanlığa karışıyor.

Belki de şu, havaalanına gidiyor. Kimseyle buluşmayacak, kimseyle konuşmayacak. Sessiz ve ölü gibi, çantasındaki metal kutunun içindeki pamuğa sarılmış şişede yeni bir virüs var. Herkesten nefret ediyor, kusursuz bir suçlu.

Göbekten döndükten sonra uzaklaşırken olgunlaşmamış atkestanesi gibi kahverengi ve beyaz kedi, gelen arabanın önüne çıkıyor; araba fren yapıyor ve virüs taşıyanın arabasına çarpıyor. Arabası takla atıp alev alıyor, adam o

anda ölüyor. Yoğun sıcaklık çantasını yakıyor ve metal kutuyu mühürlenmiş siyah bir damla gibi eriterek virüsü sonsuza kadar mezara gömüyor.

Duran bir adam yardım etmeye çalışıyor ve ambulansı arıyor. Bütün gece açık olan süpermarketlerden birine yavaşça yanaşırken, o ve çalışma arkadaşının ilacı bulmanın ilk adımı olduğuna inandıkları yeni formülü düşünüyor. Sepetine bir kavanoz erik reçeli koyuyor ve bir anda ilham geliyor. Heyecanla arkadaşını arıyor. Arkadaşı onun haklı olabileceğini düşünüyor ve sabah ilk iş araştırmalarını gözden geçirmek için sözleşiyorlar.

Herkes hareket ediyor. Her birimiz kendi işimizi köpekle- rin sokakta koşturması gibi aynı önemde takip ediyoruz. Kimse kimsenin daha özel olduğunu söyleyemez. Bütün bu hikâyeler devam etmeli. Çocuklarının çocuklarına kadar devam etmeli.

Babam korku hakkında konuştu. Neden korkmadığımı anlamıyor. “Korku acı gibidir, bedenin uyarı sistemidir.

Bize kendimizi korumamızı öğretir.” Ona korkmadığımı çünkü ne olacağını bildiğimi söyledim. Bir iğne yapılacak ve uykuya dalacağım. Korkmak ne demek?

“İnsanlar idam edilecekleri zaman tam olarak ne olacağını bilirler ve çoğu da korkar,” dedi. Bu insanların ölmeyi seçmediklerini söyledim. İntihar bombacılarına bak, korku taşımıyorlar. Yaptıkları şeye, kendilerini düşman yanma yaklaştırıp herhangi bir şüphe duymadan cihazı patlatmaya odaklanrııalılar. Gerçekten de cesur olmak zorundalar.

Benim tek ihtiyacım olan ise birinin bana bakması. Yanlış yapacağım, işi batıracağım ya da yakalanacağım için endişelenmek zorunda değilim. Korkuya gerek yok.

Yaptığım şey onu hasta etmiş ve yaşlandırmış, ufalmış ve gözlerinin altındaki torbalar yanaklarına sarkmış. Annemin beyaz yüzünü ve kırmızı gözlerini gördüğümde kendimi işkenceci gibi hissettim. Onlar hakkında kötü şeyler yazdığımı ve çocukça aptallıklar ettiğimi biliyorum. Fakat anlamaları için tek şansımız bu. Bu yüzden onlara bununla birlikte onların da okuyabileceğini söyleyen bir not yazıyorum.

Umarım bunda bir sorun yoktur. Anne? Baba? Jessie’den merhaba! Beni tren penceresinden sarkarken ve size kocaman bir öpücük yollarken hayal edin!

Ayrılmayı düşünüyordum. Havai fişekleri düşünüyordum.

Bir roket infilak ettikten sonrasını. Yörüngesine ne olur? Dünyaya düşen yanmış parçaya değil, roketin yükseldiği yörüngeye? Elinize bir kalem alıp patladığı yerden uzaya doğru bir çizgi çizmeye devam ederseniz? Daha yükseğe doğra? Ya da bir CD'nin sonunda ne olur? Müziği dinlediğiniz ve müzik bittiği zaman? Duyduğunuz sesi biliyorsunuz değil mi, sonundaki kaydedilmiş sessizlik? Bir şey hâlâ devam ediyor. Şarkı olmasa bile.

Sevgili Rae, Bu gerçekten son çünkü sabahın dördü ve bugün test yapacaklar. Her şey yolunda giderse beni koğuşta tutacaklar.

Beni sekizde aşağıya alacaklar. Burada, pencerenin kenarında oturuyorum ve sana söylemeliyim ki çok güzel.

Gökyüzü açık ve bir saat önce ay da çıktı. Ay neredeyse dolunay biçiminde, yalnızca birkaç günü var sanırım. Erken saatlerde trafik yok ve her şey son derece sakin ve sessiz.

Sokak lambalarından dolayı yıldızları göremiyorsun fakat ayı tek başına gökyüzünde görebilirsin. Parlak ve terk edilmiş sokaklar gizemli ve davetkâr gözüküyorlar; her şeyin yeniden başlamasını, dünyanın uyanmasını bekliyorlar.

Uçağa binmeyi düşünüyordum. Uçmak konusunda anne ve babama çok ağladım fakat sana itiraf etmeliyim, bu çok hoşuma giderdi! Senin dünyanda da hâlâ uçaklar olacak mı?

Aklıma gelen AÖS'den önceki kıştı. Anne ve babamla onların kısa süreli şehir seyahatlerinden birine gitmiştik.

Akşam olmuştu, saat henüz beşti fakat hava kararmıştı ve gökyüzünde yalnızca küçük birkaç bulut vardı. Pencerenin kenarında oturuyordum. Havalanıp daha yükseklere çıktığımızda aşağıdaki ışıklara baktım. Daha geniş bir alana yayılmış Manchester 'm üzerindeydik ve tek tek evlerin ışıklarını, elektrik direği sıralarını görebiliyordum. Işıklandırılmış futbol sahalarını ve yüzme havuzu olduğunu sandığım mavi yeşil parlayan dörtgeni görebiliyordum. Sonra, daha da yükseldikçe şehir yerini ülkeye bıraktı ve ışıklar incelip karanlığın içinde tek bir hat halini aldılar. Yeniden şehre geldiğimizde ana yolda çizgi halinde hareket eden arabaları fark edebiliyordum. Sonra şehrin ışıklarının tam ortasında aniden beliren siyah bir leke vardı. Ona doğru baktım, bir park olabileceğini düşündüm. Etrafındaki ışıkların düzenli olmayışına şaşırdım, karman çorman bir hal alıp sonlanıyordu.

Sanki esneyen koca bir boşluk vardı ve tüm sokaklar onun içine düşmüştü.

Sonra penceremin tepesinde yavaş yavaş bir parlaklık belirmeye başladı. Bu gümüşümsü parlaklık, onun dünya yüzeyindeki her şeyden binlerce kez daha büyük bir balondan geldiğini görebilene kadar yoğunlaştı. Onun ne olduğunu biliyor musun, Rae? Ay! Ve bütün gökyüzünü aydınlatan ayla birlikte, burada ve orada, bizimle dünya arasında asılı duran siyah lekeler halinde bulutları görebiliyordum. Işığın içinde ölü lekelerdi. Hareket ettikçe dünyadaki iğne deliği kadar ışıklar sabit bir biçimde parlamaya devam ettiler, aramıza bir bulut girdiğinde gözden kayboldular ve başka bir manzaranın içine girecek kadar hareket edince yeniden belirdiler.

O zaman mutlu olmuştum, Ray. Masum ve uyumakta olan dünyaya karşı hassasiyet duymuştum. Karanlık tepeler, vadiler, barajlar ve denizler, hepsi yerlerini almıştı. Bir köyden millerce ötedeki diğer köye kadar noktalar halindeki ışıkları bir arada tutuyorlar, parlayan her bir evi kendi belirli enlem ve boylamında kıpırdamadan tutuyorlardı. Ay ışığının da sabit olduğunu biliyordum ve dolunay her ay gökyüzünde aynı zamanda yükselip kayıyordu. Şu bulutlar karanlık, ıslak havadan başka bir şey değillerdi ve sonunda hiçliğe karışacaklardı.

Sonra alçalıyorduk. Kulaklarım motorların uğultusuyla dolmuştu. Havaalanının üzerinden uçup iniş yapmak için alçalırken gözlerimle son bir kez daha yere bakmış ve dü- şünmeyi bırakmıştım çünkü oradaydım.

Her şey gönlünce olsun Ray’im. Fakat hepsinden öte, umarım bir gün benim şu anda s hissettiğim huzuru ve mutluluğu sen de hissedersin.

Xxx, binlerce öpücük, Jessie...

2012 ARTHUR C. CLARKE ÖDÜLÜ SAHİBİ

2011 MAN BOOKER ÖDÜLÜ ADAYI

JANE ROGERS

JESSIE LAMB'IN VASİYETİ

Kadınlar karınlarındaki bebekleriyle birlikte ölmektedir. Bu felaket yüzünden insanların bir kısmı bilim adamlarını suçlar. Bir kısmı da bunun ilahi bir ceza olduğunu düşünür. Jessie Lamb ise suçlunun kim olduğunu umursamaz, tek istediği şey bu durumun değişmesi için üzerine düşeni yapmaktır.

Jessie Lamb'ın Vasiyeti, genç bir kızın cesaretle imtihanı değildir yalnızca. Onun babasının da sınavını anlatmaktadır.

Jane Rogers'a bilim-kurgunun önemli ödüllerinden biri olan Arthur C. Clarke ödülünü kazandıran bu kitap, babasını, insanlığın geleceği ile kızının geleceği arasında tercil[illegible]ak zorunda bırakan Jessie Lamb'ın etkileyic[illegible]sini anlatmaktadır.

"Bu hikâye sizi çok uzaklara sürükleyecek."

Independent

₺ 17.00

ISBN 978-605-5092-13-9

9 786055 092139

nemesis